

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAKE BOYFRIEND BREAKAWAYS

A SHORT STORY COLLECTION

EDEN FINLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SAHTE BOYFRI SONU KAÇAMAKLARI

KISA ÖYKÜ KOLEKSİYONU

E DE N FIN LEY

CONTENTS

Ribaund

Öncül

1. Aron
2. Wyatt
3. Aron
4. Wyatt
5. Aron
6. Wyatt
7. Aron

Teşekkürle

r

Karmaşık Bir

Önermedir

Önsöz

1. MAX
2. Kül
3. Maksimum
4. Kül
5. Maksimum
6. Kül
7. Maksimum
8. Kül

Teşekkür

Ederim

Seni Kazanmak

Öncül

1. Marty
2. Luce
3. Marty

4. [Luce](#)
5. [Marty](#)
6. [Luce](#)
7. [Marty](#)
8. [Luce](#)
9. [Marty](#)
10. [Luce](#)
11. [Marty](#)
12. [Luce](#)
13. [Marty](#)
14. [Luce](#)

[Teşekkür ederim!](#)

[Eden Finley Kitapları](#)

REBOUND

A FAKE BOYFRIEND SHORT STORY

EDEN FINLEY

REBOU ND

SAHTE ERKEK ARKADAŞ 2.5

Rebound Telif Hakkı © 2018 Eden Finley Kapak

İllüstrasyonu Telif Hakkı ©
Kellie Dennis, Book Cover By Design'da
www.bookcoverbydesign.co.uk

Xterra-Web Editing tarafından

redakte edilmiştir

<http://editing.xterraweb.com>

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir şekilde
çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

İzinle ilgili bilgi için şu adrese yazın: Eden Finley -
izinler - edenfinley@gmail.com -

PREMISE

Aron:

Wyatt'ın seksi olduğunu hep biliyordum ama viski ve yarım şişe tekila onu çok güzel yapıyor.

Yakın bir arkadaşım ile yaşadığım son felaket ilişkiden sonra, dersimi alıp başka birini seçeceğimi düşünebilirsiniz. Sağlam bir arkadaşlığım olmayan birini.

Kesinlikle Wyatt'tan uzak durmalıyım. Ama ne zaman mantığımı dinledim ki?

Wyatt:

Aron'a olan üniversite aşkımı çoktan unutmuştum. Başından beri beni arkadaş olarak zonlamıştı. Ama şimdi sarhoş ve bir ribaund arıyor.

Neredeyse on yıllık arkadaşlığımızı tamamen mahveder. Hayır demeli ve büyük insan olmalıyım... değil mi?

****Rebound tek başına okunabilir ancak Trick Play (Fake Boyfriend kitap 2) ile birlikte okunursa daha iyi anlaşılacaktır. Bu hikaye Sahte Erkek Arkadaş evrenine ait olsa da, sahte erkek arkadaş kinayesi içermez.****

TBurada kurallar vardı, lanet olsun. Önemli olanlar. Sonra gittim ve onları çiğnedim. En önemlisi dahil hepsini.

"Bana aşık olma."

Sıkıldığımı, azdığımı ve tembel olduğumu düşünerek kabul ettim ve bu nedenle bir arkadaşımınla tekrarlayan sıradan bir şey yaşayabilirdim ve bu büyük bir sorun olmazdı. Bu sıradan şeyin on iki ay sürmesini beklemiyordum ve adama karşı bir şeyler hissetmeye başlayacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Adı Üçüncü Noah Huntington ve tavırları da ismiyle uyumlu. Elitist, kibirli ve kesinlikle ukala olabiliyordu, bu yüzden etrafta dolaşmaya başladığımızda ona aşık olmam gibi gerçek bir tehlike yoktu.

Bunun tam olarak ne zaman değiştiğini bilmiyorum, sadece değiştiğini biliyorum.

Tabii ki Noah "gerçek hislerim" olduğunu öğrendiğinde en iyi yaptığı şeyi yaptı. Beni dışladı ve kaçtı. Bundan nefret ettim ama anlıyordum çünkü bana bunun olacağını söylemişti.

Bağlılık fobisi olan birine duygularınızı itiraf ettiğinizde, Wile E. Coyote tarafından kovalanan Road Runner'dan daha hızlı kaçarlar.

Bunun olmasını bekliyordum. Yine de, işte buradayız, bir ay sonra ve dizüstü bilgisayarımın ekranındaki kelimeler, onları daha bulanık hale getirmek için ne kadar viski içersem içeyim değişmiyor ... daha bulanık ... bulanık mı? Her neyse.

Özür dilerim. Matt'le tanıştım ve bir anda oldu. Bu kadar hızlı düşmeyi beklemiyordum ama düştüm.

Bütün gün aynı Messenger konuşmasına bakıp durdum, çünkü anlamıyorum.

Görünüşe göre sıırıslıklam aşık olmuş.

Yaptığımız şeyi yapmaya devam edemeyeceğimizi çünkü *bir* ilişkiyi kaldıramayacağını söylemesinin üzerinden *bir ay otuz* gün geçti. *Herhangi biriyle*. Bunlar onun sözleriydi. Şimdi tüm internette ve magazin gazetelerinde ünlü bir futbolcunun kolunda ve ona erkek arkadaşım diyor. Düzüştüğümüz on iki ay boyunca bana bir kez bile bu etiketi yapıştırmadı.

Kızgın mı olsam yoksa gerçekten depresyonda mı olsam bilemiyorum. Birkaç saat önce alkolün benim yerime seçim yapmasına izin vermeye karar verdim ama tek yaptığı beni yorgun ve uyuşuk hale getirmek oldu.

Kapımın çalınması hiçbir şekilde umut vermiyor. *Bu o* olmayacak. Atlantik'in ortasında yeni adamla romantik bir gemi yolculuğunda.

Dizüstü bilgisayarımı bir kenara itiyorum ve kapıya doğru tökezlemek için kıcıımı koltuktan kaldırıyorum. Ya Skylar, ya Rebecca ya da Wyatt olacaktı ve umarım ikincisi olur. Kızları ölesiye seviyorum ama şu anda onların iyi polis-kötü polis rutinini kaldıramıyorum. Ayrıca, eğer ortaya çıkarlarsa, Noah'ın ve benim sırrımız ortaya çıkacak demektir. Noah ve benim ilişkimizi bilen tek kişi Wyatt ve bu ilişkiyi öğrenir öğrenmez bana çekip gitmemi söyledi. O bile kötü biteceğini biliyordu.

Bir daha düşündüm de, umarım o değildir.

Diğer arkadaşımız Damon olma ihtimali var ama bundan şüpheliyim. Yeni erkek arkadaşı Maddox'la balayı balonunun içindeydi ve arkadaşlarından birinin üzgün olması bir yana, bir meteorun Dünya'ya doğru geldiğini bile bilmeyeceğinden eminim. Noah ve benim ilişkimizi de bilmemesi gerekiyor ama bazen bana bakışlarından en azından şüphelendiğini düşünüyorum.

Üniversiteden yaklaşık altı kişilik bir grubumuz var ve hala ayda en az bir kez buluşuyoruz ve ne kadar yakın olduğumuzu düşünürsek, ikimizin birbirimizi becererek dinamiği mahvetmesinin bu kadar uzun sürmesi şaşırtıcı.

Gözetleme deliğinden tek gördüğüm Wyatt'ın uzun sarı saçlarının tepesi. Sanki ona baktığımı biliyormuş gibi başını kaldırıyor ve sempatik ifadesiyle sessizce kapıyı açmamı istiyor. Kapıyı açtığımda mavi gözleri bana dikiliyor ve sanki hasarı değerlendiriyormuş gibi üzerimde dolaşıyor. Beş ayak altı boyunda, çoğu gün korkutucu bir adam olarak görünmüyor, ama bugün gözlerinin içine bile bakamıyorum.

"Haberleri gördün," diyor, sesi yumuşak.

"*Sana söylemiştim* konuşmasına ihtiyacım yok."

Wyatt'ın somurtkan dudakları minik bir sırtışa dönüşüyor ve uzun sarı saçlarından bir tutam topuzundan çıkıp yüzünün yanına düşüyor. Her zaman tanıdığım en güzel adamdı ve bir manken görünümüne sahipti, ama adam aynı zamanda zeki. Milyonlarca dolarlık bir start-up'ta veri yöneticisi ve şirkette hisse sahibi. Ben ise dev bir şirkette ofis asistanı olarak çalışıyorum, takım elbise giymek zorundayım ve işi batırırsam yerimi doldurmak için bekleyen ve nitelikli bir sürü insan var. O spor ayakkabı ve kot pantolonla işe gidiyor ve para kazanıyor.

Arkasından bir şişe tekila çıkardı. "*Sana söylediğim* için burada değilim."

"Siktir, seni seviyorum."

İçinden sıcak kahkahalar yükseliyor. "Nefesinizin kokusundan anladığım kadarıyla arayı kapatmam gerekiyor."

Sıkışık daireme girebilmesi için kenara çekiliyorum ve o hemen kendini kanepeme atıyor, tekila şişesini açıyor ve bir yudum alıyor. Bakışları dizüstü bilgisayarımı bulduğunda donup kalıyorum. Noah'dan gelen özel mesajları okurken gözleri kısılıyor ve sonra kapağı kapatıyor.

"Ona bakmana gerek yok. Bu sadece durumu daha da kötüleştirir."

"Biliyorum." Dizüstü bilgisayarımı alıp sehpanın üzerine koyuyorum ve kanepede onun yanındaki yere çöküyorum.

Tek kelime etmeden tekilayı uzattı.

"Bir çift klas orospu çocuğu değil miyiz?" diyorum ve onun yaptığı gibi şişeden içiyorum.

Ağzımda kalan viski tadı tekilanın yakıcı tatlılığıyla karışıyor ve bir an için bunun kötü bir fikir olabileceğini düşünüyorum, ama sonra bir tane daha atıyorum. Ve bir tane daha. Sonra *parlak* bir fikir gibi görünüyor.

"Paylaş," diyor Wyatt.

Veriyorum. "Neden ben bir aptalım?"

Wyatt bir yudum tekila içerken yüzünü buruşturuyor ama bunun sorumdan mı yoksa içkinin yanmasından mı kaynaklandığını bilmiyorum. "Bazı insanlar aptal doğar ve hiç umutları yoktur."

"Siktir git."

Gülüyor ve tekila tekrar ellerime düşüyor. "Aşık olmaman gereken birine aşık oldun. Bu seni aptal yapmaz. Sadece insan yapar."

"Beni uyarmıştın. *Noah* bile beni uyardı." Başımı salladım. "Aptal."

"Noah'yla nasıl ve neden sevişmeye başladığınızı anlamasam da Yanlış kişiye aşık olmayı anlıyorum. Bu konuda bana güvenin." Kaşlarım çatıldı. "Erkek arkadaşın bu gece nerede?"

Wyatt yargılayıcı tonunu kaçırmıyor, ama beni savunmak gerekirse, erkek arkadaşı bir pislik.

"Ayrıldık," diye mırıldanıyor.

"Ne, ne zaman?" Kendime gülümsemenin aptalca bir şey olacağını söylüyorum. Wyatt Simon için fazla iyi ama bu şu anda canının yanmadığı anlamına gelmiyor.

"Birkaç hafta önce." Omuz silkiyor. "Sen ve Noah ile aynı zamanlarda..."

Şişeyi birkaç kez daha elden ele dolaştırırken aramıza koyu bir sessizlik giriyor. Daha fazla ayrıntı vereceğini umuyorum ama şişenin yaklaşık dörtte birini bitirdikten sonra ayrıntı vermiyor.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Noah hakkında konuşmasak ve aldatan sik kafalı sik surat hakkında konuşmasak nasıl olur?"

Ciddi olup olmadığını anlamaya çalışarak ona göz kırpıyorum. *Nasıl olur da biri Wyatt'ı aldatabilir?*

"Noah hakkında sızlanmama izin verdin -ki bu kaçınılmaz bir şeydi- ama *haftalardır* bunun üzerinde mi oturuyorsun?"

"Bundan bahsetmiyorum." Tekilayı tekrar alıyor. "Neden grubun geri kalanına henüz söylemediğimi sanıyorsun? Acıyan bakışlara ihtiyacım yok, çok teşekkürler."

"Ben-"

"Sen de öylesin. Gözlerin her şeyi ele veriyor. Her zaman da öyle oldu."

"Bu saçmalığı fark ettiğini hiç bilmiyordum." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "İşte.

Düzeltildi mi?"

Wyatt gülüp beni iterken istenen etkiyi yaratıyor ama sonra o çirkin sessizlik geri geliyor.

"Dışarı çıkmalıyız," diyor Wyatt. "Kıçım dans etmeyi hak ediyor."

İnliyorum ve başımı kanepeye yaslıyorum. "Dans etmek istemiyorum."

"Eğer bir hatun tavlama istiyorsan bir het bara bile gidebiliriz. Bir kıza ihtiyacın var.

Ribaund ve ben dışarı çıkmak istiyorum. Tercihen artık ismi lazım olmayan biriyle karşılaşmayacağımız bir yere."

"Voldemort'la karşılaşmak kötü şans getirir, kardeşim."

Ama şaka bir yana, yıllardır üzerinde düşünmediğim bir konuyu gündeme getirdi. Üniversitedeki kız arkadaşımın ayrıldıktan sonra kadınlara sonsuza dek tövbe ettim ve sadece erkeklerle çıkmaya karar verdim. Dünyadaki en harika kızla yürütemediysem, başka biriyle asla yürütemeyecektim.

Kadın. Birbirimiz için çok şey ifade ediyorduk ama sahip olduğumuz şey benim hazır olmadığım bir şeydi.

Kaçan mizahsız kahkaha, tekilayı bir kez daha kabul ederek boğuluyor. "Kadınlarla çıkmayı neden bıraktığımı hatırlıyor musun?"

"Çünkü daha fazlasını isteme eğilimindedirler."

"Doğru. Şimdi bir de bana bak. Beni istemeyen bir insana tutunmaya çalışan benim. Elverişliydim ve beni kullandığını bildiğim halde her aradığında her şeyi bırakıp onun evine koşuyordum."

Başlangıçta bununla bir sorunum yoktu, çünkü ben de onu kullanıyordum. Bunun ne zaman değiştiğini bilmiyorum - belirleyici bir an yoktu, gelecekle ilgili düşünceler yoktu, ama sonra aniden oldu ve onu aklımdan çıkaramadım.

Bu ilişkiyi bitirmenin tam zamanı olmalıydı ama karasevdanın sorunu da bu zaten - fikrini değiştirmesini umduğunuz ve dilediğiniz için size verilen her hurdayı kabul etmenize neden oluyor.

Wyatt garip bir şekilde yanımda kayıyor. "Buna ne diyeceğimi bilemiyorum." "Söyleyecek bir şey yok," diye mırıldanıyorum. "Bu sadece... ironik, sanırım. Sanki, tam

Daire. Skylar teslim olmamı istedi, ben Noah'ın teslim olmasını istedim ve şimdi teslim olmam gerektiğini hissediyorum. Psikiyatrik olarak."

"Çok mu dramatik? Belki de bununla işin bitmiştir." Wyatt biraz daha yaklaşıyor ve tekilaya tekrar uzanıyor. Bir yudum aldıktan sonra öne doğru eğilip tekilayı sehpanın üzerine koyuyor.

Ona el salladım. "Melodramatik davrandığının farkındayım. Sadece buna alışmak için biraz zamana ihtiyacım var. Son birkaç haftayı onun bir ilişki istemediğini bilerek geçirdim, ama istemediği tek kişinin *ben olduğumu* öğrenmek? Biraz acıtıyor."

Wyatt huffs. "İşsiz erkek arkadaşınızın iş aramak yerine günlerini yatağınızda insanlarla sevişerek geçirdiğini öğrenmeyi deneyin."

Ellerim yumruk oldu. "Wy... bu saçmalıktan çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Sen de öyle."

Arkama yaslanıp başımı koltuğumun arkasına yaslıyorum ve damarlarımdaki hafif vızıltıyı ve hızlanan kalp atışlarımın gümbürtüsünü içime çekmek için gözlerimi kapatıyorum.

Wyatt daha dik oturuyor ve bana dönüyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Mmhmm."

"Noah hakkında gerçekten istediğin şey nedir?"

Ne demek istediğini anlayamayacak kadar aklım başımda değil. "Ne?"

"*Onu* mu istiyorsun yoksa bir ilişki mi? Bir yere varmayacağını bile bile ona koşup durdun ama asla hayır demedin. Fikrini değiştirmesini mi umuyordun yoksa ondan uzak duramıyor muydun?"

"Yapmadığınızı hissediyorsunuz," diye geveliyorum. "Bekle... hayır, doğru söyledim."

Wyatt güler. "Çok mantıklı. Eğer *ondan* uzak duramıyorsan ve o senin her düşünceni tüketiyorsa, o zaman bu bir Nuh meselesidir. Eğer geri dönmeye devam etmeniz tek nedeni biriyle birlikte olmak, o bağı kurmak istemenizse, o zaman bu bir ilişki sorunudur."

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve gerçekten düşünmeye çalışıyorum ama şu anda her şey çamurlu. Çamurlu. Bulanık mı? Kahretsin, kelimeler çok zor. "Bu soruya nasıl cevap vereceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

"O zaman cevabı bulmalıyız. Kesinlikle senin yaşam koçun olabilirim. Bu konuda harika olurum."

"Mmm, bu doğru. Hepimiz arasında muhtemelen kendini en çok toparlayan kişi sensin."

Alay ediyor. "Aldatan erkek arkadaşım aksini kanıtlıyor, ama ben insanlara patronluk taslamakta iyi olduğumu kastetmiştim."

Homurdanıyorum. "O da var."

"Şimdi kalkacağız, sen de herkesin etkileyici alet izini görebileceği kadar dar bir kot pantolon ve seksi bir tişört giyeceksin, sonra da bir gey bara mı gideceğimize yoksa am aramaya mı çıkacağımıza karar vereceksin. Ben oyumu

İkincisi, ama Village'daki şu yeni fuckboy bara gitmek istersen senin için Voldemort'u görme riskini bile göze alırım."

Çekiniyorum. "Lütfen amcık deme. Ya da fuckboy."

"Pussy, pussy, puss-bekle, pussy arka arkaya üç kez söylediğinde birinin banyo aynasına tırmanıp gelip seni öldüreceği kelimelerden biri mi?"

Aynı anda kahkahalara boğuluyoruz ve ben acımaması için karnımı tutmak zorunda kalıyorum. "Tamam, ben varım. Yani, bara gitmeye varım ama vücut parçalarını öldürmeye pek hevesli değilim."

Wyatt o kadar çok gülüyor ki, başı omzuma düşüyor. Sanırım tekila etkisini gösteriyor. Bana bakıyor ve bakışlarına takılıp kalıyorum. "Bekle... gerçekten katil cinsel organlardan mı bahsediyoruz? Çünkü bence bu bizim için bile yeni bir düşüş."

"Ne yazık ki benim için bu muhtemelen yeni bir mecra."

Tekrar gülüyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor ama koltuktan kalkacak gibi görünmüyor. "Tamam. Ayaklarımı toparlar toparlamaz sana bir ribaund bulacağız ve belki o zaman sana kiralık bir çocukmuşsun gibi davranmayacak biriyle çıkmayı deneyebilirsin."

Wyatt sonunda ayağa kalkmayı başarıyor ve elini uzatıyor. Onu elime aldığımda gücümü yanlış hesaplıyorum ve bana yardım etmek yerine onu üstüme çekiyorum. Sarhoş kahkahaları arasında kanepeden yere düşüyoruz ve kollarımız bacaklarımız birbirine dolanıyor. Üzerimden kalkmaya çalışırken, bir şekilde karnıma dirsek atıyor.

"Ah, lanet olsun."

Kıpırdamadan duruyor, bedeni bedenime yaslanmış ve yüzü birkaç santim ötemde. "Kahretsın. İyi misin?"

Mavi gözlerinde beni biraz daha güldüren gerçek bir endişe var, ama bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde baktığında bu endişe kayboluyor. Ya da en azından ben daha önce hiç fark etmemiştim. Seksi olduğunu her zaman biliyordum ama şu anda nefesi nefesime bu kadar yakınken, minyon ama sıkı vücudu üstümdeyken, uzun sarı saçlarının yüzüne düşme şekli ...

Lanet olsun, sarhoşum.

Bakışlarım Wyatt'ın dolgun dudaklarına düşüyor ve elim kendiliğinden hareket ederek onun gevşek saçlarını kulağının arkasına itiyor.

"Aron?" diye soruyor ve kaşları çok sevimli bir şekilde çatılıyor. "Çok güzelsin," diye fısıldıyorum.

Kahkahayı basıyor ve başını omzuma gömüyor. "Sen çok sarhoş. Belki de dışarı çıkmamalıyız."

"Bu daireden çıkmama konusunda hiçbir sorunum yok," diye fısıldıyorum.

Hâlâ benimkine yaslanmış olan bedeni, üzerimden kalkmak üzereyken aşağı kaymaya başlıyor ama ben kollarımı ona doluyor ve onu kendime yakın tutuyorum.

"Wy..."

"Bu kötü bir fikir."

"Neymiş o?" Utangaç davranarak soruyorum.

"Biliyor musun? Hissedebileceğimi düşünmüyorsun ..." Kalçaları benimkilere karşı en küçük hareketi yapıyor ve ben ne kadar sertleştiğimin farkına varıyorum. O da öyle.

"Bir toparlanmaya ihtiyacım olduğunu söyledin, ama senin de yok mu?" diye sordum.

Bu sefer benden uzaklaşmaya çalıştığında, ona izin veriyorum. Ona asılmak kesinlikle niyetim değil, ama şimdi düşündüm de, lanet olsun, ona sürtünme fikri, tamamen sert ve çıplak... Bunu istiyorum.

Dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına alarak kanepeye geri tırmanıyor. "Takılmadığımı biliyorsun."

"Nedenmiş o?" Ayaklarının dibine oturmak için kendimi yukarı çekiyorum.

"Bana bak." Arkasına yaslanıyor ve küçük, sıkı vücudunu işaret ediyor. "Anlamıyorum."

"Dışarı çıktığımızda, sadece dominant özentisi olan erkekleri çektiğimi hiç fark etmedin mi? Daha küçük olduğum için, onlar için eğileceğimi düşünüyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Ama değil mi? Altan yani?"

Simon-" "Tanrım, tam bir pislik. Ne dedi o?"

"Sözlerini tam olarak hatırlayamıyorum. Grup etkinliklerimizden birindeydi ve sanırım sen Noah'yla itişip kakışıyordun. Simon, 'O adam daha sonra o deliği benim sikeceğimi bildiği sürece sorun yok' demişti. Bilmiyorum... öyle bir şeydi. Ona siktir olup gitmesini söylemek istedim ama biz birbirimizin işine karışmayız."

Wyatt iç geçirir. "Keşke bir şey söyleseydin. En azından bana. Bunu kim yapar ki?"

"Pislikler."

"Aynen öyle! Erkek arkadaşımın bir pislik olduğunu bilmeye hakkım vardı."

Belki bilmeye hakkı vardı ama tıpkı Wyatt bana Noah'la ilişkimi kesmemi söylediğinde onu görmezden geldiğim gibi, o da muhtemelen Simon konusunda beni görmezden gelecekti.

"Bana inanır mıydın?" diye sordum. "Tecrübelerime göre, eğer arkadaş ilişkilerine burnunu sokarsan, sonunda arkadaşsız kalan sen olursun."

"Senin kararlarına güveniyorum. Gerçi Nuh olayı bu yargının ne kadar saygın olduğunu biraz azaltıyor."

Kıkırdıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun." "Neyi yapmak zorunda değilim?"

"Kendimi daha iyi hissetmem için Noah hakkında söylenip duruyorsun. O senin de arkadaşın ve işte bu yüzden en başta birlikte olmak kötü bir fikirdi."

"Seni incittiği için ona kızgıyım. İçinde bir yerlerde bir insan olması gerektiğini biliyorum."

"Gerçekten var. Sadece bunu kimsenin görmesine izin vermiyor. Ne zaman bir bakış yakalasam, yüz hatlarını düzeltir ve birkaç günlüğüne uzaklaşırdı." Omuz silkiyorum. "Sanırım bu onun için böyle." Kaşlarımı çatıyorum. "Öyleydi. Onunla öyleydi. Anlaşılan Matt Jackson onun bütün sorunlarını bir şekilde çözüyor."

"Onlara bir ay veriyorum. En fazla."

"Bundan emin değilim," diyorum. "Benimle yapmayı reddettiği şeyleri Matt'le zaten yapıyor."

"Dostum, sana erkek arkadaşıyla yaptığı sapıkça şeyleri mi anlatıyor?"
Dirseğimle dizini dürtüyorum. "Hayır, ukala. Ona bir erkek arkadaş etiketi vermek gibi şeyler yapıyor."

"Bu çok zor." Wyatt elini saçlarında gezdiriyor ve uzun bukleleri omuzlarına dökülüyor.

"Sana hiç söylemediğim için özür dilerim," diyorum. "Simon'ın bir pislik olduğunu."

Bana el salladı. "Sorun değil. Belki de haklısındır ve ben bunu hak eden kişi yerine sana kızardım."

Geri çekiliyorum ve gözleriyle buluşuyorum çünkü daha önce söylediği bir şey aniden yerine oturuyor. "Bekle, bir saniye geri çekilebilir miyiz? Bana güç sahibi biri olduğunu mu söylüyorsun?" Bu fikir kasıklarımın bir kıpırdanmaya neden oluyor. "Hayır. Almayı ve vermeyi severim ama mesele bu değil. Rastgele takılanlarla yatmayı teklif ettiğim zamanki varsayım ve boktan tavır. Eşit değil ve bu beni kızdırıyor. Bu yüzden rahatsız etmiyorum."

"Beni becermene izin verirdim." Bu yüksek sesle miydi? *Ve izin vermek?* Daha çok *yalvarmak* gibi.

Beni tekrar itiyor ve gülüyor. "Kes şunu. Noah'dan sonra dersini aldığını sanırsın."

İrkildim, çünkü dersimi yıllar önce almalıydım. Skylar ve ben arkadaş kalmayı başardık ama onu incittiğimi biliyorum.

"Üzgünüm, çok mu erken?" diye sorar.

"Hayır, sadece Skylar'dan sonra da öğrenmem gerektiğini düşünüyordum."

Wyatt gülümser. "Bunu tamamen unutmuşum. Sanki uzun zamandır Rebecca'yla birlikteymiş gibi geliyor."

"Sky'la ayrıldıktan sonra onları ayarladım çünkü o ciddi bir şey istiyordu ve ben hazır değildim."

"Vay canına, gerçekten de grup içinde ilerliyorsun, değil mi?"

Şaka yaptığını biliyorum ama nedense bunu bir meydan okuma olarak algılıyorum. Yaklaşıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Birinizi daha listeden silmeme yardım etmek ister misin?"

Başka bir arkadaşla takılmanın aptalca olacağı doğru, ama ya alkol, ya aletim, ya da Wyatt'ın dediği gibi - bir ribaunt ihtiyacı - bunu yapmamı istiyor. Bir dakika önce onun üzerimde olmasının nasıl hissettirdiğinden bahsetmiyorum bile.

"Komik."

Kendimi dizlerimin üzerine çekerek yavaşça bacaklarının arasına giriyorum ve ellerimi kalçalarında gezdiriyorum. Wyatt nefesini tutuyor ve bacakları sanki onları kontrol edemiyormuş gibi biraz daha genişliyor.

"Ciddiyim," diye mırıldandım. "Buna ikimizin de ihtiyacı var. Kendin söyledin."

Yüksek sesle bir nefes veriyor ve bakışlarım kot pantolonunda büyük bir şişkinlik olan kucağına gidiyor.

"Görünüşe göre buna hazırsın." Gülümsememek için dudağımı ısıriyorum.

İnliyor ve kendini düzeltiyor. "O kadar sarhoşsun ki deli gibi konuşuyorsun.

Evet desem bile, muhtemelen onu kaldıramazsın."

Onu itip ayağa kalkıyorum ve bu ifadenin ne kadar yanlış olduğunu gösteriyorum. Ben ayaktayken ve o kanepede otururken, onun kasıklarımın yüz yüze gelmesi için mükemmel bir yükseklikteyim. "Şimdi yalan söylüyorsun. Daha birkaç dakika önce buna sürtünyordun." Elim karnımda geziniyor ve eşofmanımın üzerinden ağrıyan sikimi kavırıyor. "*O kadar* da sarhoş değilim. Yani, sarhoş olduğum kesin ama ne yaptığımı bilmeyecek kadar değil."

Belki de tüm arkadaşlıklarımı mahvetmeye çalışmak dışında ne yaptığımı kesinlikle bilmiyorum. Kendime zarar verdiğimde, bunu iyi yapıyorum.

"Burada iyi bir adam olmaya çalışıyorum, Aron."

"Başkasını becerebileyim diye beni dışarı çıkarmak istedin. Aracıları aradan çıkaralım." Yarı sarhoş halimde bile, istediğim her şeyi mantıklı bulabilirim. Özellikle de seks içeriyorsa.

"Şu anda burada olmamızın nedeni bir arkadaşınla yatmış olman ve bunun kötü sonuçlanması. Berbat durumdasın."

"Berbat durumdasın," diyorum huysuz bir

ocuk gibi. "Ben de seni seviyorum," diye
takılıyor.

İç çekiyorum. Doğru olanı yapıyor ve hoşuma gitmese de buna saygı duyabilirim. "Pekâlâ o zaman. Hadi dışarı çıkalım ve beni bunun için uğraştıralım."

Yine de bana bakmak yerine gözleri kasıklarımın kilitlendi. Eşofmanım hiçbir şeyi saklamıyor ve hâlâ sertim.

Boğazını temizliyor ve ayağa kalkarak başının üst kısmını çeneme yaklaştırıyor.

Kolumu beline dolayıp onu kendime çekme isteğime karşı koymam gerekiyor. "Bana sadece bir şey söyle."

"O da ne?" O mavi gözler kalın sarı kirpiklerin arasından bana bakıyor.

Başımı eğiyorum. "Neden hiç birlikte olmadık? Çünkü şu anda aklıma tek bir neden bile gelmiyor."

"Çünkü biz arkadaşız."

"Beni daha önce durdurmadı. *Belli* ki."

"Son iki yıldır Simon'la birlikteyim."

"Birbirimizi sekiz yıldır tanıyoruz."

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Bana söyleteceksin, değil mi? Birinci sınıftaki o geceyi getir ve senin için heceleleyeyim."

Gerçekten neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ve sanırım yüzüm bunu yansıtıyor çünkü konuşmaya devam ediyor.

"Bana Damon'la birlikte olmamın utanç verici olduğunu söylemiştin, çünkü bu benim sınır dışı edildiğim anlamına geliyordu."

"Bekle... Damon'la mı takıldın?"

Yani, mantıklı olurdu. Arkadaşımız Damon'ın sarışınlarla karşı bir ilgisi var.

Kafası karışmış görünüyor. "Bunların hiçbirini nasıl hatırlamazsın? Beni sonsuza dek arkadaş olarak bıraktığın çok önemli bir andı."

Bu gece hem viski hem de tekila içmiş olabilirim, ya da belki de gerçek bir eğitimden ziyade dört yıllık bir parti olan üniversite boyunca içtiğim tüm alkolden kaynaklanıyor olabilir, ama neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Eğer bunu ona söylediysem, belli ki daha önce onunla takılmayı düşünmüşüm. Damon'la yatmış olsaydı, onunla çıkmanın yanlış olacağını düşünmem mantıklı olurdu. Kardeşlik kuralları falan.

Wyatt gülümsüyor. "Seni ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Damon'la birlikte avlunun ortasındaki kafedeydiniz. Sen ve o kim bilir neye gülüyordunuz, ama güneş yüzüne öyle bir vuruyordu ki... parlıyordun."

Yüzümü buruşturuyorum. "*Twilight*'taki Edward gibi parlak mı? Eww."

"Hayır, seni aptal. Ne bileyim, tanrı gibi görünüyordun. Damon'la zaten oryantasyonda tanışmıştım, bu yüzden onunla olan bağlantımı sizinle konuşmak için bir bahane olarak kullandım ve sonra-"

"Oh, şimdi hatırladım. Sevimli olduğunu düşünmüştüm. Aslında, üniversitede olmak için fazla manken gibi görüldüğünü düşündüğümünden oldukça eminim."

Wyatt gülüyor. "Teşekkürler mi?"

"Rica ederim," diyorum, alaycılığını anlamamış gibi davranarak. "Her neyse, birkaç dakika sonra bir kız yanına geldi ve seni öptü. ve Bay Flört ortaya çıktı. Heteroseksüel olduğunu düşünerek yıkılmıştım. Bu yüzden o gece Damon'la takıldım."

"Damon'la gerçekten seks yaptın mı? Çünkü bu çok garip. Gerçekten garip."

Wyatt başını sallar. "Öpüştük. Hepsi bu kadar. Lise boyunca aşık olduğu bir çocuğa benzediğimle ilgili bir şeyler söyledi. Her şey çok çabuk sona erdi."

"Yani o zamandan beri arkadaşlarınla takılmayı reddediyorsun?" Wyatt gözlerini kaçırarak, "Onun gibi bir şey," diyor.

Pes ediyorum, çünkü haklı olduğu bir nokta var ve onu aramızdaki şeyleri mahvedemeyecek kadar çok seviyorum. "Tamam, eğer dışarı çıkacaksak, duş alıp seksi olmam lazım."

"Bu durumda, tek yapman gereken duş almak." Wyatt göz kırpmıyor.

"Hey, sana asılmama izin verilmiyorsa, sen de benimle flört edemezsin."
Sadece takılıyorum; içten içe benimle flört etmesinden hoşlanıyorum.

Wyatt yenilgiyle ellerini havaya kaldırır. "Kendini iyi hissetmeni sağlamaya çalışıyordum."

"Sanki buna ihtiyacım varmış gibi?"

"Doğru. O halde acele et seni çirkin piç kurusu ve yarı düzgün görünmeye çalış."

Gülüşerek banyoya girerken onu tersledim.

O Bu kötü bir fikir. Bunu şimdi anlıyorum. Simon'la karşılaşmaktan çekiniyorum çünkü Aron bir gey bar seçti.

Kulübe ilk girdiğimizde, Aron yanımdaki yüksek kokteyl masasına oturuyor ve tek bir erkeği bile çekici bulmuyormuş gibi davranıyor. Aron kadar seksi olduğunuzda, erkekler size ulaşmak için neredeyse kendilerini parçalıyorlar. Onda güzel bir çocuk havası var ama aynı zamanda seksi bir erkeksilik de var. Sarkık kahverengi saçları ipeksi ve mavi gözleri parlıyor. Hangi ruh halinde olduğuna bağlı olarak tiki veya sert görünebilir ve her zaman eğlenceli ve neredeyse her şeye hazır olan bu rahat adam olmuştur.

Muhtemelen Noah'a da bu şekilde bulaştı. Bu yönden birbirlerine benziyorlar. Şimdi hareket et, sonra düşün ve sonuçlarını siktir et.

Birinci ve ikinci yılının çoğunu onu hayal ederek geçirmeme rağmen onu daha önce reddetmemin nedeni buydu.

Aron'a çok sayıda erkek yaklaşır, ancak geri çekilirken kışkırtıcı izlese bile hepsini gönderir.

"Devam et," diye bağıyorum müziğin içinden.

Başını sallıyor. "Hiçbirini gerçekten hissetmiyorum."

"Belki şansını dans pistinde denersin."

Aron göz ucuyla bana bakıyor, hepsi bitene kadar içkisinden son bir yudum alıyor ve sonra başını sallıyor. "Evet, tamam."

Kalabalığın arasında kıcını izliyorum ve iki dakikadan kısa bir süre sonra biramı yudumlarken Aron'un iki adamın arasına sıkışmasını izliyorum.

Tabii ki kıskançlık, bu gece teklifini kabul etmek için yeterince şansım olduğunu hatırlatarak benimle alay etmeye karar veriyor.

Güçlü ol. Hayır demenin bir sebebi vardı.

Çok fazla düşünmeden bile onunla bir gelecek görebiliyorum. Yaşadığı tüm saçmalıklarla başa çıkarsa, tereddüt etmem, ama beni doğru nedenlerle istemiyor. Beni isteyip istemediğini bile bilmiyorum. Bence bu daha çok erişilebilirlikle ilgili bir şeydi. Bir ribaunt peşindeydi ve ben de oradaydım.

Ben her zaman bir ilişki adamı oldum. Her zaman. Eğer birlikte olsaydık, kalbim tehlikede olurdu çünkü kaçınılmaz olarak daha fazlasını isterdim. Noah'ı unutmaya çalışmakla o kadar meşgul ki başka biriyle birlikte olmayı düşünemiyor bile.

Şu anda, uzun ve zayıf vücudunun kendisinden daha iri ve onunla aynı boyda bir adama sürtünmesini izlerken, sertleşiyorum. Ayrıca ona sürtünen kişinin ben olmasını ve diğer ikisinin defolup gitmesini diliyorum.

Tri-state bölgesindeki her erkekle sikişmesini izlemek, Noah'ı unutmak için beni kullanmasına izin vermekten daha mı iyi hissettirecek? Muhtemelen hayır, ama kalbimi kırmak yerine beni üzecek ve bence bu daha iyi.

Ben bunları düşünürken, küçük adam Aron'un etrafından dolanıp kıcını avuçlarken, arkadaki daha büyük adam Aron'un boynuna sokulduğunda göğsüm yere düşüyor.

Evet. Onunla buraya gelmek gerçekten kötü bir fikir.

Biramı yudumlamaya devam etmek yerine, kalanını geri fırlatıyorum.

"Merhaba," diyor derin ve gürültülü bir ses, iri bir beden yanımdaki tabureye yerleşirken.

İçimi tutmaya çalışıyorum. Adam en azından kırklı yaşlarında. Kendisine baba diyecek bir genç aradığına şüphe yok. Yaşıma göre genç görünmek bir lütuftan çok bir engel. Yirmi altı yaşımdayım ve ancak içki içecek kadar yaşlı görünüyorum.

"Hey," diyorum, çünkü *siktir git* demek genellikle bu pislikleri cesaretlendiriyor.

Ne zaman bu kadar alaycı oldun Wyatt? İyi ve sevimli bir adam olabilir. Zengin, yalnız ve sadece arkadaş arıyor-

"Bir adın var mı, yoksa sana benimki diyebilir miyim?"

Ooh oğlum, ama sanırım söyleyebileceği en kötü şey bu değildi. "Bu gerçekten işe yarıyor mu?"

Adam gülümsüyor ve itiraf etmeliyim ki yaşlı bir adama göre çok seksi. Koyu renk saçları, onu farklı kılan birkaç grisi var ama tam olarak geriatrik değil. Çenesinde yaklaşık bir haftalık kirli sakal var ve seksi, iyi dikilmiş bir takım elbise giyiyor. "İstediğim kadar çok değil." Kendini küçümseyen kıkırdaması onu daha da çekici kılıyor.

Gülümsüyorum. "Belki de yeni bir taktiğe ihtiyacın vardır." "Dans etmek ister misin?"

"Bu bir gelişme ama..." Bakışlarım manwich'inin tadını çıkaran Aron'a geri dönüyor ve burada tek başıma oturup bir tür sürüngen gibi izlemenin ne kadar üzücü olduğunu fark ediyorum. Yaşlı adam ipucumu anlayarak başını sallıyor ve ben bileğini tuttuğumda yürümeye başlıyor. "Bir daha düşündüm de, evet."

Aron haklı. Muhtemelen benim de bir toparlanmaya ihtiyacım var. Gerçi Simon'ın beni aldattığını öğrendiğim anda onu unutmuştum. Sanırım bu kadar çabuk umursamamam ilişkimiz hakkında çok şey söylüyor. Belki de bir bahane bekliyordum.

"Evet?" diye soruyor bu yeni adam.

"Evet, öyle yapalım." Kaybedecek bir şeyim yok.

Biraz daha hevesli olsana.

Onu dans pistine kadar takip ediyorum ve ellerinin kıcıma yapışması saniyenin sıfır noktası-üç-ikisi kadar sürüyor.

Bir itme ve homurtu ile onun elinden kurtuluyorum. "Sadece dans ediyorum."

Bileğimden tutup beni döndürürken, sırtım onun önüne dönükken ve sikini kıcıma sürttüğünde tüm o kendini küçümseme ve büyüleyici gülümseme yok oluyor.

Bu dom özentilerinin nesi var böyle?

Bir el önümde dolanıyor ve iğrenç derecede sıcak bir nefes kulağıma yaklaşıyor. "Hadi bebeğim, bunu istediğini biliyorsun."

Erkek bebek mi? Eww, eww, eww. Ne oluyor lan?

Arkamdaki ağırlık aniden kayboldu, tuttuğum eller de öyle. Onların yerini, içinde eriyebileceğim kollar aldı. Güçlüler. Rahatlatıcı. Gerçekten iyi bir arkadaşın kolları.

Bundan kendim de kurtulabilecek olsam da, Aron'un bunu benim için yapmasının verdiği rahatlama hissini engellemiyor. Kahramanlıktan nefret etmem gerekirdi ama Aron'dan gelmesi çok seksi. Tek yapması gereken beni omzuna atıp dışarı taşımak.

Kahretsin, bu eğlenceli olabilir.

"Bunu ben hallettim, biliyorsun," diye alay ediyorum.

Aron sırtıyor. "Görüyorum ki kararını yeniden değerlendirmeni sağlamaya çalışmak biraz fazla işe yaramış. Gerçekten mi? O adam mı?"

"Ha?" Geri çekiliyorum.

Aron başını birlikte dans ettiği ve şu anda babamı dans pistinden çıkarmakta olan iki adama doğru eğiyor. "Onlardan bana biraz yardım etmelerini istedim ama sen çok ileri gittin dostum."

"Çok mu ileri gittim? Dans pistinde neredeyse üçlü yapıyordunuz. Tek yapmaya çalıştığım dans etmektir."

"Elleri olan bir orospu çocuğuyla."

"İki kişiyi tanımak için bir kişi gerekir. Adamların senin üzerindeydi." "Çünkü benim için istediğini söylediğin şey buydu!"

"Ha? Bekle ... ve ..." Arkalarından bakakaldım. "Ne?"

Aron gülüyor. "Onlar benim arkadaşlarım ve tamamen tek eşli bir çift. Bunun üçlü olma ihtimali yoktu. İki taraf için de. Çünkü ben bir şeye karar verdim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu çok tehlikeli."

Aron yüzümü avuçluyor. "İkimiz de gerçekten boktan yerlerde olsak da, bunun arkadaşlığımızı mahvedebileceğine karar verdim ve üstesinden gelmemiz gereken eski sevgililerimiz var ..."

Cümlesini bitirmedi ve ben onu yumruklamak istedim. Beni böyle asılı bırakamaz.

"Söyle bana,"

diye

yalvarıyorum.

"Seni istiyorum."

"Noah'ı unutana kadar mı?"

Aron dans pistinin ortasında dizlerinin üzerine çöküyor ve gözlerim açılıyor ama panik atak geçirmeme fırsat vermeden elimi tutup "Wyatt Black, benim ribaundum olur musun?" diye bağırıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum ve ayağa kalkarken onu itiyorum. "Sen bir aptalsın." "Ama çok sevimliyim, değil mi?"

İç çektim. "Onun gibi bir şey."

Aron suratını asıyor ve bana o kocaman köpek yavrusu gözlerini kırıştırıyor. "İyi, hadi eve gidelim."

Aron'un yüzü sanki pes etmemi beklemiyormuş gibi aydınlandı.

"Gerçekten mi?" "Eğer geri teperse, bunun tamamen senin hatan olduğunu bildiğin sürece."

"Tüm sorumluluğu alacağım."

Bu harika, ama her şey boka sardığında bunun kırık kalbimi nasıl onaracağını anlamıyorum.

Ellerimiz ceplerimizde, zar zor konuşarak eve yürümenin garip olduğunu düşünsem de, Aron'un evine döndüğümüz zamanla kıyaslanamaz bile.

"Umm..." Bir ayağından diğerine geçiyor ve ben sanki daha önce hiç onun dairesinde bulunmamışım gibi kaskatı ve donmuş bir şekilde duruyorum. Küçük alanın etrafına göz gezdiriyorum, ondan başka her yere bakıyorum.

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum. "Bak, aramız zaten tuhaf ve daha hiçbir şey yapmadık bile. Belki de bu iyi bir fikir değildir. Sadece-"

Aron göz açıp kapayıncaya kadar odayı geçti. Hiçbir uyarıda bulunmadan ağzı benimkine yapıştı ve Tanrı aşkına, güçlü bir adam olduğumu sanıyordum. Dışarıdan küçük ve uysal görünebilirim ama diğer alanlarda güçlüyüm. İrade gücüm gibi.

Aron gitti ve vücudumu ateşe veren bir öpücükle bunu mahvetti. Dili benimkiyle alay ediyor ve birden on sekiz yaşındaki halim neşeyle tezahürat yaparken, ben beni pes ettirmeye kararlı baştan çıkarıcı bir ağzın altında eriyorum.

Üniversite birinci sınıftan beri bunu yapmayı düşünüyordum ama mezun olmadan önce bu fikirden vazgeçmiştim. Yine de bu beni daha fazlasını istemekten alıkoymuyor.

Başını eğerek benimkini daha da geriye itiyor çünkü benden çok daha uzun. Ve eli kıcıma gittiğinde etrafımdaki tutuşu sıkılaştığında, umutsuzca tutmaya çalıştığım iniltiyi durduramıyorum.

Ellerim göğsünde ve karnında dolaşıyor, çıkıntılar sertleşiyor. Parmaklarım.

Dayyyymn.

"Gerçekten iyi öpüşüyorsun," diye mırıldanıyor ve ben gülüyorum. "Hiç yeteneğim olmadığını mı düşündün?"

"Hayır, ama lanet olsun, başka bir tada ihtiyacım var." Ağzı tekrar benimkinin üzerine geliyor ve bu aç, güçlü bir öpücük... ayak parmaklarının kıvrılmasına ve

kıyafetler düşer.

Sanki bir işaretmiş gibi, Aron'un elleri düğmeli gömleğime gidiyor ve beni soymaya başlıyor. Dokunuşu, ağzının aksine yumuşak ve yavaş; gömleğim açılıp göğsüm ve karnım ortaya çıktığında, iri elini karın kaslarımda gezdiriyor.

Sert kaslarını öpmeye ve okşamaya devam ederken parmaklarım saçlarının arasından geçiyor.

Ağzımın içinde inliyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan kalçalarımın arkasını kavıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni havaya kaldırıyor. Beni yatak odasına taşıırken bacaklarım beline dolanıyor.

Beni bıraktığında, bir sıçrayışla yatağa düşüyorum, ama üzerime büyük bir ağırlık tırmandığında kendimi sabitleyecek zamanım bile olmuyor.

Ve sonra oradaydım, onun için uzanmıştım, soyunmasını ve beni becermesini bekliyordum, ama bunun yerine kalçalarımın bindi ve oturdu, sadece yakışıklı yüzünü gölgeleyen şaşkınlık olarak tanımlanabilecek bir şeyle bana baktı.

"Sorun nedir?" Törpüledim.

"Seni emsem mi yoksa senin için eğilsem mi bilemiyorum."

Bana kendini teklif ettiğini duymak bana bir şeyler yapıyor. Sadece vücudumun tüm sinapslarını ateşlemekle kalmıyor, aynı zamanda göğsüm de bu duyguyla ısınıyor. Çoğu erkek benim altta olduğumu varsayar, oysa ben üstte olmayı tercih ederim. Her iki durumda da iyiyim, ancak bazı erkekler daha küçük bir erkeğin üstlerinde olmasıyla ilgili sorunlar yaşıyor -Sanki hadım ediciymiş gibi. O adamlar ezik.

Ama Aron öyle değil. O istekli, hatta cesaretlendirici.

Sikimden sular akıyor ve üfleme iki saniye kaldı. "Neden seçim yapmamız gerektiğini anlamıyorum. İkisini de yapabiliriz. Önce kıyafetlerimizin geri kalanından kurtulmaya ne dersin? Ondan sonra doğaçlama yaparız."

"Doğaçlama yapmak eğlenceli olabilir." Aron arkasına uzanıp tişörtünü çıkarıyor, altın sarısı tenini ve etkileyici pazularının üzerindeki aslan dövmesini gösteriyor.

Parmaklarımı dövmesinde gezdiriyorum, üniversitede yaptırdığı zamanı hatırlıyorum.

Aron gülüyor. "Tanrım, şu aptal dövme." "Çok seksi."

Başını sallıyor. "Belalı olmak istedim." "Ve aslanlar tamamen belalı," diye alay ediyorum. "Kapa çenenini ve öp beni."

Tekrar birbirimizin içinde kayboluyoruz ama çok geçmeden geri çekilip yatağın ayak ucunda duruyor. Elleri kot pantolonunun fermuarına gidiyor ve boyanacak kadar dar olduğunu düşünerek rekor bir sürede ustalıklarla kotundan kurtuluyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Ağzım kuruyor ve parmaklarım ona ve onun hayranlık uyandıran sikine uzanmak için kaşınıyor. Uzun ve ince, tıpkı onun gibi ve mükemmel bir orantısı var.

Açık kahverengi dağınık saçları gözlerine düşüyor ve hızla kırpmasına neden oluyor. "Kıyafetlerimizden kurtulacağımızı sanıyordum." Gözleri açıkta kalan karnımdan aşağı, hâlâ bağlı olan kot pantolonuma doğru kayıyor.

"Özür dilerim. Benim için soyunan muhteşem bir adam yüzünden dikkatim dağıldı." "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemem. Önümdeki muhteşem adam hala lanet kıyafetleri var."

Bakmadan duramıyorum. Aron'un tamamen giyinik olması bir şeydir. Çıplak... Bu tamamen başka bir arzu seviyesi gibi.

"Tamam, şimdi kendimden utanmaya başladım" diyor.

"Soy beni," diye mırıldanıyorum. "Yani, bunu benim için yapmanı istiyorum." Aron gülümsüyor. "Tembel göt."

"Enerjimi seni becereceğim zamana saklıyorum."

"O halde," diyor kuru bir sesle. Bir dizi yatağa çarpıyor, sonra diğeri. Elleri ve dizleri üzerinde bana doğru yürüyor ve doğrudan kot pantolonuma uzanmak yerine vücudumu kendi vücuduyla kaplıyor ve beni sertçe öpüyor.

Beni soymaya bile çalışmıyor ve sert aleti benimkine bastırırken beni öpmeye devam ediyor.

Fermuarlara duyduğum ani nefret homurdanmama neden oluyor ve Aron kıkırdıyor. Kıyafetlerimin gitmesini istiyorum. Bir milyon yıl önce hayalini kurduğum Aron'un vücudunun her santimini keşfetmek istiyorum. Ve sonra onu aşağı itmek ve öyle sert sikmek istiyorum ki, orada yatmaktan, kabul etmekten ve her saniyesini sevmekten başka bir şey yapamayacak.

Ben doğrulup gömleğimi omuzlarımdan sıyrırken o da kot pantolonuma uzanıyor. Beni tamamen çıplak bırakmayı başardığımızda ve arkama yaslandığımda, uzun saçlarım başımın üzerinde dağılıyor.

"Wy... çok güzelsin." Aron'un sesi hırıltılı ve ağzını meme uçlarımdan birinin üzerine kapattığında, inerken tenimdeki titreşimi hissediyorum.

Aron yavaşça, işkence edercesine güneye doğru hareket ediyor. Kalçalarım yataktan kalkıp, sızan aletimi göğsüne doğru itecek kadar acı verici.

Bana baktı. "Annen sana hiç sabrın bir erdem olduğunu öğretmedi mi?"

"Dostum. Şu anda annemden bahsetme."

Aron kıkırdar. "Seni sakinleştirecek küçük bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Eli sikime uzanıyor ve sert bir şekilde pompalıyor. "Benim için sızıntı yapıyorsun ve daha en iyi kısmına bile gelmedik."

"Belki de bunu düzeltmek için bir şeyler yapmalısın."

Aron hınzır bir sırıtışla başını eğiyor ve sikimin ucunu sıcak ağzına alıyor.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadım.

"Mmm, tadın da çok güzel," diye mırıldanıyor ve sonra yarığımdan daha fazla precum yalıyor. "Sikinin ne kadar büyük olduğunu nasıl bilemedim?"

Gülüyorum. "Bu bir orantı meselesi. Biz küçük adamlar, vücudumuzun geri kalanına kıyasla büyük aletlere sahibiz. Sanki ekstra yardıma ihtiyacımız varmış gibi.

ağırlık merkezi."

Aron tam bir kakhaha patlatır. "Doğru ya. Belki de benim sorunum budur. Boyum aletimi daha küçük gösteriyor."

"İnanın bana, az önce ne paketlediğinizi gördüm ve bunda küçük bir şey yok."

"Seninle kıyaslanamaz bile. Bu şeyi içime almak için sabırsızlanıyorum." Eli yavaşça sikimi okşuyor.

İnliyorum ve altında kıvranıyorum, bu da onu eğlendiriyor. "Hiç komik değil. Beni öldürüyorsun," diye yakınıyorum.

"Ölmenin en iyi yolu. Sakso çekerek ölmek. Beni de yaz." Başını tekrar eğiyor, bu sefer her şeyi ağzına alıyor ve beni delirtecek kadar emiyor.

Beni sertçe emiyor ve başını sallamaya başlıyor, üzerimde hızla ve bir görevle hareket ediyor.

"Aron," diye uyarıyorum ama bir nefes gibi çıkıyor. "Aron." Harika, şimdi de sesim bozuk çıkıyor. "Lanet olsun, dur yoksa boşalacağım," diye bağıyorum.

Bir kıkırdama ile yavaşça aletimi çekiyor ve nefesimi tutmaya çalışarak yatağa geri batıyorum. Parmaklarımı sikimin etrafına doladım ve beni kenardan geri getirmek için sıktım.

"Malzemeleriniz nerede?" Ben soruyorum.

Elini uzatıyor ve terden ıslanmış saçları alnına düşüyor. Kayganlaştırıcıyı ve prezervatifi çıkarışını izliyorum ve kaslarının kasılma ve hareket etme şekli, uzun ve tonlu vücudunun çıplak görünmesi ... bu beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor.

Aron prezervatifi dişleriyle açıyor ve sikimden aşağı yuvarlamaya başlıyor, ama bakışlarımı yakaladığında konsantrasyonumu endişe sanmış olmalı. "Hâlâ benimle misin?"

"Dört ayak üzerine kalk," diye törpüledim.

Sırıttırıyor. "Otoriter Wyatt'ı severim." "Ben her zaman patronluk taslarım."

"İyi bir noktaya değindin ama sesinde daha önce hiç böyle bir büyüme olmamıştı. Bu çok sevimli."

"Sevimli derken erkeksi ve alfa gibi bir şey kastediyorsanız, evet, sevimli."

Yüzüstü yatarken kahkahalarını duymazdan geliyorum. Bir yastık kapıp kalçalarını kaldırıyorum ve altına yerleştiriyorum.

Yavaşça başlayarak vücudunu kendi vücudumla kaplıyorum, aletim kıcının çatlağına mükemmel bir şekilde oturuyor. Dudaklarım önce boynunun altını, sonra da kürek kemiğini okşuyor. Kalçalarım küçük itişler yaptığında, daha fazla sürtünme için kıcını yataktan kaldırıyor.

Yastığına doğru gecikmiş hazlarla ilgili bir şeyler mırıldanıyor. "Pardon, neydi o?"

"Şimdiden gelmen gerek."

"Daha başlamadık bile."

"Hatırladığım kadarıyla, boğazıma girmene iki saniye kalmıştı ve şimdi daha yeni başladığımızı mı söylüyorsun? Paramı geri istiyorum."

"Pardon, ben ne zaman bu durumda bir fahişe oldum?" Gülüyorum.

"Ooh, rol yapmak eğlenceli olabilir. Eğer, bilirsin, acele edersen ve Her neyse."

"Önce başka bir şey yapabilirim diye düşünüyordum."

Sırtından aşağıya doğru öpüyorum ve kıcının yanaklarını ellerimle kavrayarak genişçe çekiyorum, içine girmek için sabırsızlandığım daracık bir delik ortaya çıkıyor.

Dilim üzerine düştüğünde o kadar yüksek sesle inliyor ki komşularının duyabileceğinden eminim.

"Evet, Wyatt. Aman Tanrım." Ağır nefes alıyor ve kalçaları sallanıyor.

Bunu *Aron*'la yaptığımı inanamıyorum. Bu düşünceyle sikim zonkluyor ve precum sızdırıyor.

Üniversite aşkım.

Biz fikrinden çoktan vazgeçmiştim. Üniversiteden mezun olduğumda en yakın arkadaşlarımdan birine dönüşmüştü.

Her anın tadını çıkarabilmek için kendimi yavaş gitmeye zorlayarak, nefessiz kalana ve daha fazlasını isteyene kadar onu beceriyorum.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum ve kayganlaştırıcıyı alıyorum. Yanından ayrıldığım anda bir mızıltı çıkarıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Elim güven verici bir şekilde kalçasına iniyor ve o da elini kendi eliyle kapatıyor.

Başını çeviriyor ve göz göze geliyoruz.

Aramızdan bir şey geçiyor ama ne olduğunu bilmiyorum.

"Yuvarlan," diye emrediyorum.

Aron hevesle sırt üstü yatar ve bacaklarını kaldırır.

Parmak eklemlerimi ısırarak ve homurdanmak zorundayım, çünkü bu çok ateşli. Uzun, sert aleti karnına kadar uzanıyor ve deliği tükürük kayganlığında ve gerilmeye hazır.

"Eğer acele edip bir şeyler yapmazsan, işleri kendi ellerime almak zorunda kalabilirim." Aron sikine uzandı ve onu uzun ve yavaş bir şekilde okşadı.

Elini geri çekiyorum. "O benim." *En azından bu gece için.*

"O zaman acele et ve senin olsun."

Kaygan parmaklarımla kışını iterken aynı zamanda eğilip sikini ağzıma alıyorum. Bunu yarın yapacağımız geçici, sarhoş hareketinden en iyi şekilde yararlanmak istiyorum.

Hâlâ o kadar sertim ki kendimi onun içine gömmekten başka bir şey istemiyorum ama parmaklarımın etrafında bile delicesine sıkı.

Aron'un eli uzun saçlarıma dolanıyor ve ben de alışkın olduğum o kaçınılmaz çekişi ve sert tutuşu bekliyorum.

Saçım bir şaheser, gidon değil, göt herifler.

Yine de Aron'un yapmasına izin verirdim. Kahretsin, sanırım Aron'un bana her şeyi yapmasına izin verirdim. Tek yaptığı başımın arkasını okşamak ve kucaklamak. Saçımı çekmiyor ya da sikinde boğulmam için başımı daha da aşağıya itmiyor.

Kıçına üç parmağını sokan ben olmama rağmen çok tatlı ve dikkatli.

Islak bir patlamayla sikini çekiyorum. "Umarım hazırsındır, çünkü artık kendimi tutamıyorum."

Nefes nefese ve ter içinde kalan Aron, "Hazırım. Kahretsin, çok hazırım."

Kendimi onun içine girmeye zorluyorum çünkü yeterince hazırlandığına ikna olmadım ama vücudu sadece bir iki saniye sonra rahatlıyor. Aron'un içinde olmak hayal ettiğimden çok daha iyi. Onun dar kanalının sıkıca oturması, kalp atışlarımın aletimde zonklamasına neden oluyor.

Bana cesaretlendirici bir baş selamı veriyor ve ben hareket etmeye başladığımda tüm dünyam değişiyor. Bildiğimi sandığım her şey bir yalana dönüşüyor ve bildiğim varoluş artık yok. Sadece ben, Aron ve onun delicesine sıkı kıçısı var.

Kalçalarımı yuvarlıyorum, içeri ve dışarı iterken zaman ayırıyorum. Ağır nefesler arasında uzanıp elimi göğsüne, göğüs kaslarına ve karnına sürüyorum. Bir meme ucunu cımbızlıyorum ve o da başını geriye atıp küfrediyor. Dudaklarım göğsünün ortasından aşağı iniyor, ta ki beni başımın arkasından tutup ağzına çarpacak şekilde yukarı çekene kadar.

Dili kalçalarımınla aynı ritimde ağzımı sikiyor ve aklımı kaçırmam için gereken tek şey bu. Daha sert, daha derin, daha hızlı iterken vücudum üzerinde kontrolüm yok.

Aron bacaklarını daha da kaldırıyor, elleriyle kaval kemiklerini destekleyerek bacaklarını benim için açık tutuyor. Altımda kıvranıyor ve bir dizi küfür savuruyor. "Dokun bana," diye yalvarıyor. "Sana ihtiyacım var-"

Elim sikine gidiyor, öfkeyle çekiştiriyorum.

Nefes alış verişlerimiz ve vücutlarımızın birbirine çarpması, Aron orgazmı boyunca bağırp ikimizi de, ama daha çok elimi dölle kaplayana kadar daireyi dolduran tek ses haline geldi.

Kıçısı sikimin etrafında sıkışıyor ve ben sınıra çok yakınım. Tek yapmam gereken ...

"Oh lanet olsun!" Orgazmım bir yük treni gibi içime çarparken bağırıyorum.

Başım dölle kaplı göğsüne düşerken hâlâ içinde titreyerek yere yığılıyorum.

Bir el terli sırtımda geziniyor, ikimiz de zor nefes alıyoruz ve sonra muhtemelen onu ezdiğimi fark ediyorum.

Hareket etmeye çalışıyorum ama kollarım ve bacaklarım kurşun gibi. Sonunda üzerinden yuvarlanacak enerjiyi bulduğumda yanına iniyorum ve o da hayatımda gördüğüm en büyük gülümsemeye bana bakıyor.

"En iyisi. Rebound. Şimdiye kadarki."

Beklediğim şey bu olsa da kalbim sıkışıyor.

I Wyatt yanımda kaykılıp yataktan çıktığında mutlu ama yine de dağınık bir halde uykuya dalmak üzereydim. Ona doğru uzandım. "Nerede? Gidiyor musun?"

"Ben eve gidiyorum."

"Ha?" Başucumdaki saate baktım. "Saat sabahın ikisi. Sadece kal. Sanki daha önce birbirimizin evinde kalmamışsınız gibi."

Wyatt tereddüt ediyor ve nedenini bilmiyorum. "Tamam. Ben sadece ..." Prezervatifi işaret ediyor ve sonra banyoyu gösteriyor.

Geri dönmesini bekliyorum, yatağımın başucundan birkaç mendil alıyorum ve bu sırada kendimi büyük ölçüde temizliyorum, ama bu sonsuza kadar sürüyor. Bir duş iyi olurdu ama hâlâ Wyatt'ın sarhoşluğundayım ve kalkamayacak kadar tokum.

Sonunda göz kapaklarım ağırlaşıyor ve ne kadar sonra onun bedeninin yatağa, benimkinin yanına kaydığını hissediyorum bilmiyorum ama refleks olarak kolumu ona doluyorum. "Noah sarılmaktan nefret ederdi. Lütfen bana benim gibi bir sarılma fahişesi olduğunu söyle."

Wyatt gülüyor. "Benim için sorun değil."

"Neden bu kadar uzun süre banyodaydın?" Mırıldanıyorum ve sonra aklıma bir düşünce geliyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve artık yorgun değilim. Yüzümü ona dönmek için dirseğimin üzerinde doğruluyorum. "Yatakta o kadar boktan mıyım?"

Daha sonra otuz bir çekmeye gerek var mıydı? Çünkü yanılmıyorsam tamamen boşalmıştın."

Yine gülüyor. "Aman Tanrım, sen bir aptalsın. Gerçeği mi istiyorsun? Gerçek gerçeği mi?"

"Evet. Tabii eğer tuvaletini yapmıyorsan, çünkü bilirsin işte, bilinmesi gerekenler falan."

Wyatt başını sallar. "Ben... Ben biraz korkuyordum."

Kaşlarını çatıldı. "Neden?"

"Neredeyse on yıldır arkadaşız. *On yıl.*" "Sekiz.

Tamamen yuvarlıyorsun."

Wyatt iç çeker ve gözlerini tavana diker.

"Yarın buradan çıkıp gitmek ve hiç olmamış gibi davranmak istersen anlarım ama yalan söyleyip pişman olduğumu söylemeyeceğim çünkü pişman değilim. Buna ikimizin de ihtiyacı vardı."

Umarım bu geceyi unutmamızı istemez, çünkü istesem bile bunun mümkün olacağını sanmıyorum, ama bunun aramıza girmesini istemiyorum ve eğer bundan sonra benimle arkadaş olamayacağını düşünürse, kendimi unutmaya zorlayacağım.

"Hiç olmamış gibi davranmak istemiyorum," diye fısıldıyor Wyatt, "ama, yani, buradan nereye gideceğiz? Bu tek seferlik bir şeydi, değil mi?"

"Nasıl istersen öyle yapabiliriz." "Bunu tek seferlik bir şey yapmak akıllıca olur."

Başımı eğiyorum. "Biz hiç akıllı insanlar olduğumuzu iddia ettik mi?"

Wyatt gülüyor ve nedense sesi daha önce hiç olmadığı kadar melodik çıkıyor ve göğsümü ısıtıyor... ve diğer bölgelerimi.

Ona doğru yuvarlanıyorum, sertleşen sikimi kalçasına yerleştiriyorum. "Eğer gerçekten istiyorsan bunu tek gecelik bir şey haline getirebiliriz."

Bir gece, iki gece, sonsuzluk... Şu anda Wyatt'ın bana teklif ettiği her şeyi kabul ederim.

"Bu sefer beni becermek ister misin?"

"Oh, evet." Çekmecemdeki başka bir prezervatife uzanmam için gereken tek şey bu.

"Üç sayı çizgisinin gerisinden şut atıyor... ve sayı yapıyor!" Bağırıyorum ve ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Tebrikler, bir kızı yendin," diyor Skylar ve basketbol topunun peşinden koşuyor.

"Feminizmin hepinize eşit davranmamız gerektiği anlamına geldiğini sanıyordum, o yüzden siktirin gidin, çünkü kışınıza tekmeyi bastım." Bir aptal gibi yarı sahanın etrafında dans ediyorum, bu da Skylar'ı sadece güldürüyor.

"Bu şanslı bir ribaunttu," diye itiraz ediyor.

Oyundan bahsettiğini biliyorum ama beynim *ribaunt* kelimesine takılıyor ve sonra tek düşünebildiğim Wyatt oluyor.

Geçen hafta boyunca onu düşündüm.

"Bu surat da neyin nesi?" Skylar soruyor ve topu göğsüme doğru fırlatıyor.

Kolayca yakalıyorum ve sırtıyorum. "Bıraktığına pişman olduğun güzel yüzüm mü?"

Gözlerini deviriyor. "Hayır, kanseri tedavi etmeye çalışıyormuş gibi boşluğa bakan moron olan."

"I ..." Ona her şeyi itiraf etmek istiyorum ama çok kızacak. Wyatt olayından Noah olayından daha çok nefret edecek ve ona ikisinden de bahsetmediğim için daha da çok nefret edecek. "Sarılmaya ihtiyacım var."

Gülümsüyor ve birlikte olmamızın üzerinden sekiz yıl geçmiş olmasına rağmen göğsüm hâlâ şefkatle çarpıyor. Kısa, siyah, pixie saç kesimi terden ıslanmış, atletik kolundaki dövmeleeri gösteriyor ve burnundaki piercing Pazar öğleden sonra ışığında parlıyor. Skylar sadece eski sevgilim değil, muhtemelen en iyi arkadaşım. Nispeten iyi şartlarda ayrıldık ve yıllar geçtikçe daha da yakınlaştık. Ona neler olduğunu anlatmalıyım.

-Ona zaten çoğu şeyi söylüyorum ama bağırmasından nefret ediyorum. Çok tiz ve kaba bir anne gibi.

"Sana sarılırsam bana söyler misin?" diye sorar.

"Hayır, sorun değil. Halledebilirim." Yine de kollarıma girdiğinde topu bırakıyorum.

Skylar'a karşı hissettiklerim Wyatt'a duyduğum sevgiyle aynı. Biz arkadaşız, çok iyi arkadaşız. Ama artık onunla daha fazlasını yaşayabilme potansiyeli var ve bu da beni, ona karşı hissettiklerimin bunca zamandır uykuda olup olmadığını, sadece kafama vurmak için doğru anı bekleyip beklemediğimi merak etmeye itiyor.

Wyatt her zaman bir ilişki adamı olmuştur ve o kadar güzel ki istediği her erkeği elde edebilir. Ve umutsuzca beni istemesini istiyorum. Ki bu aptalca. Çünkü biz arkadaşız.

Sikişen arkadaşlar.

Ama Noah ve ben de öyleydik. Şimdi bu durum berbat oldu ve ben de bunu aşmaya çalışıyorum.

Yine de kafa karıştırıcı çünkü Noah için neden üzüldüğümü bilmiyorum. Zaten artık onu istediğimi de sanmıyorum. Bunu aşmak için bir ayım vardı ve aştığımı sanıyordum, ama sonra... sonra yeni bir erkek arkadaşı oldu ve onunla çok *ciddi* görünüyor. Neden ben değil de o diye sormak zorundayım.

"Düşüncelerin beynime zarar veriyor," diyor Skylar ve geri adım atıyor. "Sana yardım edebileceğim bir şey olmadığına emin misin?"

"Olumlu. Teşekkürler. Son zamanlarda ne istediğimi düşünüyordum."

"Bir milyon dolar, bir galon kayganlaştırıcı, altmış dokuz prezervatif ve bir yerlerde bir seks adasında bir hafta."

"Lanet olsun, aklımı okuyabiliyor musun?" Gülüyor.

"Ama neden altmış dokuz prezervatif?" "En iyisi. Sayı.

Hiç."

Bir kez daha sarılmak için onu kendime çektim. "Seni seviyorum."

"Tamam, şimdi gerçekten endişeliyim."

İç çektim. "Gitsem iyi olacak. Sen ve Bec yarın gece bara geliyor musunuz?"

"Evet. Damon ve Maddox da öyle. Gemileri sabah geri dönecek."

"Ya Noah?" Soruyorum ve sesimin titremesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Onu bilmiyorum. Şu futbolcuyla birlikte değil mi? Sence bu ne kadar sürecek?"

Uzun sürmez demek istiyorum ama bu doğru olur mu bilmiyorum.

"Noah onu erkek arkadaşı olarak ilan etti bile, yani ciddi bir şey olmalı."

"Bunu sadece medyanın söylemediğine emin misin? Noah'nın hiç erkek arkadaşı olmadı."

"Bana ayaklarının yerden kesilmesiyle ilgili saçma sapan bir mesaj attı." "Atmadı."

"Tamam, bu bir yorumlama ama doğru. Futbolcuyla yasal bir ilişkisi var."

"Hayır. Lanet olsun. Yolu yok."

Kulağa doğru geliyor. "Benim tepkim de aşağı yukarı buydu."

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Sesi sessiz ve temkinli.

Gözlerimi kısıyorum. "Ne biliyorsun ki?"

"Oh, tatlım, eğer ikinizin aylardır birlikte olduğunuzu bilmediğimi sanıyorsan-"

"Neredeyse bir yıl, aslında."

Gözleri büyür. "Kahretsin, kayıyorum. Sadece Damon ve Maddox'un Noah'larda takıldığı gece fark ettim, o Matt'le konuşuyordu ve sen ikisine de hançer fırlatıyordun."

"Ah, evet. Bu bizim sonumuz sayılırdı."

Noah kıskançlığımı fark etti ve çıldırdı. Onu geri kazanmaya çalıştım ama kesinlikle reddetti.

"Merak etme, bu konuyu kimseyle konuşmadım. Bec'le bile. Ya bana geleceğini ya da ikinizin birlikte bir felaket olduğunuzu kendi başına çözeceğini düşündüm."

"Evet, muhteşem bir şekilde sona erdi." "Kaçtı mı?"

Başımı salladım.

"Özür dilerim-"

"Sempati ya da acımaya ihtiyacım yok. Sadece diliyorum... Ne dilediğimi bilmiyorum. Ezik gibi hissetmemek mi?"

Kolunu bana doladı. "Aron, bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Sen bir eziksin. Bunu kabul etsen iyi olur."

Bir kahkaha patlattım ve onu dürttüm.

"Tamam, ciddiym, eziğin teki olabilirsin ama bunun Noah'ya aşık olmakla bir ilgisi yok."

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Mesele de bu zaten. Bilmiyorum eğer

... ona aşık olduğumdan emin değilim. Onu önemsedim, elbette. Hayır, onu önemsiyorum. Sanırım daha fazlasını istedim çünkü... Yani, sanırım-"

"İşte yine o şeytani *düşünce* şeyine başladın."

"Doğru. Gerçek şu ki..." Bunu söylemek neden bu kadar zor? "Sanırım bir ilişkiye hazırım. Noah ile potansiyelimiz olduğunu düşünüyordum ve zaten bir ilişkimiz vardı ama o bunu fark etmedi. Yani, hayır dediğinde, sanırım ezilen kalbim değil egom oldu?"

Geçtiğimiz hafta boyunca bunu analiz etmeye çalıştım, ancak tek yaptığı beni daireler çizmeye sevk etmek oldu.

"Egon mu var? Şok edici."

"Gah. Bunu çok fazla düşünüyorum, değil mi? Burada neler olup bittiğine bir anlam veremiyorum." Başımı işaret ediyorum.

Ben de Wyatt'ı fazla düşünüyorum ama o bu haberi iyi karşıladı. Wyatt'ı üstüne atarsam, bu muhtemelen onu uçurumun kenarına itecektir. "Gitmem gerek," diyorum.

"İyi olduğuna emin misin?"

Bu soruya dürüstçe cevap verecek olsaydım, muhtemelen hayır derdim.
"Olacağım." Başını öptüm. "Yarın Bec'le görüşürüz."

Basketbol sahasından ayrılırken, Wyatt'ı görmek için ani bir dürtü duyuyorum. Geçen gecenin bir tesadüf mü yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmek istiyorum. Belki oraya gittiğimde, tüm kafa karışıklığı ortadan kalkacak ve onu sadece arkadaşım olarak göreceğim, geçen hafta becerdiğim ve düşünmeyi bırakamadığım adam olarak değil.

Telefonumu çıkardım ve mesaj attım: *EVDE MISIN? GELEBİLİR MİYİM?*

YIRMI DAKIKA İÇİNDE ORADA OLURUM. O ZAMAN GÖRÜŞÜR MÜYÜZ?

YOLDAYIM.

I Binanın ön girişinin zili çaldığında terli avuçlarımı kotuma siliyorum. Çünkü Aron'u içeri alacak düğme onunla buluşmak için fiziksel olarak oraya gitmem gerekiyor.

Sinirden bacaklarım jöle gibi oldu ve söyleyeceklerinden korkuyorum. Aron'un takılmak için mesaj attığı diğer zamanlarda hiçbir şey düşünmemiştim. Ya şimdi? Tek düşünebildiğim onun içinde olmak, boşalırken çıkardığı yüksek sesli inilti ve çıplak halinin nasıl görüldüğü.

Aptal. Aptal. Salak.

Arkadaşlarınla asla o çizgiyi geçme.

Kapıda, Aron'un gülümsemesi kolay ve doğal, benimki ise muhtemelen zoraki ya da normal bir insan gibi davranmaya çalışan bir seri katilinki gibi görünüyor.

"Hey," diyor diğer günler yaptığı gibi.

"Merhaba." Sesim her günkü gibi değil ve gıcırta olarak sınıflandırılabilirliğinden oldukça eminim. Boğazımı temizliyorum ve Aron'un geçmesine izin vermek için kenara çekiliyorum.

"İş nasıldı?" diye soruyor dairemin eşiğinden adımımızı attığımızda.

"Her zamanki gibi. Sen?"

"Cuma günleri yarım gün." Korkunç bir Carlton dansı yapıyor ve ben de ona gülmekten kendimi alamıyorum. "Skylar'la basket atmayı yeni bitirdim."

"Ah, işte bu yüzden terlisin." Bakışlarım ıslak atletinin, terli pazularının ve dövmesinin üzerinde geziniyor ve bir takdir iniltisini tutmaya çalışıyorum. Lanet olsun ona.

Ona bu şekilde bakmayalı uzun zaman olmuştu ve bir gecede her şeyi geri getirdi.

Şerefsiz.

Bu onun hatası değil, kendime hatırlatıyorum. Çekip gidebilirdim.

Aron ayakkabılarını çıkarıyor ve bacaklarını yanına kıvrarak kendini benim uzun kanepeme atıyor. "Biraz *Halo* oynamak ister misin?"

Sanırım onun için değişen bir şey yok. Yine de göz temasından kaçınıyor.

"Elbette."

Konsolu açtım, kumandaları aldım ve ona bir tane attım. Kıçım onun yanına indiğinde, ayakları kalçama yaklaşıyor ve aniden ayaklarından başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Ekranı oyun başlıyor ama hiçbir şey vuramıyorum. Sanki Aron'a bu kadar yakın olmak beni çoğu erkeğin varsaydığı aptal bir gence dönüştürüyor.

Aron'u göz ucuyla bana bakarken yakalıyorum ama görmezden gelmeye çalışıyorum.

o.

"İyi misin?" diyor sonunda oyunda öldüğümde. "Genelde ölürüm senden çok önce."

Kahretsin, ne yapacağım? İtiraf mı edeyim?

Gerçeği mi söyleyeyim? Hayır, siktir et. Sonuna kadar kaçınma.

"Sanırım senin emiciliğin bana bulaşıyor." *Tanrım, aynı cümle içinde emicilikle ilgili bir şey söyleme.*

Beklediğim gibi, sikiğim kotumun içinde seğiriyor. Boğazımı temizliyorum ve oturma şeklimi ayarlıyorum.

Aron'un bakışları beni yakıyor ve yüzüm ısınıyor. Biraz fazla uzun süren bir sessizlik oldu ama sonra "Son kalan kazanır" dedi.

İçimdeki çapkın "Neyi kazanacaksın?" diye sormak istiyor ama onun yerine ödölsüz bahsini kabul edip "Varım" diyorum.

Oyuna dalıyoruz ve aramızdaki gergin havayı dağıtmak için ihtiyacımız olan şey bu. Bu daha önce hiç olmamıştı ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Ama oyun devam ettikçe aramızdaki her şey normale dönüyor, ayakları hâlâ kalçama değse bile. Bunu bilerek mi yapıyor yoksa farkında değil mi bilmiyorum ama Aron arkadaşlığımız konusunda benden daha az çelişkili görünüyor, bu yüzden ondan hareket etmesini istemiyorum.

Eğer arkadaş kalmaya devam etme umudumuz varsa, ortaya çıkmaya çalışan sinir bozucu özlem duygusunu yutmak zorundayım.

A Wyatt'ın evinde olduğum süre boyunca yapmak istediğim tek şey onu kanepesine yatırıp hırpalamak, ama bunun yerine ikimiz de aramızda bir çeşit normallik oluşacak.

Ama saatlerce oyun oynadıktan sonra eve gittiğimde, göğsüm bir şeylerin eksik olduğu hissiyle ağrıyor. Belki de kalbime pompalanan tüm kan eksiktir çünkü şu anda aletimin içindedir ve bana Wyatt'a bir hamle daha yapmam gerektiğini söyler.

Aramızda normallik istemiyorum. Onu istiyorum.

Arkadaşlığımızı bir arada tutan ip yıpranmaya başladı ve bunu bozacak bir şey yaparsam kopacağından korkuyorum, ama buna hiç şüphe yok; daha fazlasını istiyorum.

Ertesi gece, spor barına girer girmez gözlerim hemen Wyatt'ı buluyor ve gülümsemeye başlıyorum. Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey değişmemişti ama içimde sanki uyanmış gibiydim. Dün gece bunun kanıtıydı.

Önce Skylar ve Rebecca'ya doğru ilerliyorum, her birini öpüyorum ve sonra çenemi kaldırarak Damon ve Maddox'a selam veriyorum. Wyatt'a ulaştığımda kalbim duracak gibi oluyor. Parfümü sandal ağacı kokulu ama benim alabildiğim tek koku seks.

İki tur gerçekten ateşli seks.

Sertleşen sikimi saklamak için hemen onun yanındaki tabureye oturuyorum. "Hey," diyor rahat bir gülümsemeyle.

"Merhaba." Sesim bir nefes gibi çıkıyor ve bakışlarımı ondan ayıramıyorum.

"Dünyadan Aron'a," diyor Damon, elini yüzümün önünde sallayarak. Wyatt'ın dikkatimi dağıtmasından kurtuluyorum. "Ne?"

Damon'ın yeşil gözleri eğlenceyle parlıyor. "İçki. Bir şey ister misin?"

"Oh, ben de geliyorum." Ayağa kalkıyorum ve açıklanamayan bir nedenle Wyatt'a dönüyorum. "İyi misin? Sana bir şey getirmemi ister misin?"

Neredeyse dolu olan birasını kaldırırken dudakları titriyor.

"Ben iyiyim." Ah. Doğru. Başımı sallayarak Damon'ı bara kadar takip ediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor sırada beklerken.

İrkildim. "Ne?" Görünüşe göre artık kelime üretme yeteneğim bu kadar.

"Bu gece neredesin? Buradasın ama gerçekte burada değilsin."

"Ben iyiyim. Sadece dikkatim dağınık. Yolculuğun nasıldı?" Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyor ve Tanrı'ya Noah ve Matt'ten bahsetmemesi için dua ediyorum. Onlar yerine düşünmek istediğim daha büyük, daha kafa karıştırıcı şeyler var.

Damon omzunun üzerinden erkek arkadaşına bakarken sırtıyor. "En iyisi." "Sen ve Maddox gerçek misiniz o zaman? Şimdiden birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Evet. Gerçek bir anlaşma. Gelecek yıl benimle yaşamayı başarabilirse, bir ev satın alacağız."

"Vay be. Bu sadece gerçek bir anlaşma değil, Rebecca ve Skylar'ın gerçek anlaşması gibi. Bir gelecek ve sonsuza kadar vaatler gibi."

Damon başını sallar. "Maddox evliliğe sıcak bakmıyor ama ben aramızdaki ilişkiden memnunum. Yine de sonsuza dek sürecek."

"Bu nasıl bir şey?" Merak ediyorum ve bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmem bir saniye sürüyor.

"Neye benziyor?"

"Uzun ömürlü olacağını bildiğin birine sahip olmak?" "Harika."

Özlem böyle mi hissettiriyor? Göğsüm ağrıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Birbirimize bağlandığımız gece Wyatt'la yaptığımız konuşma kafamda tekrarlanıyor ve bu konu hakkında düşünmek zorunda kaldıkça onun muhtemelen haklı olduğunu daha iyi anlıyorum.

Noah'a takılmadım. Sahip olabileceğimizi düşündüğüm ilişkiye takıldım. Hayatımda birini istiyorum. Önemli birini. Dışarı çıkıp onu bu kadar çabuk bulması, benim bir ilişkiye uygun olup olmadığımı merak etmeme neden oluyor.

İçkilerimiz servis edilip masaya döndüğümüzde Wyatt bana tekrar gülümsüyor ve bu, "Birbirimizi kesinlikle çıplak gördük" diyen ukala, bilmiş bir gülümseme.

Ve gerçekten tekrar görmek istiyorum. Wyatt'ın bakışlarının üzerimde dolaşması bir şey ifade ediyorsa, o da tekrar görmekten rahatsız olmaz.

Eğer böyle bir şey olursa, bunun bizim için ne anlama geleceği konusunda hiçbir fikrim yok. İşlerin karışmaması için bir gecenin akıllıca olacağına karar verdik.

Lanet olsun, ona bulaşmak istiyorum.

Ama sonra son pisliğim, bir sonraki hatası kolunda asılı halde kapıdan içeri girdi.

Yüzüm düşerken Wyatt'ın kaşları çatılıyor ve nedenini anlayınca dudaklarını büzüyor.

Noah orada duruyor, her zamanki gibi uzun ve kendini beğenmiş, ancak bu sefer kalın sakallı ve Tanrı gibi vücudu olan dev gibi bir adamla konuşuyor. Tamam, evet, futbolcunun seksi olduğunu kabul etmek zorundayım.

Neden bundan bu kadar nefret ediyorum? Yirmi saniye önce Wyatt'a ağzımın suyu akıyordu, şimdi de futbolcunun burada olmasına mı kızıyorum?

On dört yaşında ilk pornomu izlediğimden ve neden hem erkeğin hem de kadının beni tahrik ettiğini merak ettiğimden beri kafam hiç bu kadar karışmamıştı.

Noah ve erkek arkadaşı otururken ben kendimi daha da kaybediyorum. Konuşmalar sanki suyun altındaymışım gibi etrafımda süzülüyor. Damon barda tuhaf olduğumu düşünmüştü ama şimdikiyle kıyaslanamaz bile.

Wyatt, Noah'yı bara kadar takip ediyor ve beni yalnız bırakıyor... Skylar ve Bec, Maddox ve Damon da burada, ama benden sadece birkaç koltuk ötede oturan Bay Mükemmel'in ta kendisi.

Onu incelemeden edemiyorum, bende olmayan neye sahip olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Milyonlarca dolarlık bir maaş çeki belki?

Ugh. Doğru. İşte bu.

Noah'ın paraya ihtiyacı olduğundan değil. O bir gajillion-flippty-floppity-aire. Parasının parası var ve o paranın da etrafta dolaşan bir sürü küçük bebek parası var.

Bu yeni adamın Noah'ın temsil ettiği her şeyi neden değiştirdiğini anlamıyorum. Neden yeterince iyi olmadığını merak ediyorum.

Bu tehlikeli bir düşünce yolu. Gerçekten girmek istemediğim bir yol.

"Hey, çocuklar, ben ..." Başımı salladım. "Evet, ben gidiyorum. İçki doğru oturmuyor."

"Aron," diyor Skylar gözlerinde sempati ile.

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum ama bunu başarabildiğimi sanmıyorum.

Barda Noah ve Wyatt'ın yanına gittiğimde avuçlarım terliyor ama hangisinin buna neden olduğunu bilmiyorum.

"Ben yokum."

Noah'ya bakıyorum, bir şey söylemesini, yanıt vermesini bekliyorum... herhangi bir şey, ama enerjimi boşa harcadığımı biliyorum. Bu *Noah*. Yaptığı şey bu. Bunu başından beri biliyordum, ama yine de buradayım, hâlâ kendine gelmesini ve bir pislik gibi davranmayı bırakmasını umuyorum - bana bir açıklama yapsın, bir özür dilesin. *Bir şeyler*.

Bir fark yaratacağından değil.

Bunun nafile olduğunu ve bir şey söylese bile hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anladığımda, ayaklarım olabildiğince hızlı bir şekilde sokağa doğru ilerliyor ve

yavaşlayın ve birkaç blok sonrasına kadar nefes alın.

Koşan ayak sesleri ve ağır nefesler kısa süre sonra beni yakalıyor, ama bunun Noah olmayacağını biliyorum ve ilişkimizi bitirdiğimizden beri ilk kez onun olmasını istemiyorum. Olmasını istediğim tek bir erkek var ve Wyatt yanımda belirdiğinde gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Lanet olsun, bu hiç adil değil. Senin bacakların benimkilerden çok daha uzun." "Beni takip etmene gerek yoktu. Ben büyük bir çocuğum."

"Ben istedim."

"Kaybeden birini evlat edinme günü?"

Beni çimdikliyor. "Kendine bir kez daha ezik dersen gerçekten ezik olabilirsin."

Wyatt haklı. Daha önce kimsenin bana kendimi değersiz hissettirmesine izin vermemiştim, bu yüzden Noah'ın beni etkilemesine neden izin verdiğimi bilmiyorum. Belki de egomun ezilmesini atlatmak için zamana ihtiyacım vardır.

Wyatt, "Sanırım küçük ribaundumuz işe yaramadı," diyor.

Sanırım çok işe yaradı, demek istiyorum, çünkü başka bir adam yüzünden bardan yeni çıkmışken, şu anda Wyatt'a bakıp onu nasıl soyup sokakta becermek istediğimi hala bilmiyorum.

Bu "Bilmiyorum. Tekrarlamam gerekebilir" cümlesinin ağzımdan dökülmesini engellemiyor.

Wyatt'ın gözleri açılıyor ama bunu sıkı bir gülümsemeyle kapatıyor. "Bu sefer eküriyi oynamaya varım."

Kaşlarım çatıldı.

"Bir gece. Sorunsuz. Bilirsin, yapılacak en akıllıca şey."

"Seni tekrar eve götürebilseydim kendime aptal demeye kesinlikle razı olurum."

"Bunun birkaç ay içinde başımıza gelmesini istemiyorum"-Wyatt barın olduğu yönü işaret ediyor- "çünkü ikimiz de biliyoruz ki, eğer tekrarlarsa, çok geçmeden bir tane daha olur. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki, eğer tekrarlarsak, çok geçmeden bir tane daha ve bir tane daha ve-"

"Bununla ilgili sorunu görmek için bekliyorum." Bir haftadır her gün bunu düşünüyorum.

"Bunun neden kötü bir fikir olduğunu biliyorsun." "Gerçekten bilmiyorum."

"Çünkü Noah'ın sana yaptığını sen de bana yapacaksın." Başımı eğdim. "Nasıl anladın?"

"Sana geçen hafta söyledim, ben takılacak adam değilim, Noah'yı özlemeyi bırakana kadar hazır olmayacaksın ve ben de boktan bir ilişkiden yeni çıktım. Sıradan seks yolundan gidemeyiz. Sonunda birbirimizden nefret edeceğiz."

"Ya sadece gündelik bir şey istemiyorsam?" "Ne istediğini bilmiyorsun."

Haklı olduğu bir nokta olmasından nefret ediyorum. "Şimdi de beynime mi girdin?" "Birinin ikinci tercihi olmayı reddediyorum."

İkinci tercihim olmaktan çok uzak, ama keşke farklı bir zamanda, ikimizin de bu kadar berbat olmadığı bir zamanda yaşasaydık diyorum.

Bu ne zaman olacaktı ki? Hatta bu kadar almak için bu kadar uzun sürdü. Tek bildiğim Wyatt'ı tekrar istediğim. Başka bir gece için, bir hafta, bir ay, sonsuza kadar, aslında bilmiyorum.

"Seninle çıkmak istiyorum," dedim. "Ne?"

"Beni dinle. İkimiz de şu anda gerçekten boktan durumdayız.

-Ama geçen hafta bir ilişkiye hazır olduğumu da fark ettim. Gerçek, dolu dolu, ciddi bir ilişkiye. Daha önce hiç böyle bir ilişkim olmamıştı ama kiminle olmasını istediğimi düşündüğümde, bu Noah değil."

Wyatt ayaklarına bakar. "Yine de ben miyim?"

"Öyle olmasını istiyorum."

"Gerçekten istediğin her şeyi bilecek bir ruh halinde misin?"

"Burada sana olan sonsuz aşkıma itiraf etmiyorum ama bu adımı seninle birlikte atmak istiyorum. Biz arkadaşız ve bence bu daha fazlasına sahip olmak için iyi bir başlangıç."

Tanrım, kulağa ne kadar romantik gelmiyor değil mi?

Tekrar deniyorum. "Geçen hafta sonundan beri tek düşünebildiğim *sensin*." *Daha iyi*.

"Bana öyle geliyor ki, bir ilişki istediğine karar vermişsin ve ben de buna uygunum."

Tamam, hala biraz ikna edilmeye ihtiyacı var.

"Sadece rastgele bir ilişki isteseydim, dışarı çıkıp kolayca bir ilişki bulabilirdim."

Wyatt sırtıyor. "Kendini çok beğeniyorsun, ha?"

"İnsanlarla tanışmak kolay. Bunu sen de biliyorsun. Neredeyse hiç bekar değilsin."

Gülüyor. "Vay be. Şimdi sırf senin orada çırpınışını görebilmek için hayır demek istiyorum. Tamam, hayır, bu çok kaba. Haklısın, insanlarla tanışmak kolay. Onları elde tutmak için zor kısmı."

Başımı salladım. "Sanırım burada konunun dışına çıkıyoruz. Seninle benim aramdaki bu şeyi keşfetmek istiyorum. Sadece arzuladığım bir ilişki olsaydı, bunun nereye gidebileceğini görmek için arkadaşlığımızı tehlikeye atmazdım. Geçen hafta sonu çok eğlendim ve dün gece seninleyken tek düşündüğüm seni tekrar ne kadar çok istediğimdi - bir gece yeterli değildi."

"Ya çok erkense?" Wyatt fısıldıyor.

"Senin için çok mu erken? İki yıldır birlikte olduğun birinden daha yeni ayrıldın. Biz de aynı durumdayız ve tek istediğim birkaç randevu. Eğer yürümeyeceğini düşünüyorsan, çok derine inmeden bitiririz. Ama bize gerçek bir şans verme konusunda ciddiym. Bektan durumlara ve kötü zamanlamaya lanet olsun."

"Yavaş gitmeliyiz."

Evet. İlerleme var.

"İstediğin hızda gidebiliriz," diyorum.

"Yani, benimle çıkmak istiyorsun." Wyatt bu sözleri sanki anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi söylüyor ama şu anda anlamlandırmaya ihtiyacı yok.

"Evet. Ve bence bu gece başlamalıyız."

Elini tutuyorum ve onu sevdiğim bir lokantaya doğru sürüklemeye başlıyorum, ama lokanta aynı zamanda benim daireme doğru gidiyor.

"Ağırdan alacağımızı sanıyordum," diyor Wyatt.

"Ellili yıllardan kalma eski bir lokantada herkesin önünde sevişmek istemiyorsanız, bence milkshake ve hamburger ağırdan almaktır."

"Oh." Başını eğiyor ve yanılmıyorsa yüzü kızarıyor.

"Yani, siz isterseniz ben de varım ama muhtemelen en sevdiğim hamburgerciden atılırım ve ömür boyu yasaklanırım. Bu oldukça boktan olur ama buna değer."

"Tamam, kapa çeneni. Düşündüm ki-"

"Seni tekrar yatağa atmak için saçmaladığımı mı düşündün?"

Wyatt göz temasından kaçınır ve gözlerini kalabalık caddeye diker.

"O zaman üzerinde çalışacağımız ilk şey güven. Burada sadece dalga geçmediğim konusunda bana güvenmelisin ve ben de senin bana adil bir şans vereceğine güvenmeliyim."

"Ne zaman bu kadar olgun ve mantıklı oldun?" "Hiçbir fikrim yok ama korkutucu, değil mi?" "Neredeyse seninle çıkmamız kadar korkutucu."

Dudaklarımı büzüyorum. "Alınmam gerekiyormuş gibi hissediyorum." "Hadi ama, bunun çılgınca olduğunu kabul etmelisin."

Eğildim. "Ne derler bilirsin: Delilikle dâhilik arasında ince bir çizgi vardır."

"Bunun gerçek bir deyiş olduğunu sanmıyorum."

"Hadi ama, bu şimdiye kadar verdiğimiz en iyi karar olabilir. Bir inanç sıçraması yap."

Wyatt hala şüpheli görünüyor.

"Kötü biterse ne olacağını ya da bunun neden çılgınca olduğunu düşünmeyi bırakın. Bunu bir düşünün. Bu geleceğimizin başlangıcı olabilir." Şu halime bak, romantikleşiyorum.

"Kulağa biraz saçma geliyor ama olsun."

Tıpkı bir hafta önce kalabalık bir dans pistinde yaptığım gibi, kalabalık ve kirli caddede dizlerimin üzerine çöküyorum. Bazı insanlar durup bakıyor, bir kadın çığlık atıyor ama hepsi "Wyatt Black, benimle çıkar mısın?" dediğimi duyunca iç çekip yollarına devam ediyor.

O Aron'u lanet dizinden kaldırdıktan sonra beni lokantaya sürükledi. Onun sözlerine ve duygularına odaklanıyorum çünkü beynim Aron ve benim birlikte olmamızın mantıklı olmadığını söyleyip duruyor. En azından şu anda.

Ama lanet olsun, istiyorum. Söylediği her şeyin doğru olmasını istiyorum ve büyük bir parçam bunun bir hata olacağını düşünse bile bize gerçek bir şans vermek istiyorum.

Bana dokunuşunda, elinin yanımdan geçip elimi tutuşunda ve kabinde karşımdaki yerine yanıma oturuşunda daha önce hiç olmayan bir şefkat var.

Birbirimizi tanımaya çalıştığımız normal ilk buluşma sohbeti yerine, Aron ve ben zaten her şeyi biliyoruz. Eski erkek arkadaşlarla ilgili utanç verici hikayelere kadar.

"Üzücü olan ne biliyor musun?" diyor. "Simon senin en kötün bile değildi."

Homurdanıyorum. "Eski sevgililer ilk buluşmada konuşulmaması gereken bir konu değil mi? Gerçekten alay edebileceğim tek eski sevgilin Noah ve muhtemelen yakın zamanda ondan bahsetmemiz iyi olmaz."

Aron beni görmezden geliyor. "Peki ya ikinci sınıftayken tam bir gotik olan ve sana çivili yaka taktıran çocuk?"

"O yakayı takmayı seçtim çünkü havalıydı."

Gülüşü, alaycı olsa da, bana bir rahatlık hissi veriyor ve onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum.

"Peki tamam. Bunu giydim çünkü bana havalı göründüğünü söyledi." Düşürmesini umuyordum, ama görünüşe bakılırsa çok iyi gidiyor.

"Sonunda kiminle olacağını düşünmüştüm biliyor musun? Son sınıftaki çocukla.

Adı neydi?" "Jai."

"Evet, o. Sevimli ve tatlıydı ve-" "Ağırlıklı olarak BDSM sahnesinde," diye bitiriyorum onun yerine. Aron geri çekildi. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Yani, bu sana göre değil mi?" Nazlı nazlı sormaya çalışması çok hoş.

"Pek sayılmaz."

Aron dramatik bir şekilde iç geçirir. "Yanılmışım. Bu hiç işe yaramayacak." Ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben onu geri çekiyorum ve kahkahayı basıyor.

"Komik. Ve esaret veya kenar gibi küçük bir sapkınlık eklemek bir şeydir, ancak aşağılama ve acıya çizgi çekiyorum."

Aron yüzünü buruşturur. "Evet, o da bana göre değil."

"Sonunda bir sorun haline geldi. Temel olarak, beni kaybetmek istemediğini söyledi ama eğer istediğini yapamazsam, 'ihtiyaçları' için başka bir yere gitmek zorunda kalacaktı."

"Pislik mıknatısı gibisin, ha?" "Az bile söyledim."

Elini masanın üstünden benimkine uzatıyor. "Söz veriyorum, bir pislik olduğumda bile bir pislik olmayacağım."

Ona inanmak istiyorum ama geçmişim ve erkek zevkim düşünüldüğünde bu çok zor, yine de güvensizliğimi bir şakayla örtüyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve gerçek anatomiden mi bahsediyoruz yoksa-"

Homurdanıyor. "O diğer adamlar gibi olmak istemiyorum. Asla. Aramızda ne olursa olsun."

"Bana bir söz verebilir misin?" Sesim kısık, ve bundan nefret ediyorum.
o.

"Herhangi bir şey."

"Birbirimize karşı her zaman dürüst ve açık olduğumuzu. Tüm bu çocuklar

ortak bir noktaları vardı. Ciddi bir ilişkinin ortasına gelene kadar kim oldukları ya da ne istedikleri konusunda tamamen dürüst değillerdi. Sanki bana gerçek yüzlerini göstermeden önce onlara aşık olmamı bekliyorlardı."

Aron eğilir. "Bunun için söz verebilirim ama gerçekten buna gerek yok. Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi zaten biliyorsun."

Bu doğru. "Arkadaşlarından biriyle çıkmanın bir avantajı sanırım."

"Eminim şu anda bir randevuda olmamızı haklı çıkaracak bir sürü avantaj vardır."

Başımı sallıyorum. Aron Roe ile randevum var.

Hayır, hala bir anlam ifade etmiyor ama artık buradayız ve bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim ama şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu, şaşırtıcı derecede lezzetli olan yağlı ve iğrenç yemekler satan bir lokantayı içeriyordu. Yine de yemeğin randevuyu harika kılmakla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

Aron şaşırtıcı derecede flörtöz ve komik, her fırsatta imalarda bulunuyor. Geçen hafta hariç daha önce hiç görmediğim bir yönü bu. Sanki sadece birlikte olduğu kişilere özel olan bir parçasını bana veriyor. Bana bu yönünü hiç göstermedi çünkü bana hiç şu anki gibi bakmadı.

Lokantadan çıkarken girişin hemen dışında duruyorum çünkü dairelerimiz ters yönde. "Sanırım bu iyi geceler demek?"

Başını eğiyor. "Seninle eve kadar yürüyecek tipte biri olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Ben on yedi yaşında bir kız mıyım?"

"Hayır, ama öyle görünüyorsun," diye mırıldandı.

"Oooh, ben de tam seni evime davet etmeyi düşünüyordum."

Aron başını sallıyor ama bana yol göstermemi işaret ediyor. "Ağırdan alıyoruz ama bu seninle yürümeyeceğim anlamına gelmiyor. Centilmenlik olsun diye değilse bile, eve gidip otuz bir çekmeden önce seninle biraz daha birlikte olmak için."

Bir kahkaha attım. "Bu *neredeyse* romantikti."

"Sıradanlığın en iyisi. Randevularımı hayal kırıklığına uğratmadığımdan bu şekilde emin oluyorum."

Onu dürtüyorum ve caddede ilerlemeye devam ederken kolunu omzuma atıyor.

Aron'un kolunun bana dolanmasının ya da şefkatli davranmasının tuhaf olabileceğini düşünmüştüm ama bu ikinci doğamış gibi geliyor. Kolumu beline dolamak ve yanına oturmak benim için refleks haline geldi.

Ama o duygusal, ilk buluşma gerginliği, dairemin önüne geldiğimizde ve Simon'ı beni beklerken bulduğumuzda milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Ön basamakta otururken ayağa kalkıyor ve elini tıraşlı saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Konuşabilir miyiz?"

"Hayır," dedim.

Simon'ın karanlık bakışları sanki onu yeni fark etmiş gibi benden Aron'a yöneliyor. "Kimsin sen?"

Aron gözlerini devirir. "Sanki kim olduğumu bilmiyorsun, sık kafalı."

Simon Aron'a yaklaşıyor ve göğsünü şişiriyor. Aron'un ondan birkaç santim fazlası var ama Simon iri yarı. İş arıyormuş gibi yapmak ve yatağında başkalarıyla sevişmek arasında spor salonuna gitmek için dünya kadar zamanı vardı.

Aron'un sinmesini ya da geri çekilmesini bekliyorum ama öyle olmuyor. Beni korumacı bir şekilde arkasına itiyor ve Simon bunu biz birlikteyken yapsaydı sinirleneceğim yerde, içten içe hoşuma gidiyor.

"Ciddi misin Wyatt?" Simon soruyor. "*Bu* adam mı? Bir adım aşağıdan bahsediyoruz.

Bir geri tepmeye bile değmez."

Aron alay ediyor, muhtemelen Simon'ın saçmaladığını bildiği için. Aron tanıdığım en seksi adamlardan biri.

"Ben bir ribaunt değilim," diyor Aron ve sözleri samimi geliyor. "Her şeyi berbat ettin ve artık Wyatt benim."

Tekrar söylüyorum, eğer Simon biz birlikteyken böyle bir şey söyleseydi, ona sahiplenici bir sık kafalı derdim ve kavga ederdik. Aron bunu yaptığında mı? Beni burada, sokakta sahiplenmesine izin vermek istiyorum.

Sadece bir randevudan sonra bu düşünceler beni korkutmalı.

Kendini aşma.

"Öylece hayatına devam mı ediyorsun?" Simon başını eğip Aron'un arkasında beni görerek soruyor.

"Biz daha ayrılmadan sen hayatına devam ettin."

"Bunun hiçbir anlamı yoktu. Lütfen senin yeni"-Simon'un bakışları kollarını göğsünde kavuşturan Aron'un üzerinde geziniyor-"oyuncağın araya girmeden yetişkinlere uygun bir konuşma yapabilir miyiz?"

"Burada iyiyim, teşekkürler," diyor Aron ve ben gülmemeye çalışıyorum.

"Söyleyecek bir şey kalmadı." Aron'un yanına gidip kolumu ona doluyorum.

"En azından içeri girip kalan eşyalarımı alabilir miyim?"

"Bana bir adres ver, ben de onları göndereyim. Bir daha evime adımını atmayacaksın."

Bir de birlikte yaşamayı konuştuğumuzu düşünün. Gerçi o zaten benimle yaşıyordu, çünkü hâlâ ailesiyle yaşıyordu.

Evet, o gerçek bir kazanan. Neden bu kadar uzun süre onunla kaldım?

Simon'ın bakışları Aron ve benim aramda gidip geliyor, sonunda pes edip uzaklaşıyor.

Aron, "Tanrım, tam bir pislik," diyor.

"Daha önce de belirttiğimiz gibi, neredeyse tüm eski sevgililerim öyledir."

Aron'un kolları arkamdan beni sarıyor ve boynuma sokuluyor. "Yani ... birlikteyiz, ha?"

Glyorum. "Ben seninim, değil mi?"

"Sahiplenici davrandığım için özür dilerim. Hoşuna gitmediğini biliyorum ama sadece... O adamdan gerçekten nefret ediyorum."

"Ben de yle. Ve sana ait olma fikri o kadar da kötü değil."

Aron'un dudakları boynumu sıyrıyor ve kulağıma doğru ilerliyor. "Belki yakında bir gün, bu muhtemelen, belki, bir tür flört ama hala şüphelerin var olayı yerine gerçekten bana ait olursun."

Kollarında dönüyorum ve gömleğini kavrayarak onu kendime çekiyorum. "Eğer ilk randevumuz bir gösterge ise, bunun bir olasılık olabileceğini söyleyebilirim."

"*Olabilir* mi? Sana tüm cazibemi veriyorum ve senin aklına gelen en iyi şey "*olabilir*" mi?"

Onu merdivenlerden yukarı, apartmanımın girişine doğru sürüklemeye başladım. "Belki içeri girersen, beni bir st modele geçmeye ikna edebilirsin."

"Mmm, edepsiz konuşmana bayılıyorum," diyor kuru bir sesle.

Kapıyı açmak için anahtarımı çıkardığımda eli benimkini kapatıyor. "İşleri ağırdan alacağımızı sanıyordum." Sesi sert olmaktan çok meraklı, bu da benim için mükemmel.

Eğiliyorum, ağızımı onunkine değdiriyorum ve en hafif öpücükle onu kızdırıyorum, ta ki o boyun eğip bana yaslanana ve dilini ağızıma sokana kadar. İkimiz de daha fazla dayanamayana kadar beni yutmasına izin veriyorum.

Geri çekilirken gülümsüyorum. "Yavaş gitmeyi sikeyim mi?" Aron başını

sallıyor. "Yavaş gitmeyi sikeyim."

ARON

EIGHT WEEKS LATER

W Yatt ellerini birbirine kenetler. "Gerginim. Neden gerginim? Sanki her şey yeniden ortaya çıkacakmış gibi hissediyorum."

Homurdanıyorum. "O kadar da dramatik değil. Sadece en yakın arkadaşlarımıza resmiyet kazandığımızı söylüyoruz."

Sonunda ikimizin de sahip olduklarımızdan emin olduğumuz bir yerdeyiz. Herkese hemen söylemiş olsaydık bunun zaten sarsıntılı olan bir başlangıca baskı ekleyeceğini biliyorduk. Wyatt onun için gerçekten bu işin içinde olduğuma güvenmiyordu ve onun uzun süreli bir ribaund olduğunu düşünüyordu. Yine de ben farklı olduğunu biliyordum ve biz bu işi çözerken benden bu işi gizli tutmamı istemesi bana Noah'ın bana nasıl davrandığını hatırlatsa da, bu sefer farklı olduğunu da biliyordum.

Wyatt toplum içinde elimi tutardı ve arkadaşlarımızla karşılaşmamız umurunda olmazdı. Ortaya çıkarsa çıkıyordu ama hemen reklamını yapmıyorduk. Bana erkenden erkek arkadaşım dedi, randevulara giderdik, birbirimizin evinde kalırdık... Başından beri bizim için çıkmaktan daha fazlasıydı. Bunu kanıtlamak için dünyaya anlatmasına gerek yoktu.

Ve şimdi ikimiz de insanlara kendimizden güvenle bahsedebileceğimizi hissediyoruz. Arkadaşlarımız grup dinamiğini bir kez daha değiştirme konusundaki endişelerini dile getirdiklerinde -ki muhtemelen getirecekler- ikimiz de ilişkimizi rahatlıkla savunabiliyoruz.

"Noah'ya söyleyeceğin için gergin değil misin?"

"Noah kim?" Ben soruyorum. Bu aramızda süregelen bir şaka haline geldi. Wyatt bir gece ben Noah'ın adını hatırlayamayana kadar beni becereceğini söyledi.

Bunu ilk takıldığımız gece yaptığını pek bilmiyor.
Yukarı.

Wyatt omzumu itiyor. Saldırgan olması hoşuma gidiyor. "Ben oluyorum ciddi."

"Noah'nın ne düşündüğü neden umurumda olsun ki? Damon'a göre futbolcunun yanına taşınyormuş."

Wyatt'ın gözleri büyür. "Ciddi misin? Ama o ... Noah."

Omuz silkiyorum. "Matt onun birlikte olması gereken adam. Ben... Ben aslında düşünüyorum, bilirsin işte..."

"Ne?"

"Noah ve benimle ateşkes mi istiyorsun? Tekrar arkadaş olmayı dene...
... bu senin için sorun olur mu?"

Wyatt sanki ciddi ciddi düşünmesi gerekiyormuş gibi dudaklarını büzüyor. "Neden? Yani, bir şeyi yapamayacağını söyleyen bir erkek arkadaş olmak istemem ama başından beri aramızda dürüstlük meselesi var ve sanırım ona neden ihtiyacın olduğunu bilmek istiyorum."

"Ona *ihtiyacım* yok, ama beni istememesinin nedeninin birbirimiz için tamamen yanlış olmamız ve arkadaş olarak daha iyi olmamız olduğunu anladım. Ayrılığımızın benimle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece birlikte olmamamız gerekiyordu." Öne doğru bir adım atıyorum ve Wyatt'ın kalçalarını kavrayarak kendime doğru çekiyorum. "Sonunda birlikte olmam gereken kişiyle birlikteyim."

Wyatt'ın soğuk gözleri bana dik dik bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Seni seviyorum Wy. Bunu bilmen gerek." Daha ilk resmi randevumuzda ona aşık olmuşum.

Kim bilir, belki de yıllar önce ona aşık oldum ve bunu bilmiyordum. İkimiz de bu ilişkiye o kadar kolay alıştık ki sanki

yıllardır beraberiz. Belki önceden bu kadar uzun süre arkadaş olmamız buna yardımcı olmuştur ama ben bunun birbirimiz için yaratılmış olmamızdan kaynaklandığını düşünmek istiyorum.

"Artık biliyorum," diyor Wyatt. "Ama bunu ilk kez söylüyorsun." "Seni korkutmak istemedim. Teknik olarak sadece iki ay oldu." "Seni sevdiğimi yaklaşık altı hafta önce anladım." Sesi yumuşak ve sıcak, ve onu sevdiğim kadar seviyorum.

Gülümsüyorum. "Ben de öyle. Birbirimize karşı tamamen dürüst olmak buraya kadarmış, ha?"

"Deli gibi görünmek istemedim."

Başımı boynunun kıvrımına doğru eğdim. "Bebeğim, sen delisin ama ben bunu zaten biliyordum ve seni yine de seviyorum."

"Ben deliysem, sen de zavallısın."

"Cennette yapılmış bir eşleşme."

Elimle yüzünü kavriyorum ve ağzını kendi ağzımla kapatıyorum. Onu öperken çıkardığı küçük tatlı inlemelerden asla bıkmayacağım. Yatağımı paylaşmayı seviyorum

-Ya da onunla. Şu anda yer konusunda takas yapıyoruz, ama umarım yakında bir gün ona taşınmayı teklif ederim. Çok hızlı olduğu için erteledim ama birkaç ay sonra dizlerimin üzerine çöküp ona yanıma taşınmasını teklif etmemi engelleyecek hiçbir şey kalmayacak.

Eğer Wyatt'a gerçekten evlenme teklif edecek olsaydım, muhtemelen bana asla inanmazdı çünkü her küçük şey için dizlerimin üzerine çöküyorum. Bu onu çıldırtıyor ama gizliden gizliye sevdiğine eminim.

Wyatt geri çekiliyor ve ben inliyorum. "Gitmemiz gerek yoksa geç kalacağız." "Biraz geç kalamaz mıyız?" Kalçalarımı ona doğru sallıyorum.

Kot pantolonumun içinde yarı sertleşmiş sikime bakıyor. "Sanırım bizi on dakika beklemek onları öldürmeyecek."

"On dakika mı? Siktir, çabuk olsan iyi olur."

Wyatt dudaklarında kendinden emin bir sırıtışla dizlerinin üzerine çöküyor. Evet, bu adamı kesinlikle seviyorum.

Tamam, Wyatt'ın neden gergin olduğunu şimdi çok iyi anlıyorum. Arkadaşlarımızla oturmuş, sessizce bunu tam olarak ne zaman yapacağımızı tartışırken - hepsine bizi iki aydır görmediklerini çünkü sevişmekle çok meşgul olduğumuzu söylemek için - Noah bara giriyor ve sanki bir görevdeymiş gibi doğruca bana yöneliyor.

Sikeyim.

"Hey, bir saniyen var mı?" Noah arkadaşlarımızın gözlerini dikmiş baktığı masanın etrafına bir göz atıyor ve yanılmıyorsa Wyatt biraz endişeli görünüyor. Ya da temkinli.

Sanırım şimdi bunu ortaya koymanın ve bu süreçte erkek arkadaşına güven vermenin tam zamanı. Wyatt'a doğru eğilerek yüzünü avuçluyorum ve dudaklarını usulca öpüyorum. "Yakında döneceğim, tamam mı bebeğim?"

Mümkünse gözleri daha da büyür.

Diğerleri de benzer bir şok halindedir.

Bardan ilk çıkan ben oluyorum ve Noah da peşimden geliyor. Sonra ikimiz de sokaktayız, birbirimize garip garip bakıyoruz.

Eğlenceli.

Noah her zaman herkesin ihtiyaç duyabileceğinden daha fazla özgüvene, herkesin sevebileceğinden daha fazla kibre ve bencil bir tavra sahip bir adam olmuştur. Önümde duran, başı öne eğik, mavi-yeşil gözleri donuk adam... sevmekten nefret ettiğimiz Noah değil.

"Özür dilerim" diyor, aynı anda ağızımdan "Teşekkür etmek istiyorum" cümlesi dökülüyor.

Noah başını eğiyor ve küçük bir kahkaha atıyor. "Bana teşekkür mü edeceksin?"

"Bunca zamandır gözümün önünde olan şeyi görmem için senin çekip gitmen gerekti."

"Sen ve Wyatt mı?" Ses tonunda Wyatt'ın eski sevgilisiyle karşılaştığımızdaki gibi bir küçümseme yok, sadece saf bir merak var. Gülümsemeye başladı. "Yapabilirim."

aslında bunu görüyorum. Mantıklı geliyor."

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Evet. Biz, uh... Bilmiyorum.

Sadece çalışıyoruz." "Ne kadar zamandır?"

Başka tarafa bakıyorum. "Birkaç ay."

Kaşları havaya kalktı. "Oh, vay canına. Yani uzaklaşmamı gerektirdi derken, gerçekten uzaklaşır uzaklaşmaz demek istiyorsun..."

Gözlerim kısıldı. "Bu duyduğum kıskançlık mı, çünkü benden çok önce hayatına devam ettiğine eminim."

"Hayır," diyor çabucak. "Sadece... kahretsin, tüm durumumuzu ele alış şeklimden dolayı kendimi suçlu hissediyordum. Bu konuda yanlış bir yol izledim ve yakın zamana kadar bu tür bir kalp acısını bizzat yaşadım-"

"Reddedilmekti," diyorum. "Kalp ağrısı olduğunu sanıyordum ama değilmiş. Sana hiç aşık olmamıştım. Aşık olduğumu sanıyordum ama Wyatt'a..."

Noah'nın gülümsemesi göz kamaştırıcı bir hal alıyor, o kadar geniş ki. "Bu tamamen farklı. Anlıyorum. Birkaç ay önce ben de anlamazdım ama sonra Matt'le tanıştım ve..."

"Her şey
uyuyor." Başını
sallıyor.

Bir zamanlar iyi bir arkadaşlık olan şeyi kaybetmek zorunda kalmamız berbat bir şey ve bunu ilk etapta yaptığım için aptal ve aptal olduğum için kendime ders verirken, Noah ile olan her şeyi yaşamamış olsaydım Wyatt ve ben olur muyduk diye merak ediyorum.

Ellerimi ceplerime soktum. "Bu arkadaşlığa geri dönebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Gerçekten mi?" Sesi alışılmadık derecede sessiz ve Noah'nın sahip olduğunu bilmediğim bir kırılganlık yayıyor, aşık olduğumu düşündüğüm adamı gösteriyor - insanlara izin veren ve hıyar olmak için hıyar olmayan biri. Matt onun bu şekilde açılmasını sağladıysa, sinir bozucu duvarlarını yıkabilecek birini bulduğu için mutluyum.

"Tavırların  o k sinir bozucu olsa da, aslında seni özledim."

"Sikeyim evet." Rahatlamış bir nefes veriyor. "Lütfen sarılabilir miyiz?"

"Sen, Bay Sarılmam?"

"Kapa neni," diye homurdanıyor ve ben gülümsüyorum.

Kollarına atılıyorum ve bana dokunduğunda hissettiğim o heyecan bir daha ortaya çıkmıyor.

"Seni incittiğim için özür dilerim," diye fısıldar. "Gerçekten zgnm. Ben yapmadım-"

"Senin hatan bile olmayan bir Şey yüzünden suçluluk hissetmene neden olduğum için özür dilerim."

Noah geri çekilene kadar birkaç saniye daha birbirimize sarılarak duruyoruz.

"Az önce yetişkin sohbeti mi yaptık?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Siktir, sırada ne var? Evlilik mi? ocuk mu? Tanrım, büyümek istemiyorum."

Noah gülüyor. "Sanırım bu yüzden her zaman çok iyi anlaştık."

"Ortak Peter Pan sendromumuz mu?"

"Aynen yle."

"Oraya geri dnsek iyi olur," diyorum. "Görünüşe göre bu bir süre için yapacağın son görüşme olacak. Chicago'ya taşınıyorsun, ha?"

"Wyatt Chicago'ya taşınırsa, gider miydin?"

Tereddüt etmiyorum. "Bir kalp atışı içinde."

"Ben de Matt hakkında böyle hissediyorum."

Gülümsüyorum ve bu zorlama bile değil. "Taşınmak için yardıma ihtiyacın olursa Wyatt'la beni ara."

Kaşları atılıyor, sanki jestimin boş olduğunu

düşünüyormuş gibi. "Senin için mutluyum. Ciddiyim."

Bara girdiğimizde bakışlarım Wyatt'a takılınca Noah omzumu kavrayıp sıkıyor. "Ben de sizin adınıza çok mutluyum."

Wyatt bize bakıyor ve alnındaki sevimli konsantrasyon çizgisini kaçırmıyorum. Masaya yaklaştığımda bakışlarımızı ayırmıyoruz ve kollarımı Wyatt'a sarıp boynuna sokulduğumda masadaki herkes huşu içinde kalıyor.

"Yani onlara söyledin mi?" Yanındaki tabureye yerleşmeden önce boynunu öperek soruyorum.

"Teknik olarak yaptın," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

"Hayır, ben bütün arkadaşlarımı öperim. Bunu şimdiye kadar herkesin bilmesi gerekirdi."

Wyatt, "Bu masadaki insanların yüzde ellisini öptün," diyor.

"Bu oranı kim yükseltmek ister?" Şaka yapıyorum ama Wyatt uzanıp eliyle ağzımı kapatıyor.

"Hayatın üzerine değil."

Elini yalayarak geri çekmesini sağlıyorum.

"İğrençsin," diye yakınıyor ve ellerini pantolonuna siliyor. Ona eline tükürükten çok daha kötü şeyler bulaştığını söylemek istiyorum ama vazgeçiyorum.

"Beni hâlâ
seviyorsun." "Evet,
seviyorum."

Skylar mutluluktan ağlamak üzereymiş gibi görünüyor, nişanlısı şaşkın görünüyor ve Maddox ile Damon aynı şekilde sırtlıyor.

Noah elinde içki dolu bir tepsiyle masada beliriyor. "Bu benim hepinize veda hediyem olacaktı ama şimdi bir kutlama olacak. Aron ve Wyatt'a."

Noah'nın sözlerini bitirmesi için tam zamanında kadeh kaldırıyoruz.

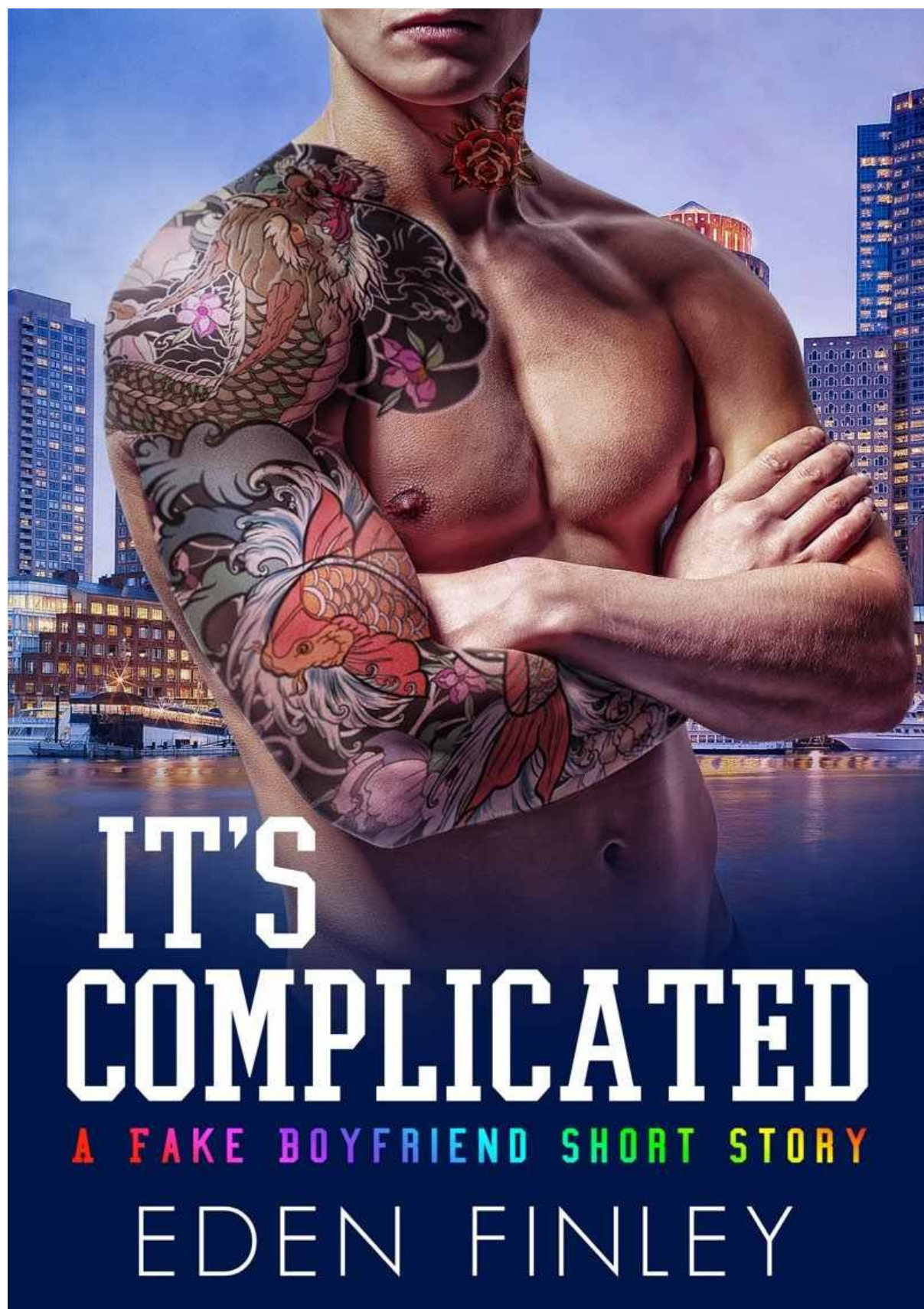
"Mükemmel eşlerinin sekiz yıldır yanlarında olduğunu fark etmeyen iki kör orospu çocuğu."

Gülmek zorundayım. Hepimizin alışık olduğu Noah var.

Kadehlerimizi tokuştururken diğer hain arkadaşlarımız "İki kör orospu çocuğuna" diyor.

THANK YOU

Rebound'u okuduğunuz için teşekkür ederiz.

IT'S COMPLICATED

A FAKE BOYFRIEND SHORT STORY

EDEN FINLEY

BİRLEŞTİRİLMİŞ

SAHTE ERKEK ARKADAŞ 3.5

It's Complicated Copyright © 2019 by Eden Finley

Kapak İllüstrasyonu Telif Hakkı ©
Kellie Dennis, Book Cover By Design'da
www.bookcoverbydesign.co.uk

One Love Editing tarafından yeniden düzenlendi
<https://oneloveediting.com/>

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir şekilde
çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

İzinle ilgili bilgi için şu adrese yazın: Eden Finley -
izinler - edenfinley@gmail.com -

PREMISE

Max:

En iyi arkadaşım ve kardeşimin birlikte olmasını izlemenin yeterince zor olduğunu düşünüyordum. Sonra ayrılmak zorunda kaldılar ve Ash'e karşı beslediğim tüm o duygular intikam duygusuyla yeniden ortaya çıktı.

Ama bu konuda hiçbir şey yapamıyorum ve ona karşı giderek artan ihtiyacımı bastırmaya çalışıyorum, başarısız oluyorum.

Onun peşinden gidemem, işte nedeni:

Bir, başka bir adamla nişanlı. İki, o benim en iyi arkadaşım ve iş ortağım. Üç, heteroseksüel olmadığım hakkında hiçbir fikri yok. Ve dört, kardeşimin eski erkek arkadaşı. Bu büyük bir kardeşlik kuralı ihlali.

Ash ve ben olamayız.

Asla.

Ash:

Erkekler neden bu kadar hıyar? Hayır, gerçekten. Neden?

Dolaplı NHL Oyuncular, kurumsal A-holes kim vardır
kullanarak Ben ... ilişkiler bu kadar zor olmamalı.

Erkeklerden hoşlanmaması dışında her yönüyle benim için mükemmel olan en iyi arkadaşım Max'in neden eşcinsel bir versiyonu olmasın?

En azından ben öyle düşünüyorum. O ve başka bir adamla karşılaşmak tüm dünyamı alt üst etti.

Şimdi tek istediğim gerçek bir şansımızın olması ama Max bunun olmasına asla izin vermez. Kardeşine bu şekilde saygısızlık edemez ve bunu anlıyorum. Ben anlıyorum.

Keşke bir yolunu bulabilseydik.

****Bu *Karmaşık*, tek başına okunabilir ancak en iyi *Deke (Sahte Erkek Arkadaş kitap 3)* ile birlikte okunabilir. Sahte Erkek Arkadaş evrenine ait olsa da, sahte erkek arkadaş kinayesi içermez.****

PROLOGUE

ASH

TMax Strömberg kalbimi ilk kez on dört yaşı ndayken kırmıştı. Üç yıldır biliyordum ki Komşu çocuğa aşık olan topuklu ayakkabılar. O kızlar hakkında konuşurken, ben *onu* düşünüyordum.

Bir yanım hep onun da benim sınıfımızdaki bir kızın sevimli olduğunu söylediğimde yaptığım gibi numara yaptığını umuyordu ama içten içe bunun hüsnükuruntu olduğunu biliyordum.

Kimse erkeklerden hoşlandığımı bilmiyordu ve bu muhtemelen okulun sporcularıyla takıldığım içindi. Cılız, kısa boylu bir adam olduğum için bana hiç sataşılmadı ve bunun için sadece Strömberg kardeşlere teşekkür edebilirim. Beşine de.

Bizden üç yaş küçük olmasına rağmen, Strömberg'in en küçük kardeşi Ollie benden daha büyüktü.

O gün beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum - kendimi en iyi arkadaşıma açıklamak. Belki de on bir yaşındayken öğrendiğim sırrı saklamaktan bıkmıştım. Belki de kafeteryanın karşısında bize bakan ve hakkımızda fısıldaşan bir grup kız hakkında konuşmayı bırakmasını istiyordum.

"Eğer birini seçmek zorunda olsaydın, kiminle çıkmak isterdin?" O ana kadar bunu bana beş kez sormuştu.

Cevaplarım: "Umurumda değil", "Herhangi biri" ve "Bilmiyorum, seçmek çok zor" cevaplarım sonunda "Hiçbiri" diyene kadar yeterince iyi değildi.

Max'in bakışları benimkilere kaydı ve bakışlarımı tuttu.

Sesimi alçalttım ve önümdeki peynirli makarnaya baktım. "Sanırım erkeklerden hoşlanıyorum."

Tamam, erkeklerden hoşlandığımı biliyordum, yani *ondan*. Neden sözlerime güvenmiyormuşum gibi davrandığımı bilmiyordum. Kendi kafa karışıklığını itiraf etmesini umuyor olabilirdim çünkü bu, onun da bunca zamandır benim için yanıp tutuşuyor olma ihtimalinden daha olasıydı.

"Sorun değil." Max omuz silkti. "Kızlar hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Ne, erkekler hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Alay ettim ve gelecekle ilgili tüm umutlarımı onun cevabına bağlamıyormuşum gibi davrandım.

"Şey, hayır, ama sen hâlâ benim en iyi arkadaşısın Ash. Her zaman da öyle olacaksın." Sonra göt herif peynirli makarnasının bir kısmını bana fırlattı.

Bu, başımızın belaya girdiği bir yemek kavgasıyla sonuçlanmış olabilir ya da olmayabilir. Ceza sırasında kafeteryanın zeminini temizlememiz gerekiyordu. Temizlik yaptığımız süre boyunca bir değişim olmasını bekledim. Bir değişiklik. Benim yanımda farklı davranmasını bekledim ama hiç davranmadı.

Kalbimi kıran da bu oldu.

Aramızda hiçbir şey değişmedi çünkü onun tarafından dostluktan başka bir şey gelmiyordu.

Hemen ona söylememiş olmayı diledim.

Cehalet ve umut dolu dilekler, heteroseksüel en iyi arkadaşıma duyduğum özlem kadar göğsümü ağrıtmıyordu.

Ben de kendimi devam etmeye

zorladım. Ve devam ettim.

Sonunda.

Birkaç yıl sürdü ama üniversiteye gider gitmez beni tutan hiçbir şey

kalmadı.

Max hayatımda, zihnimde, kalbimde ve yurt odamda her zaman sabit kaldı. Dört yıl boyunca aynı odada kaldık.

Max'in kalbimi ikinci kez kırdığı yıl üçüncü sınıftaydı. Kız arkadaşının adı Laura'ydı ve mükemmeldi ve tüm çiftlikleriyle mükemmellerdi.

Daha önce de kız arkadaşları olmuştu. O birileriyle takılırken ben yurt odamızdan defalarca atılmışım. Bu farklıydı.

Daha önce hiç söylemediği o sözleri söylediğinde kampüsteki öğrenci kafeteryasındaydık.

"Ona aşığım."

Ona göz kırptım. "Vay be."

Sanki daha fazlasını söylemem gerekiyormuş gibi bana baktı.

"Yani... tebrikler mi? Burada ne söylemem gerektiğini bilmiyorum." Kafeteryalardan nefret etmeye başlamışım.

Max, yanlış bir şey yaptığım konusunda paranoyaklaştığım noktaya kadar beni inceledi. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Ondan hoşlanıyorum. O... hoş biri." Bu doğrudu ama ondan daha az nefret etmemi sağlamadı.

"Bu kadar mı?"

Yenilgiyle ellerimi havaya kaldırdım. "Neden bana ne söylememi istediğini söylemiyorsun?"

"Belki aynı şeyi görüştüğün Jordan denen pislik için de söylersin diye düşünmüştüm."

"Jordan bir pislik değil." Bir çeşit pislikti, ama sevimli, ukala bir şekilde, gerçekten kötü bir şekilde değil.

"Onu seviyor musun?"

Bunun cevabı kesinlikle hayırdı, çünkü şimdiye kadar sadece bir kişiye aşık olmuşum ve o adam tam karşımda oturuyordu.

"Arkadaş olarak daha iyi olacağımızı düşünüyorum. Biz... uyumlu değiliz." Bu da doğrudu.

Yıllar süren takılma ve keşfetme sürecimde, büyük bir sonuca varmışım. Altan almayı sevmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla işti ve

az ödöl için hazırlanmak. Jordan ve ben bu alanda çok yönlölükten yoksunduk. Eğer birbirimize aşık olsaydık ve bir gelecek görebilseydim, bu büyük bir sorun olmazdı. Anal yapmayan pek çok eşcinsel erkek tanıyordum. Ama Jordan'a karşı bu konuda taviz verecek kadar iyi hissetmiyordum. Jordan'la birlikte olduğumuz süre uzadıkça, onun erkek arkadaştan ziyade en iyi arkadaş etiketine daha çok uyduğunu fark ettim. Belki Max'in en iyi arkadaşısı seviyesinde değildi ama yakındı.

"Oh." Max'in kaşları çatıldı. "Düşündüm ki..."

"Ne düşündün?"

"Onunla işlerin farklı olduğunu sanıyordum. Yakın görünüyorsunuz."

Hissettiğim kıskançlığı okuyor olmalıydım. Tabii... "Jordan'ın en iyi arkadaşım olarak senin yerini alacağından mı korkuyorsun? Bunun olmayacağını biliyorsun. Sonsuza kadar birlikte olacağımıza söz vermiştin."

Max başını salladı. "Yaptığımı biliyorum. Sonsuza dek. Söylediklerimi unut.

Biz her zaman en iyi arkadaş olacağız. Bunu bizden kimse alamaz."

Sadece arkadaş olabileceğimizi bir kez daha hatırlattı.

On sekiz ay sonra Max'in küçük kardeşi bana çıkma teklif ettiğinde aklımdan geçen de aynı hatırlatmaydı.

Max ve ben asla olmazdık. Ama

Ollie ve ben olabilirdik.

I Ögle yemeği molamdan sonra dövme dükkanına geri döndüğümde, içimdeki *eve hoş geldin* hissini asla kaybetmiyorum. Burası Ash'in ve ben sıfırdan inşa ettik. Burası evimiz. Ash'in de benim de ait olduğumuz yer.

Çocukların polis, kahraman ya da benim aptal kardeşim gibi NHL yıldızı olma hayalleri olabilir ama Ash ve benim hayalimiz hep bu oldu. Ve sadece başarmakla kalmıyoruz, aynı zamanda çiviliyoruz da. Hiç bu kadar yoğun olmamıştık ve sosyal medya takipçilerimiz her geçen gün artıyor.

Doluyuz, dükkânımız adından söz ettiriyor ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünen öğrenci ve işletme kredilerini ödeyecek olsak da, beş yıl önce işe başladığımızdan beri bu kredilerde büyük bir düşüş yaşadık.

Bugünkü rezervasyonlarımın geri kalanına bakıyorum ama öğleden sonrası için karartılmış blokta duraklıyorum. Ash için de aynı şey geçerli. Yemin ederim bu sabah böyle değildi.

"Ash?" Seslendim.

Cevap vermiyor. Belki hâlâ son müşterisiyle birlikte. Gerçi ben yemek almaya gittiğimde işi bitmek üzereydi. Çalışma odasını kontrol ettim ama orada değildi.

Dükkânın diğer tarafından gelen sesler dikkatimi çekiyor ve Ash'i çalışma masamı tam istediğim gibi kurarken bulduğum odama kadar takip ediyorum.

"Burada neler oluyor?"

Ash bana bakmadan "Dövme örtüsü." diyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Dövmen mi? Hangisi?"

Hangisi olduğunu biliyorum. Bir araya geldikten kısa bir süre sonra, mankafa kardeşim ve Ash aynı dövmeleeri yaptırdılar.

Mi Vida: Benim hayatım.

İkisi de salak. Asla erkek ya da kız arkadaşınızı hatırlatacak bir dövme yaptırmayın, millet. Yoksa sonunuz burası olur.

Ash, daha önce onda birçok kez gördüğüm bir bakışla bana bakıyor. Aptal rolü yapmayı bırak demek. *Senin için zor olsa bile.* Ash'in kafamın içindeki sesine homurdanıyorum ve o da bana daha fazla bakıyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordum. "Artık onunla birlikte olmadığını biliyorum ama-"

"Kendimi hatırlatıcılardan kurtarıyorum," diyor Ash.

"Buna ihtiyacım var." "Bunun sebebi basın toplantısı mı?"

Ash için üzülüyorum. Gerçekten anlıyorum. O ve Ollie dört yıldır birlikteydiler. Ollie hokey yüzünden açılmadığını söylemişti. Şimdi, ayrılmalardan bir yıl sonra, kardeşim televizyonda dünyaya açılıyor ve üstelik yeni bir erkek arkadaşı var.

"Basın toplantısı yüzünden değil. Gerçi onu gördüğümde düşüncesizce bir mesaj atmış olabilirim. Ve şimdi bu konuda da kendimi kötü hissediyorum."

En iyi arkadaşıma yaklaşıyorum ve ellerimi kollarında, dirseklerinden omuzlarına ve tekrar geriye doğru gezdiriyorum. "Kızgın olmaya hakkın var, biliyorsun."

Ash başını sallar. "Hayır. O artık benim hayatım değil. Ona sahip olmaya hakkım yok."

"Bu hiç de doğru değil. O-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Umursamamak istiyorum. Ollie ve şu Lennon denen adam-"

"Clark," diye düzeltiyorum. Ollie bizi erkek arkadaşı Lennon'la tanıştırdığında, birbirlerini tanımadıkları ortaya çıktı. Kelimenin tam anlamıyla umumi bir tuvalette tanışmışlardı. Ash'le tekrar bir araya gelebilmek için Ollie'ye açılma konusunda baskı yapıyorduk, o da yalan söyleyip yeni bir erkek arkadaşı olduğunu söyledi. Lennon'ın gerçek adını bilmiyordu, o yüzden onu Clark olarak tanıttı. Bize gerçeği söylemeleri altı aydan fazla sürdü, bu yüzden bu isim ailemize yapıştı. Bize yalan söylediği için garip bir ceza.

Biz Strömbergler *işlevsizliğe* eğlence katarız.

Ash gözlerini deviriyor. "Onları magazin dergilerinde ya da haberlerde görebilmek ve neden ben değil de o diye merak etmemek istiyorum. Kendimi delirtmek istemiyorum."

"Dövmeni silmenin bunu başaracağını mı düşünüyorsun?"

O kola hiçbir zaman tam bir kol giydirmemesinin nedeni, şimdi örtmek istediği şeyin dikkat çekmesini istememesidir.

Ash dişlerini gıcırdatıyor. "Bilmiyorum ama bu da bir şeydir. Bir süre onu düşünmemem gerekiyor."

"Sağlıklı," diyorum kuru bir sesle.

Ash yanlışlıkla bir kap düşürür ve kap yere düşerek muşambanın üzerine siyah mürekkep püskürtür. "Kahretsın." Kabı almak için çabalıyor ama elleri titriyor ve tüm vücudu sarsılıyor.

İç çekerek kolundan tutup kendime doğru çekiyorum. "Mürekkep," diye mırıldanıyor.

"Sarıl." Bana karşı sert olmasına rağmen onu kendime yakın tutuyorum. Pes edip başını göğsüme gömünceye kadar kollarımı ona daha sıkı sarıyorum.

Kalbim Ash'in yakınında her zaman olduğu gibi sertçe çarpıyor ve bunu hissetmemesi için dua ediyorum. Her zamanki "Sadece koşuya çıktım" bahanemin bu sefer geçeceğini sanmıyorum.

"Kardeşin neden bir pislik?"

Öfkelendim. "O evlatlık."

Ash güler. "Hayır, değil. İçinizde evlat edinilmiş gibi görünen tek kişi sensin."

Ash'in eli kahverengi saçlarımın üzerinde geziniyor. Her zaman şefkatli bir ilişkimiz oldu, bu yüzden bu hareket garip değil, ama şimdi bana eskiden hiç yapmadığı şeyler yapıyor.

Sarışın olmayan tek Strömberg benim. Annemin bir ilişkisi olduğunu ya da doğumda değiştirildiğimi falan düşünüyorum. Babamın gözlerine ve Strömberg'lerin alametifarıkası olan boyuma sahip olmasaydım bu kesinlikle mantıklı bir argüman olurdu. Ollie tam anlamıyla en kısa boylu olanı.

Ash ve kardeşim ayrıldığından beri Ash'i en iyi arkadaş kutusunda tutmak için mücadele ediyorum.

"Örtbas etmek istediğine emin misin?" Tekrar soruyorum ve geri çekiliyorum. "Eminim."

Sertçe yutkunuyorum. "Onu hâlâ seviyor musun?"

Açıkçası ne cevap vermesini istediğimi bilmiyorum. Ayrılımlarının üzerinden bir yıl geçti. Bana her zaman boşanmış bir çiftin çocuğu gibi olduğumu, özlem duyduğumu ve tekrar bir araya gelmelerini dilediğimi söylüyor ve haklı çünkü Ash kardeşimle birlikteyken ona duyduğum ihtiyacı bastırmak çok kolaydı.

Şimdi, o aslında bir olasılık olmayan bir olasılık gibi. Her şeyden önce yeni biriyle nişanlı ve Ollie için ağlıyor, sanki onu unutmamış gibi. Onu bu şekilde düşünmenin bile her türlü kardeşlik kuralını çiğnediğinden bahsetmiyorum bile. Ollie kafamı koparırdı.

"Tabii ki hayır. Benim Taylor'ım var." Ash öyle sert yutkunuyor ki, adem elmasının zıpladığını görüyorum.

"Bu Ollie'ye karşı hâlâ bir şeyler hissetmediğin anlamına gelmez."

Aslında Ash ve Taylor'ın ilişkisinin Ollie'nin Clark'la çıktığını öğrendikten sonra bir isyan hareketi olduğuna eminim. Hiçbir ortak noktaları yok ve adam tam bir dangalak. Gösterişçi, kibirli ve... çok sıkıcı.

"Ollie'yi artık sevmiyorum. Hala kalbim kırık ve yürümediği için üzgünüm ama geriye dönemem, anlıyor musun?"

"Her zaman senin için burada olduğumu bil Ash. Aklından geçen herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen ben burada olacağım. Biliyorum o benim kardeşim, bu yüzden isteksizsin ama seni de en az onu sevdiğim kadar seviyorum." *Sadece tamamen farklı bir şekilde.* "Her zaman ikiniz için de burada olacağım. *Sonsuza dek.*"

Ash gülümsüyor. Çocukken sonsuza dek en iyi arkadaş olacağımıza yemin etmiştik. Bu bir şeye dönüştü ve şimdi çoğunlukla bir anlam ifade etmiyor. *Haftaya görüşmek ister misin? Sonsuza dek.*

"Zemini lekelemeden önce mürekkebi temizlemeliyiz." Eğilmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum.

"Ash..."

"Ne?" diye tersliyor.

"Bunu sana sadece bir kez soracağım ve sonra söz veriyorum bırakacağım. Taylor'la mutlu musun? Gerçekten, yüzde yüz mutlu musun? Çünkü çok geç değil. Evlendikten sonra her şey çok daha zor olacak-"

"Öyleyim."

Gözleri yere bakmasa, sesi yumuşak ve kısık olmasa daha çok inanacağım ama söz sözdür. "Tamam o zaman. Şunu temizleyelim, sonra sana defalarca iğne batırabilirim."

"Tamamen katartık."

"Benim için eskizlerin var mı?"

"Daha da iyisi. Çoktan şablonunu çizdim."

Kendi çalışmalarımı çizmeyi ve şablonlamayı tercih ediyorum ama Ash'e güveniyorum ve bir sanatçı olarak ona saygı duyuyorum. Çalışma tezgahıma doğru ilerliyorum. "Vay canına, dostum. Bu inanılmaz."

Parça çok büyük olduğu için iki parça şablon kağıdı üzerine yapıldı, ancak çam ağaçları ve bir gölden oluşan pitoresk bir manzara ve-

"Bekle. Burası Frottage Kampı mı?"

Üniversitedeki yaz tatillerimizde Ash ve ben bir yaz kampında danışmanlık yapıyorduk. Dövme işine girmemiş olsaydık, ben de resim öğretmeni olurum.

"Bunun çocuklar için bir sanat kampı olduğunu öğrendiğimde ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı hatırlıyor musun?" Ash gülüyor. "Başlık çok şey vaat ediyordu."

Ben de gülmeden edemiyorum. "Sen onlara sanat dışı dünyada başka ne anlama geldiğini bu kadar yardımsever bir şekilde söyledikten sonra değiştireceklerini düşünürdün. Kampın adını koluna dövme yaptırabilir miyim?"

Ash gülüyor. "Hayır. Sadece göl." "Orayı özledim."

"Hayatımın en güzel yazlarıydı," diye fısıldıyor Ash. "Benim için anlamı çok büyük, bu yüzden ..."

"Açıklamana gerek yok. Utanç duymuyorum."

Ash gülümsüyor, çünkü tamam, mürekkeple utandığım biliniyor. Ama gerçekten, mürekkep bir şeyi temsil etmeli. Kaburgalarınıza Sanskritçe *aptal* kelimesini yazdırdığınız sarhoş bir gece olsa bile, en azından bunun bir hikayesi var. Ve bir ders. Akılda kalıcıdır ve bir *anlamı* vardır. "Sevimli" olduğu için bir şey yaptırmak dövme perilerinin yavaş ve korkunç bir şekilde ölmesine neden olur. Gerçek bir hikaye.

Ash ve ben her şeyi ayarlamak için birlikte çalışıyoruz, ama o benim sandalyeme yerleşirken, bu konuda tereddütlü hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ash'in sol kolu, ön kolu boyunca uzanan bir dövme dışında tamamen çıplak. Bu dövme Ollie ile olan hayatını temsil ediyor ama kardeşimin artık resimde olmaması Ash için önemli olmadığı anlamına gelmiyor.

"Emin misin?" Ellerimi kaldırırken tekrar sordum. "Küçücük bir dövmeyi kapatmak için bütün bir yarım kol yaptırmak aşırıya kaçmak olur."

Daha fazla umursamazlık bekliyorum, belki de ona bebek gibi davrandığımı için azar ıstırmayı, ama bunun yerine titrek bir "Eminim" diyor.

"Pekâlâ. Bir müşteriyle asla tartışma, değil mi?" Ash gülümsüyor ama zoraki.

Şablonu uyguluyorum ve Ash'in sanat eserinin karmaşık çizgilerine hayran kalıyorum. Dövme tabancası, yeni mürekkeple ilişkilendirdiğim tanıdık uğultuyu başlatıyor ve damarlarımdaki vızıltı buna uyuyor. Bunu yapmak için doğduğuma hiç şüphe yok. Meditasyondan daha iyi. Seksten daha iyi.

İşe yerleşip Ash'in yüzünde başka bir tereddüt olup olmadığını incelerken, ona olan hislerimden neden hiç bahsetmediğimi hatırlıyorum.

Ash ezelden beri benim en iyi arkadaşım, iş ortağım, her zaman yanımda olan kişiydi ve ben bunu mahvetmek istemedim. Onu bir arkadaştan daha fazlası olarak sevdiğimi ilk kez üniversitede anladım.

Beş yaşındayken yan odaya taşındığından beri birlikte büyüdüğümüz ve o zamandan beri birbirimizden hiç ayrılmadık. Ama üniversitede onu olması gerekenden daha fazla sevdiğimi anladığım belirleyici bir an vardı. Ondan daha önce başka bir erkekten etkilenmediğim bir şekilde etkilendiğimi fark ettim.

Ash'in birileriyle çıkmasını kıskandığım onca zamanın, onun arkadaşım olmasından kaynaklandığını sanıyordum ve dört erkek kardeşle büyüdüğüm için paylaşma kavramından her zaman nefret etmişimdir. Ama hayır, onun ve arkadaşımız Jordan'ın benim uyuduğumu sandıkları ve benden bir metre ötedeki yatakta oynadıkları gece, sadece arkadaşımı kaybetmekten endişe etmediğimi anladığım andı. Jordan'ın olduğu yerde olmak istiyordum. Ash'in kollarında, ona sarılmış ve her zaman yaptığımız gibi gülüyorduk ama orgazm bonusu da eklenmişti.

Şaşkınlık dönemimi atlattığımda Jordan ve Ash resmen birlikteydiler.

Sonra Laura ile tanıştım, şimdiye kadar sahip olduğum tek ciddi kız arkadaşım ve Ash ve Jordan'ın kısa süren aşkıdan çok daha uzun sürdük. Arkadaş olarak daha iyi çalıştıklarını fark ettiler, ama o noktada Laura ile derin bir ilişki içindeydim. Bu yaklaşık bir yıl sürdü.

Ash ve benim için zamanlama hiç doğru değildi. En iyi arkadaşıma ona karşı bir şeyler hissettiğimi ve arkadaşlığımızı, yeni kurduğumuz işimizi ve temelde tüm hayatımızı riske atmaya hazır olduğumu söyleyecek cesareti toplayamadan

Birlikte büyüdükleri çocukluk anıları... *Bam*. Ollie AHL'deki ilk yılından eve döndü ve Ash aşık oldu. Ollie artık Ash'in peşinde köpek yavrusu gibi dolaşan, bizden üç yaş küçük çocuk değildi.

Ollie her zaman iriydi - bu bir Strömberg özelliği - ama profesyonel hokey oynadığı ilk yıl onu lanet olası Hulk gibi doldurdu.

O ve Ash bir aile toplantısında flört etmekten çıkmaya ve birkaç *hafta* içinde birlikte yaşamaya başladılar.

Şansımı kaybetmiştim. Ve uzun bir süre için, şaşırtıcı bir şekilde bununla iyiydim. Kendime bunun bizi riskten kurtardığını söyledim. Ash'le olan hayatım benim için her şey demek, ona dokunamasam bile. Hiçbir şeyimiz olmamasındanansa elimizdekini almayı tercih ederim.

Ve kardeşim onu çok mutlu etti. Ta ki artık mutlu etmeyene kadar.

Bir ilişkinin tamamen boşa harcanması gibi görünüyor, çünkü sadece şu anda birlikte değiller, aynı zamanda Ash ile olan uzak şansım da Ollie ile bir araya geldikleri anda yok oldu. Kardeşlerimin eski sevgililerinden birine gidemem. "Kardeşin farklı yaptı" diyebilecek biriyle birlikte olmak istemiyorum.

Sık sık hiç kimsenin Ash ile kıyaslanamayacağını düşünüyorum ama başarılı bir ilişki istiyorsam onu bırakmam gerektiğini de biliyorum.

Belki o koridorda yürüyüp Taylor'la evlendiğinde, Ollie'yle birlikteyken yapmayı başardığım gibi onu yeniden sadece bir arkadaş olarak görebileceğim.

Elim Ash'in ön kolunu buluyor ve parçaya başlamak için ilerlerken dövme tabancasını daha sıkı kavıyorum.

"Bekle," diye mırıldanıyor Ash, ben daha tenine yaklaşmadan. "Yapamam. Sadece... yapamam."

Bakışlarıyla karşılaştığımda yanağından bir damla yaş süzülüyor.

"Siktir, Ash." Silahı yere bırakıp mürekkep ve malzemelerin olduğu tepsiyi iterek onu kucaklamak için yanıma çektim.

Bana mükemmel bir şekilde oturması beni genellikle gerginleştirir, ama onu içime çekerken, tıraş losyonunun kokusu bir şeylerin doğru olmadığını keskin bir şekilde farkına varmamı sağlıyor. Her zamanki odunsu kokusu değil, daha baharatlı bir koku alıyorum. Taylor'ın olduğunu fark ediyorum. Sonra kaçırılmış bir adama özlem duyduğum için kendimden tekrar nefret ediyorum. Bazen ilk benim olduğunu iddia ettiğim bir adam, ama bu bile doğru değil. Ash sadece arkadaşlıkta benim oldu.

Kendimi geri çekilmeye zorluyorum. "Daha fazla zamana ihtiyacın var ve bu sorun değil." "Tanrım. Daha fazla zaman, daha fazla zaman, daha fazla zaman. Sanki bu benim sloganım gibi.

Şimdi. Ne kadar zamanım var? Her şeyin yeniden yoluna girdiğini hissetmem ne kadar sürer?" "Buna senin için cevap veremem. Keşke verebilseydim."

"Ben... Biraz düşünmem gerekiyor. Sebepsiz yere programımızı berbat ettiğim için özür dilerim."

Elini tuttum. "Sorun yok."

"Eminim iptal ettiğim müşterileri arayabilir ve onları geri getirebilirsiniz."

"Bunu yapabilirim, evet, ama en son ne zaman izin kullandık? İkimiz de haftanın altı günü çalışıyoruz. Dükkân her zaman meşgul. Bir kereliğine öğleden sonra izin alabiliriz."

Ash tereddüt ediyor.

"Ben burayı temizlerim," dedim. "Sen git."

Elini siyah saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Emin misin?"

"Ne yani, evime gitmem çok mu uzak?" Sadece bir merdiven.

Dükkânın kira kontratı iki yatak odalı küçük bir daireyle birlikte geliyordu ve Ash ile Ollie'nin kendi evleri olduğunu görünce burayı almaya karar verdim. Ollie ve Ash ayrıldıklarında, Ash birkaç ay önce Taylor'ın yanına taşınana kadar benimle yaşadı.

Onu özlüyorum. Onunla yaşamayı ve aynı mekânı paylaşmayı özledim. O kadar uzun zamandır bir ekiptik ve birlikte o kadar iyi çalıştık ki, o taşındığında, hayatımızın geri kalanında olduğu gibi senkronize yaşayamayacağımızdan endişelendim. Üniversite döneminde idare ettik

ama artık yaşılanmıştık.

Endişelenecek bir şey yoktu, çünkü onunla yaşamak son yılımın en önemli olayıydı.

Sonra gitti ve ... Taylor'la tanıştı. Ugh.

"Dün gece Jordan'ın şehirde olduğunu söyleyen bir mesaj aldım," diyor Ash. "Belki gidip ona yetişebiliriz."

Jordan'a da. Ash'le hiç ciddi olmadılar ama o adam hala beni gıcık ediyor.

Yine de kendimi aynı fikirde buluyorum çünkü Ash'in mücadele ettiğini biliyorum ve bu beni yavaş yavaş öldürse bile onun yanında olmak istiyorum.

Ve Ash sarhoş.

Eğlenceli. Yaşasın, gündüz içkisi.

Neye güldüğünü bile bilmiyorum. O ve arkadaşımız Jordan eski günleri yad ediyorlardı ve görünüşe göre, anılar orada olanlar için çok daha komikti.

Üniversitede Ash ve Jordan'ın ayrılmaz ikili olduğu bir dönem vardı. Keşfetme ve eğlenme döneminde Jordan'ın benden çok daha fazla avantajı vardı - esas olarak o eşcinseldi ve ben değildim.

Ash kendini zor tutuyor ve gülmeye devam ederken omzumu baş desteği olarak kullanarak kamburlaşıyor. Taburesinden düşmemesini sağlamak için kolumu sırtına doluyorum, çünkü şu anda rüzgâra karşı uç yaprak gibi duruyor.

En azından bu bahaneyi kullanacağım, çünkü ona dokunmak için her bahaneyi kabul ederim.

Ash bana bu kadar yakinken telefonu kalçamda titriyor. Onun yakınlığına verdiğim tepkileri saklamak için kendimi eğitmişim ama dövmeli boynunun yan tarafına ve atletinden görünen omzuna bakarken

Ona çok yakından baktığımda kendime her zaman söylediğim yalanı söylüyorum: Hayran olduğum benim sanat eserim. *Ona* değil.

Birkaç parça hariç, dövmeli derimin her santimi benim tarafımdan yapıldı. Onun üzerinde fiziksel izler bıraktım ve aynı şey benim için de geçerli - dövmelerimin çoğunu Ash yaptı - ama kalbimin yıllardır onun olarak işaretlenmiş kısmını kimse bilmiyor.

Onu dürtüyorum ve dudaklarımı kulağına yaklaştırarak gürültünün üzerine konuşuyorum. "Telefonun."

Başını kaldırdı, yeşil gözleri cam gibiydi. Alkolden mi yoksa çok güldüğünden mi, emin değilim. "Ne?"

Gözlerimi deviriyorum ve elimi pantolonunun cebine sokuyorum.

"Sağa doğru beş santim kadar uzaktasın." Ash göz kırptıyor. En iyi arkadaşım, bayanlar ve baylar.

Ona telefonunu uzattım. "Çalıyor, ahmak."

Ekрана bir göz atıyorum ve Ash'in kahkahasının solduğunu ve nişanlısının adını duyunca yüzünün düştüğünü görünce şaşıyorum.

"Buna bakmalıyım." Ash, duyabilmek için telefonuyla birlikte barın daha sessiz bir yerine doğru koşar.

Ash'in kendi tipi bile olmayan biriyle birlikte olmasını izlemekten nefret ediyorum.

Taylor'la mutlu olduğunu söylüyor, ama genellikle canlı ve hareketli. Son zamanlarda bu eksikti.

Ollie yüzünden mi yoksa Taylor yüzünden mi bilmiyorum ama onun acı çekmesini izlemek bende Ollie'yi yumruklama isteği uyandırıyor. O bir hokey oyuncusu olabilir ama ben daha iriyim ve MMA eğitmeni olan iki ağabeyimizle birlikte çalışıyorum. Hala küçük kardeşimin kıcını tekmeleyebilirim.

Barın karşısındaki Ash'e ne kadar uzun süre baktığımı fark etmiyorum, ta ki Jordan'ın derin kahkahası yanımdaki tabureye geçerken belirene kadar.

"En azından üniversiteden beri *bu* değişmedi."

Bakışlarımı Ash'ten ayırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Ona aşık olduğunu söyleyecek cesareti kendinde bulamadın mı?"

Ağzım açık kalıyor. Sonra kapanıyor. Sonra tekrar açıldı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Jordan birasından bir yudum alır. "Mmhmm."

Ash'e karşı hissettiklerimi kimse bilmiyor ve Jordan'ın ona söyleme fikri beni terletiyor. "Hiçbir şey söyleyemezsin-"

Ash diğer tarafımda belirdi. "Ben çıktım. Taylor işten erken çıktı ve dışarıda bekliyor."

"Bir içki içmeye bile gelmeyecek mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Onun tarzı değil."

Ash, kardeşimin kapalı durumu yüzünden dört yıl dışarı çıkmadı. Kaybettiği zamanı telafi etmesi gerektiğini söylüyor, ama sonra bu yeni adam *onun sahnesi olmadığı için* onu terk mi ettiriyor?

Eğer bir gece kulübü ya da benzeri bir yer olsaydı, bu bir şey olurdu, ama öğleden sonra ortasında neredeyse terk edilmiş bir bar.

Demek istediğim bu. Sanki Ash, Taylor'ın tüm uyumsuzluklarını görmezden geliyor çünkü Ollie'nin Ash'e sunamadığı tek şeyi o sunmaya istekli. Kardeşimin yerine, olmak istediği kişi olmasına izin vermeyen başka bir adam koydu.

"Siktir et o zaman," diyorum. "Burada olmak istemiyorsa, olmak zorunda değil."

Ash bana kaşlarını çatı.

Jordan içkisinin kalanını yudumlar. "Eğer sen gidiyorsan, ben de işeyip çıkacağım."

Jordan gittikten sonra Ash'in eli omzuma konuyor. "Taylor'dan hoşlanmadığını biliyorum ama hayatımda sahip olduğum küçük mutluluklara tutunmam gerekiyor. Tamam mı?"

İşte bu anlar ve söylediği sözler, kollarımı Ash'in küçük bedenine dolamak ve onu kalp acısından korumak istememe neden oluyor. I

Onu bana karşı hissetmek ve onu incitecek hiçbir şey yapmayacağımı bilmenin güveniyle erimesini istiyorum.

Ama bu olamaz. Onun
yerine başımı
sallıyorum.

"Pazartesi dükkânda görüşürüz." Ash saçımı karıştırıyor, çünkü onu sevmeme rağmen tam bir pislik olabiliyor ve çıkışa doğru ilerliyor.

İzlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Gözlerimi bir süre kapılardan ayırmıyorum, Ash'in Taylor'a siktir olup gitmesini söyleyecek cesareti bulup içeri girmesini umuyorum ama birkaç dakika sonra kendime bunun neden asla olmayacağını hatırlatıyorum.

Jordan banyodan dönerken odanın öbür ucunda gözüme çarpıyor.

Üniversiteden bu yana pek bir şey değişmedi. Uzun boylu, siyah saçlı model gittiği her yerde baş döndürüyor ve bana doğru gelirken burada bulunan birkaç kişinin dikkatini çekiyor.

"Gidiyor musun?"

diye soruyor. "Sen
gitmiyor musun?"

Dudaklarını büzüyor. "Yapacaktım ama..." Jordan daha açık olamayacak bir hareketle beni baştan ayağa yavaşça süzüyor.

Gülüyorum. "İlgilenmiyorum, dostum. Ben eşcinsel değilim-"

"Bir erkeğe aşıksın. Sen biraz eşcinselsin."

"Ash farklı. Ve sen hiçbir şey söyleyemezsin. Kimseye."

Jordan kulağıma yaklaşıyor ve Tom Ford kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Marka için modellik yaptığına göre muhtemelen sonsuz miktarda bu parfümle yıkıyor. "Üniversitedeyken hiçbir şey söylemedim. Şimdi de bir şey söylemeyeceğim. Senin sorunun."

"Teşekkürler." Biraz rahatlıyorum ama Jordan'ın, onca insan arasından, başıma bir iş açabileceğini bilmekten nefret ediyorum. "Los Angeles'a dönmeden önce seni tekrar yakalarım."

Bay Süslü Pantolon Batı Yakası'nda isim yapıyor. Oldukça başarılı bir model ama aktör olmaya çalışıyor. Kesinlikle bunun için gerekli görünüşe sahip ve bunun onun için gerçekleşmesinin ve büyük başarıya ulaşmasının sadece bir zaman meselesi olduğundan hiç şüphem yok.

O zaman Ash ve ben onun filmlerini, sitcom'unu ya da her ne yapıyorsa onu izleyip "Onunla aynı üniversiteye gittik!" diyebiliriz.

Ceketimi giyip çıkmak için geri çekiliyorum ki Jordan kolumdan tutup beni kendine doğru çekiyor. Neredeyse benim boyumdaydı, altı beş olduğumu düşünürsek bu etkileyici. Ash ise 5.9'luk ufak tefek bir şey. Jordan ve ben oldukça eşitiz. Göğüslerimiz, kalçalarımız, tasarımcı pantolonundaki şişkinlik bana baskı yapıyor...

İtiraf etmeliyim ki, bir erkek tarafından taciz edildiğim diğer zamanlardan farklı hissettiriyor. Uzun zamandır heteroseksüel en iyi arkadaş rolünü oynuyorum ve bu gay barlara gitmeyi de içeriyor. Hem de çok. Özellikle de Ollie ile ilk ayrıldıklarından sonra. Bu yüzden erkeklerin elle tacizlerinden payıma düşeni aldım.

Jordan'la bunun neden farklı hissettirdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Onu altı yıldır tanıdığım için mi yoksa arkadaş olduğumuz için mi, bilmiyorum.

"Bana bir erkeğe aşık olduğun halde hiç bir erkekle birlikte olmadığını mı söylüyorsun..." Bir elini kaldırır ve parmaklarıyla saymaya başlar.

"Ooh, şuna bak, model sayabiliyor."

Diğer elini kaldırıp bana parmağını uzatıyor. "Sekiz yıl mı? Gerçi siz çocukluğunuzdan beri arkadaşsınız, yani bundan daha uzun olabilir ve-"

"Altı."

"Ne?"

İç çekiyorum. "Üçüncü sınıfta. Sen ve o ilk takılmaya başladığınızda ve birlikte olduğunuzda. İşte o zaman ..." "Gerisini sen doldur" dercesine elimi sallıyorum.

"Vay canına, benden nefret etmene şaşmamalı."

"Senden nefret etmiyorum."

"Artık öyle değil belki ama o zamanlar kesinlikle öyleydin." Jordan gülümsüyor ve eli kıcıma doğru gidip sıkıyor.

Onun için çıkarıyorum. "Sadece o. Başka hiçbir erkek bunu benim için yapmadı. İnkâr etmiyorum. Bunun bi, pan ya da bu şemsiye altında bir etiket olduğum anlamına geldiğinin farkındayım ama bunun başka bir erkekle olabileceğini düşünmüyorum."

"Hiç başka erkeklere baktın mı?" Jordan soruyor.

"Şey, hayır, ama düşünürseniz, Ash'i gerçekten fark etmem yıllarımı aldı. Belki de sadece yavaşımıdır."

Hiçbir uyarı olmadan, Jordan'ın ağzı benimkine yapıştı. Sıcak, yumuşak dudaklar omurgamdan aşağı şaşırtıcı bir sarsıntı gönderiyor. Güçlü bir dil içeri doğru ilerliyor. Kirli sakal beni bir an için şaşırtıyor ve sonra büyük bir el yüzümü kavıyor, ama geri çekilmek yerine, yüksek sesli bir inilti benden kaçıyor. Ben gerçekten içine girmeden Jordan geri çekiliyor ve kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyor. Aslında her zamanki halinden çok da farklı değil.

"Demek istediğim, belki de buna bir şans vermemişsinizdir."

"Ve sen gönüllü müsün?" Kuru bir sesle soruyorum, nefeslerimiz birbirine karışıyor. "Üç haftalığına buradayım."

Kaşlarını çattı. "Eğlenceli olabilir."

Gözlerimi kısıyorum. "Buraya bir dart atıp seni sikmek isteyen herhangi birini vurabilirsin. Ve inan bana, yaparlar." Çoğunlukla heteroseksüel olabilirim ama kör değilim.

"Bir tür mağara adamı gibi inime sürüklemekten önce potansiyel bir ilişkiyi yaralamak kulağa ne kadar eğlenceli gelse de" - başparmağı yanağımda geziniyor ve kesinlikle geri çekilme ihtiyacı hissetmiyorum - "acemileri kırmak en sevdiğim eğlencedir."

Homurdanıyorum. "Şok edici."

"Azıcık da olsa merak etmiyor musun?"

Bakışlarımı onun üzerinde gezdirme sırası bende ve yalan söyleyemem. Kasıklarımdeki uyarılmayı inkâr edemem ya da kafamın içinde bunun Kül sorunuma bir çözüm olabileceğini söyleyen sesi bastıramam.

Bunu kendime yapmaya devam edemem.
Kendi kendime yaptığım işkenceyi
kaldıramıyorum. Belki de ihtiyacım
olan şey Jordan'dır.
Elim ceketinin içinde yumruk oluyor.
"Evet, öyleyim." "O zaman gidelim
buradan."

S Bardan eve dönerken aklımın bir köşesinde beni rahatsız eden bir şey var ama ne olduğunu bilmiyorum.

Taylor'ın yaptığı küçük şeylerde. Sanki dişleri sürekli birbirine sürtünüyormuş gibi çenesini tıkırdatması.

Radyo dinlemekten nefret ettiği için başparmakları hayali bir ritimle direksiyona vuruyor.

Onunla mutluyum. Ben
mutluyum. Değil mi?

Gaaah. Max'in bugün söyledikleri neden kafamın içinde dönüp duruyor bilmiyorum. *Taylor'la mutlu musun? Gerçekten, yüzde yüz mutlu musun?*

Taylor'la yaşadığımız şey tam da Ollie'yle ilişkiyi bitirdiğimde istediğim türden bir aşk fırtınası. Taylor ve benim bir geleceğimiz var. Bana evlenme teklif etti... tamam, aslında teklif etmedi ama önemli olan duygular, değil mi?

Tanıştığımızda bana niyetinin ne olduğunu açıkça söyledi. Yuva kurmaya hazırdı ve zamanını boşa harcayacak biriyle çıkmak istemiyordu. Benden yedi yaş büyük ve ne istediğini biliyor, bu yüzden başından beri amacımız buydu.

Evlenme teklif etme zamanı geldiğinde, yemek masasının üzerinden bir yüzük kaydırıldı ve beni seçtiğini söyledi. Çok romantik bir teklif değildi ama yine de kendimi özel hissetmemi sağladı. Çünkü nihayet biri beni her şeyin üstünde tutacak kadar seviyordu.

O zaman neden bugün dövmemi kapatamadım?

Ollie'nin ortaya çıkması beni neden bu kadar etkiliyor?

Neden Taylor'a baktığımda, nişanlıma baktığımda hissettiğimi düşündüğüm duyguyu hissetmiyorum?

Kelebekler. Sonsuz aşk.

Hafif bir düşkünlükten başka bir şey yok.

Taylor harika bir adam. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var. Kağıt üzerinde mükemmel bir adam.

Taylor arabayı park edip, hâlâ biraz sarhoş olduğum için dairemize çıkmama yardım ettiğinde, gülerek kapıdan içeri giriyoruz.

Ya da en azından ben gülüyorum.

Taylor sanki ben kocaman bir çocukmuşum gibi iç geçiriyor.

Sanırım ona kıyasla öyleyim. O her zaman çok sıkı ve derli topludur.

Aslında, şimdi içeride olduğumuza göre, yeni fark ettiğim başka şeyler de var.

Daire Taylor'ın mobilyaları ve ıvır zıvırlarıyla dolu ve hiçbir yerinde benden bir iz yok.

Taylor klasik şık, ben ise rustik şehirli.

O düzenli, ben ise evimizin durumu konusunda daha gevşek davranıyorum.

Taylor evrak çantasını titizlikle kapının yanına yerleştirir ve ceketini asar, mutfığa girmeden önce sessizce mekânda ilerler.

Buzdolabında sakladığımız sürahidenden kendine bir bardak su doldurup yavaşça içmesini izliyorum.

Ancak bardak tezgâha geri konduğunda benimle tekrar göz teması kuruyor ve yüz ifademde bir şey görüyor olmalı. "Sorun nedir?"

Sorun nedir? Sadece *her şey*.

Burada ne halt ediyorum ben?

Daha önce fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Taylor'a aşık değilim.

Ollie'nin bana veremeyeceği bir şeye tutunuyordum. Bu ilişkide yanlış olan her şeyi görmezden geldim çünkü bir boşluğu doldurduğunu düşündüm.

Taylor bir şekilde Ollie'ye karşı çözülmemiş kızgınlığımla karışmış durumda ve bugün Max benden tamamen dürüst olmamı isteyene kadar kendime tüm gerçeği görme izni vermedim.

Aylardır kendime yalan söylüyordum.

Beynim bana olmam gereken yerde olduğumu söylüyordu, ancak hiçbir zaman ... tıklamadı.

Ollie beni Taylor'a götürdü, ben de bunun kader olduğunu düşündüm. Kader değilmiş.

Bu aşırı telafiydi, saf ve basit.

Derin bir nefes aldım. "Çok üzgünüm ama yapamam... Bunu yapamam." "Neyi yapamazsın?"

"Bu... biz. Biz... Biz neyiz bilmiyorum. Sana çok değer veriyorum, gerçekten. Ben sadece ..."

"Beni sevmiyorsun."

Başımı sallıyorum ama belli belirsiz.

"Sana istediğin her şeyi veriyordum." Sesi çok acılı geliyor ve kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissediyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. Gözlerim yaşıyor, çünkü keşke her şey farklı olsaydı. Keşke kendimi ona karşı daha fazla hissedebilseydim. Keşke ilişkimiz olmadığı bir şey olsaydı.

"Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum. Seni seçtim çünkü aynı şeyleri istiyorduk."

"Kendi sözlerini duyabiliyor musun? Beni sen *seçtin*. Aramızdaki şey her şeyi tüketen bir aşk değil. Her zaman istediğim şey *buydu*. Evlilik ya da hayal değil, ama... o *kişi*."

"Öyle bir şey yok Ash. Gerçek şu ki, evlilik bir iştir. Başka bir insanla birlikte bir hayat, uzlaşma, fedakârlık ve hatta anlaşma gerektirir. Bazen kafanın bulutlarda olduğunu biliyorum ama bu kadar saf olduğunu düşünmemiştim."

Naif.

Yerleşmek.

Neredeyse kahkaha atacaktım. Taylor bana aşık değil, tıpkı benim ona olmadığım gibi. Beni seçti çünkü bir eş değil, bir evlilik istiyordu.

"Neden bana evlenme teklif ettin?"

"Birlikte bir hayat kurabileceğimizi düşündüm. Ve seni seviyorum." "Ne tür bir hayat?"

"Üst düzey yöneticilerin yaşadığı türden bir hayat." Tökezleyerek geri çekildim. "Ne?"

"Firma, ekip liderlerinde istikrarı seviyor. Tüm üst düzey yöneticiler evli. Bu yüzden çıkmaya başladığımızda sana vaktimi boşa harcama demiştim."

Ben de onun da benimle aynı hayatı istediğini, iğrenç bir şekilde aşık olduğunu düşünüyordum. Kariyerini bana tercih ettiği için bir adamı terk ettim ve şimdi aynı şeyi yapan biriyle birlikteyim.

Bu kadar *aptal* olduğuma inanamıyorum.

Bunca zamandır beni kullanıyordu.

Bu yüzden hiç sesini yükseltmedi ve hiç kavga etmedik. Her zaman sakin ve toparlayıcı olduğu için değil, kavga edecek kadar umursamadığı için. Arkadaşlarımla takılmak ya da birkaç kadeh içki içmek gibi ilgilendiğim şeylere gelecek kadar umursamıyor.

O. Umursamıyor. Umursamıyor.

Kızgın olmalıydım ama sadece rahatladım.

"Gerçek aşkı istemiyor musun?" diye sordum. Ondan ayrıldığım için duyduğum suçluluk ortadan kalktı, ama şimdi yerini Ollie'nin geride bıraktığı aynı acı verici düşük öz-değer aldı.

"Gerçek aşkın olduğunu düşündüğün son adam kariyerini sana tercih etti. Eğer bu, *o kişinin* dışarıda olmadığına kanıtı değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Senin yaptığın da farklı değil. Kariyerini ilerletmek için beni seçtin. *Beni* istediğin için değil."

"Ama seni istiyorum," diyor basitçe. "Mesele de bu zaten. Sahip olacağımıza karar verdiğimiz hayatı istiyorum. Hepsini istiyorum."

"*Herhangi biriyle* istiyorsun. Ben sadece bunu kabul eden kişiyim." Çünkü birinin beni sevmesi için çok çaresizdim.

"Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Ollie asla doğru kişi olmadı. Olmasını istedim, tıpkı senin olmanı istediğim gibi. Ama o her zaman beni ilk sıraya koyardı."

"Onu bulmaya çalışırken iyi şanslar. Öyle bir şey yok."

Var olmak zorunda, değil mi? Partnerimden beni *her zaman* ön planda tutmasını beklemiyorum ya da ben de onun için aynısını yapmazdım. Ruh eşinizi bulmanın amacı birbirinizin yanında olmaktır. Birbirinizi desteklemektir. Sonsuza dek.

Zihnimin arkasında bir şey pır pır ediyor ve bana bunu zaten biriyle yaşadığımı söylüyor.

Sonsuza dek benim.

Ama o kişi heteroseksüel bir erkeğin bedeninde ve bu nasıl adil olabilir? Bu evrenin benimle dalga geçme şekli mi?

Eşcinsel bir Max'in dışarıda beni beklediğine inanmak zorundayım.

"Haklı olabilirsin," diye kabul ediyorum. "Ama hayatımı yanlış kişiye razı olmak yerine onu bulmaya çalışarak geçirmeyi tercih ederim."

Taylor beni durdurmadan önce sadece iki adım atabildim.

"Lütfen Ash. Seninle bir hayat istiyorum. Sahip olduğumuz şey, senin aradığın türden bir aşka dönüşebilir."

"Seninle olan tüm ilişkimiz görücü usulü bir evlilikmiş gibi konuşuyorsun ve benim hayattan istediğim bu değil. Özür dilerim."

Görünüşe göre Taylor'ın içindeki mücadele gücü bu kadar.

Hayatımın aşkı için yeterli değil.

Adamım benim için bundan çok daha fazla savaşıacaktır.

Max'e Uber'le gitmek zorundayım çünkü Taylor'ın yanından ayrılmak beni ayıltmış olsa da yasal olarak araba kullanma sınırını aşmış oluyorum.

Hem zihinsel hem de fiziksel olarak çok yorgunum ve tek yapmak istediğim eski yatağıma uzanıp günlerce uyumak.

Uzun zamandır kapıyı çalmadım çünkü dükkânın anahtarları dairenin anahtarlarıyla aynı, bu yüzden içeri girmem sıra dışı bir şey değil.

Max'i kanepede biriyle öpüşürken bulmak da öyle. Ancak üstündeki kişinin kadın olmaması garip. Ne.. Ne. Lanet olsun.

Sikeyim.

Girişte donup kalmıştım, en iyi iki arkadaşımın öpüşüp
s e v i ş m e l e r i n e bakıyordum ve-

Kapı arkamdan kapanıyor, Max ve Jordan'ı ayırıyor.

Gözlerini dikmiş bana bakıyorlar ama Jordan Max'in üzerinden kalkmak için bir hamle yapmıyor.

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ya

da ne yapacağımı. Hareket

edemiyorum.

Bu olmuyor. Jordan'ın sihirli bir şekilde ortadan kaybolmasını umarak göz kırpıyorum ama hayır. Hâlâ önümdeydi. Gömleği açık, model karın kasları sergileniyor... en iyi arkadaşımın üstünde. *Heteroseksüel* en iyi arkadaşımın.

"Ash," diye mırıldanır Max. "Bu..." Max'in teni soluk beyaza döner.

Görünüşe göre, ayaklarımı hareket ettirmek için ihtiyacım olan şey bu.

Kısa bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde caddeye geri koşuyorum ve Uber'imın hala orada oturduğunu görünce rahatlıyorum. Adam telefonunda geziniyordu.

Arka kapıyı açtım ve o sıçradı. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim.

Başka bir işi kabul edebilir misin?" Sesimin duygusuz olduğunu görünce şaşırdım.

Başını salladı. "Tabii. Nereye gitmen gerekiyor?"

İşte şimdi cevabını bilmediğim bir soru var. Taylor'a gidemem, burada olamam... Gerçekten gidebileceğim tek bir yer var.

İç çektim. "Milton."

Adam yola çıkıyor, tam o sırada gözümün ucuyla bir hareket dikkatimi çekiyor.

Max kaldırımda durmuş, arabanın uzaklaşmasını izliyor. Yüzündeki kederli ifade beni öldürüyor, çünkü ne zaman böyle üzgün görünse, onu teselli eden ben oluyorum. Tıpkı onun benim için yaptığı gibi.

Hala inanamıyorum.

Max.

Ve Jordan.

Üniversitenin ilk ve son yılı boyunca Jordan, ben ve o birlikteyken bile durmadan Max'in ne kadar seksi ve ulaşılmaz olduğundan bahsederdi. Uzun vadede, Jordan'ın en iyi arkadaşına özlem duymasının bir önemi yoktu çünkü Jordan ve ben arkadaş olarak daha iyi çalışıyorduk. Aramızda hep eksik bir şeyler vardı.

Seks iyiydi, çok iyi anlaşıyorduk ama hiç kıvılcım yoktu.

Sanırım kıvılcımı Max'e sakladı, ki o da Jordan'ın sandığı kadar ulaşılmaz biri değildi.

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum ama yanaklarım çoktan ıslanmış. Taylor'ı terk ettiğimde ağlamamıştım. Ağlamalıydım. O benim nişanlımdı, Tanrı aşkına. Yine de burada başka bir Strömberg kardeş için ağlıyorum.

Ama neden ağladığımı bilmiyorum. Her zaman heteroseksüel olan harika bir adamdı ve şimdi heteroseksüel olmayan bir yalancı olduğu için mi? Yoksa Jordan için eşcinsel olup benim için olmaması mı?

Her zaman başkasıdır.

Trafik berbat ve yolda bir kaza falan olmuş olmalı çünkü Milton'a varmam normalde olduğundan iki kat daha uzun sürüyor ve o zamana kadar gözyaşlarım, sabrım ve belki de akıl sağlığım tükeniyor.

Eğer Uber'deki adam çöktüğümü fark ederse, hiçbir şey söylemiyor.

Arka koltuğuna salyalarını akıtmıyormuşum gibi davranan adama beş yıldız.

Ve sonra, tabii ki, ailemin evinin önüne geldiğimizde evren beni gerçekten zor durumda bırakmaya karar veriyor. Orada, Strömberg evinin verandasında, annemle babamın yan taraftaki araba yolunun tam görüş hizasında, Ollie ile erkek arkadaşı Lennon ... Clark ... bu adamın adı her neyse.

Şu anda New York'ta yaşayan biri olarak, Ollie'yi son birkaç aydır, ayrılıktan sonra aynı şehirde yaşadığımız altı aydan daha fazla gördüm.

Bu yüzden Uber'den indiğimde başımı dik tutuyor ve gülümsüyorum, sanki sadece evdekileri ziyarete gelmişim gibi davranıyorum.

Ollie hakkında şöyle bir şey var. Max beni ne kadar tanıyorsa o da beni o kadar tanıyor. Dört yıl boyunca bu adamın ortağıydım ve birbirimizin ne söylediğini biliyorduk. Bir bakışımızdan diğerinin üzgün olduğunu anlardık ve Ollie bakışlarımla karşılaştığında yüzü düştüğünde, acımı yeterince gizlemediğimi bilirim.

Erkek arkadaşına bir şeyler söylüyor, o da başını sallayıp Ollie'nin elini sıktıktan sonra Ollie verandanın basamaklarından inip bana doğru geliyor.

Harika. Sadece harika.

Eve koşup kapıyı kilitlemeyi düşünüyorum ama biliyorsunuz, Ollie'den üç yaş büyük olmam gerekiyor, o da şu anda daha büyük bir insan olacak ve benim iyi olduğumdan emin olacak.

Lanet olsun. Neden ondan nefret etmeyi kolaylaştıracak bir pislik olamıyor? "Her şey yolunda mı?" ağzından çıkan ilk kelimeler.

"Elbette," diye mırıldanıyorum ve sonra yıkılıp tekrar ağlamaya başlıyorum.

"Kahretsin."

Ollie'nin büyük, dövmele kolları tarafından yutuldum.

"Artık senin sorunun değilim," diye mırıldanıyorum tişörtünün içine. "Bütün bunlarla uğraşmana gerek yok"-elimi sallıyorum-"bunlarla. Hem neden evdesin ki?"

"Sadece ebeveynleri ziyaret ediyorum." Ollie geri çekiliyor ama ellerini sıkıca omuzlarımda tutuyor. Annesininkine benzeyen ama Max'inkine hiç benzemeyen ela gözleri bana acıyarak bakıyor. Ya da belki endişeyle. Bilemiyorum. Sanırım ben onu onun beni okuduğu kadar iyi okuyamıyorum. "Birlikte olmamamız umursamadığım anlamına gelmiyor. Biz aile sayılırız Ash. Çocukluğumuzdan beri öyleyiz. Her zaman önemseyeceğim."

Arkasından erkek arkadaşına doğru başımı sallıyorum. "Bu konuda söyleyecek bir şeyi var mı?"

Ollie Clark'a doğru dönüyor ve yüzünü aydınlatan gülümseme eskiden bana gülümsediği zamanki gibi içimi ürpertmiyor. Bu sadece onun artık başka birine sahip olduğunu ve benimse... hiç kimsem olmadığını tekrarlıyor.

"Lennon iyidir," diyor Ollie. "Söz veriyorum."

Hâlâ birlikte olsaydık, eski sevgilisini önemsemesinden nefret ederdim ama sanırım amaç da bu, değil mi? Gerçek ilişkilerde, benim aradığım aşk türünde, güven denen bir şey vardır ve partnerinizin sizin için tek kişi olduğuna dair körü körüne bir güvence vardır.

İç çekiyorum. "New York'a taşındığında eski dairemizi boş bıraktığını sanmıyorum, değil mi?" Cevabı zaten biliyorum,

Çünkü New York'a takas edildiğinde depodaki tüm eşyalarımızı almak için oradaydım. Başkalarının taşınabilmesi için dairedeki tüm eşyalarımızı boşaltmak zorunda kaldım ama bunu ona bu şekilde söylemenin Taylor'la artık nişanlı olmadığımızı ağzımdan kaçırmaktan daha kolay olduğunu düşündüm.

"Vay anasını. Neyden ayrıldınız?"

"Evet." Şu anda yere bakmak çok ilginç. "Ama bu benim kararımdı. Doğru değildi ve ben bir şey söyler söylemez onun da aynı şekilde hissettiğini öğrendim." Gözüm yüzüğüme takıldı. "Kahretsin, bunu ona bırakmalıydım."

Şimdi fark ettim, lanet şeyi çıkarmaktan başka istediğim bir şey yok, ama çekiştirmeye başladığım anda, lanet şey sıkışıyor.

"Ash." Ollie beni hafifçe sallıyor ama ben aptallığının sembolünü parmağımdan çıkarmaya çalışmaktan vazgeçmiyorum. "*Ash*," diyor tekrar.

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Gerçekten neler oluyor?" Ollie'nin sesi yumuşak ve şefkatli, bana aşık olduğum adamı hatırlatıyor - hani birbirimize kızmaya başlamadan önceki halimizi.

Ona içimi dökmek istiyorum ama yapamıyorum. Çünkü bugün olan her şeyin dışında, gerçekten üzüldüğüm tek şey Max ve Max'i kardeşine hiçbir şekilde açıklamayacağım. Özellikle de bana açılmak onun seçimi değilken.

Başımı salladım. "Önemli bir şey değil. Arkadaşım Jordan aptalca bir şey yaptı. Taylor olayının üstüne... Cidden Ollie. Bu artık senin sorunun değil. Ayrılmanın iyi bir yanı da benim dramatik yeteneğimle uğraşmak zorunda olmaman." Gülümsemeyi başarıyorum, o da bana eşlik ediyor.

"Meğer ben de biraz drama kraliçesiymişim."

Sahte bir nefes aldım. "Yok artık."

Kıkırdıyor. "Arkadaş falan olamayacağımızı biliyorum çünkü bu çok ..."

"Tuhaf. Aradığınız kelime tuhaf."

Ollie sırtıyor. "Doğru. Ama bu, işler çok zorlaştığında bana gelemeyeceğin anlamına gelmez, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ama bu gerçeğin acısını azaltmıyor. Dışarıda Max'in heteroseksüel olmayan bir versiyonu *olduğu* ortaya çıktı ve hala beni istemiyor.

Ben her zaman birinin ikinci tercihiyim. En iyi arkadaşımın bile.

S Vur, kahretsin, kahretsin.

Jordan'a veda bile etmeden Ash'in peşinden koştuğumu hatırlamıyorum bile. Tek hatırladığım arabama doğru koştuğum. Ama şimdi amaçsızca araba kullanıyorum, çünkü Ash'in dairesine koştuğumda tek bulduğum sinirli bir Taylor'ın bana kazandığımı söylemesiydi. Ash onu terk etmişti.

Nedenini ya da kazandım derken neyi kastettiğini soramadan arabaya dönmüştüm.

Ash eve ya da dükkâna gidemezse gidebileceği tek bir yer vardı. U dönüşü yapıp Milton'a gidiyorum.

Radyoda I-93 yolunun bir kaza nedeniyle tıkanıp tıkanıp söyleniyor, ben de alternatif bir yoldan gidiyorum ama çocukluk evimin önüne geldiğimde karşılaşacağım şeye hiç hazırlıklı değilim.

Ash. Ollie ile.

Geçtiğimiz yıl, Ash ve Ollie'nin tekrar bir araya gelmesini istediğimi düşündüğüm her an, çünkü onlar bir araya gelirse benim için daha kolay olacaktı. Şimdi onları görünce geri dönemeyeceklerini anladım. Geri dönmelerini istemiyorum.

Ash'in beni görmesini istiyorum. Beni seçmesini. Benimle olmasını.

Ama sonra kardeşime bakıyorum ve onu bu şekilde incitemeyeceğimi biliyorum. Başımı koltuğumun başlığına yasladım.

Ash'le birlikte olamasam da Jordan'a açıklamak istiyorum. En azından bu kadarını borçlu.

Derin bir nefes alarak arabadan iniyorum ve onlara yaklaşıyorum. "Max," diyor Ollie çatık kaşlarla.

Onu görmezden gelip Ash'e odaklanıyorum ama nereden başlayacağımı bilemiyorum. Ya da bitireceğimi. "Jordan ve ben hiçbir şey kastetmedik. Hem de hiç."

Bakışları benimkinden Ollie'ninkine ve tekrar benimkine kayarken Ash'in gözleri yuvalarından fırlıyor.

"Ne yapmak istememiştin?" Ollie soruyor.

Tanrım, bunun zamanı değil ama kardeşime dönüyorum. "Ash beni... bir adamla buldu."

"Diğer en iyi arkadaşım," diyor Ash yardımcı olmadan. "Bunu konuşmak için bir dakikanızı alabilir miyiz?" Ollie'ye soruyorum.

Hareket etmiyor. Sadece kafası karışmış görünüyor. "Heteroseksüel değil misin? Ne zamandan beri?"

"Bilmem ne zamandan beri. Kulübünüze katılmak için başvuru yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ash'le konuşabilir miyim lütfen?"

Ollie aramıza bakıyor ve ben onun bir şey söylemesine gerek kalmadan suçlama imasını görüyorum. Yine de bunu dile getirmiyor. Onun yerine çok daha kötü bir şeyi gündeme getirdi. "Annemin sana saçma bir açılma partisi vereceğini biliyorsun, o yüzden lütfen ben buradayken ona açıl."

Kardeşlerimizin alayları, ebeveynlerimizin uygunsuz davranışları ve evet, abartılı bir açılma partisi olacak, ama hey, en azından bu yönümü nihayet yüksek sesle ifade etmek söz konusu olduğunda endişelenmem gerekmeyen bir şey var. Ailem ne olursa olsun beni kabul edecek.

"Siktir," diye tıslıyorum. Çünkü o çok haklı. Eh, bununla sonra ilgilenirim.

Kocaman bir sırtışla geri çekiliyor. Ollie nihayet kulak kesildiğinde Ash'e dönüyorum ve gördüklerimden nefret ediyorum. İncinme, ihanet ve kafa karışıklığı, üzülduğünde yüzünde beliren o asık suratın içinde toplanmıştı.

"Ash, ben-"

"Bana bir açıklama borçlu değilsin."

"Sana bir açıklama yapmak

istiyorum."

"Neden? Bu senin hayatın ve belli ki benim buna hakkım olmadığını düşünüyorsun." "Hakkımdaki bu küçük şeyi sana söylemediğim için mi? Bu hiç adil değil." "Adil olmayan ne biliyor musun?" Ash bağılıyor.

"Heteroseksüel bir

Yıllarca onu bıraktım ve sonra o kadar da heteroseksüel olmadığını, sadece *beni* istemediğini öğrendim."

Sanki sözleri beni fiziksel olarak itiyormuş gibi sendeleyerek geri çekiliyorum. "Ne?"

"Asla birlikte olamayacağımızı kabul ettim. Heteroseksüel en iyi arkadaşına aşık olan üzgün, klişe bir gey olduğumu kabul ettim ve hayatıma devam ettim. Ve mutluydum. Şimdi her şey boka sardı. Bildiğimi sandığım her şey yanlış ve artık ne haltlar döndüğünü bile bilmiyorum. Ollie'nin beni seçeceğinden emindim. İlişkimizi bitirirsem Taylor'ın üzüleceğinden. Her şeyde yanımda olacağından. Ama sen de tıpkı *onlar* gibisin."

"Ash, bekle. Sadece ... bekle.

Lütfen." "Ne için?"

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Sana olan hislerimi altı yıl boyunca yutmamı nasıl açıklayabilirim?"

"Ben... bekle, ne?"

"Sahip olduğumuz şeyi riske atmak istemedim ve sen kardeşime aşıktın. Uzun zamandır acı çektiğimi ama senin istediğin her şeyi elde etmeni nasıl açıklayabilirim?"

"Sen-"

"Üniversitede sana karşı hissettiklerimi söylemediğim için kendimden nefret ediyorum." "Üniversite mi?"

Bu ona bir kerede yüklenecek çok şey ama durmuyorum. Şimdi bir yuvarlanıştayım. "Gözlerinin içine bakamıyorum, sana daha önce söyleseydim her şeyin farklı olabileceğini fark ediyorum. O zaman çok geç kalmıştım ve şimdi hâlâ çok geç. Birlikte olamayız Ash, seni ne kadar istediğim önemli değil. Ne kadar

Taylor'ı bulman ve seninle asla sahip olamayacağım bir gelecek planlaman yüzünden acınası bir depresyondaydım. Jordan... o-"

Ash elini kaldırdı. "Bilmek istemiyorum."

Onu görmezden geliyorum. "O aslında benim istediğim adamın yerine geçen biriydi. Bunu o da biliyor, ben de biliyorum. Hiçbir anlamı yoktu. Tek yaptığımız biraz öpüşmekti. Jordan'la, *herhangi bir* erkekle ilk seferimdi. İkimiz de sana olan özlemimden bıkmıştık ve ben bunun uygunsuz duygularımı aşmak için bir çözüm olacağını düşündüm. Bu bir hataydı, çünkü o beni öperken ben hala *seni* düşünmeden edemiyordum."

Ash gözlerini kapatır. "Bana hiç söylemedin," diye fısıldar. "Bunca zamandır... ve sen hiç... *bana hiç söylemedin!*"

"Ollie. O hâlâ benim kardeşim."

Sanki sonunda ikilemimi anlamış gibi yere yığıldı.

"Siktir." "Aynen öyle."

Ash annemle babamın evine bakıyor. "Şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

Kederli bir şekilde iç çektim. "Her zaman yaptığımız şeyi. Bokumuzu yutmak ve yokmuş gibi davranmak."

Yapmamız *gereken* bu. Yapmak *istediğim* şey Ash'i en yakın yüzeye fırlatmak ve ona altı yıldır onu ne kadar çok istediğimi göstermek. Onun için her şeyi düşünen ve onu her zaman her şeyin üstünde tutacak bir adama layık olduğunu göstermek.

Sonra birkaç dakika önce kardeşimin içinde kaybolduğu eve bakıyorum ve bunları neden yapamadığımı anlıyorum.

"Bu berbat bir şey," diyor

Ash. Homurdanıyorum. "Az

bile söyledin."

"Ben... Ben bir süre ailemle kalacağım." "Kalmak

zorunda değilsin. Benim yanıma taşın."

Ash'i kaybedemem. Onu tamamen kaybetmektense ona dokunmamın yasak olmasını ama yine de hayatımda olmasını tercih ederim. Bundan nefret edeceğim ama

alternatif.

Ash başını sallar. "Bence bu çok zor olur. Bir tür sürece ihtiyacım var. Sadece seni ve Jordan'ı değil, Taylor'ı ve diğer tüm saçmalıkları da."

"Ne oldu ona?"

"Onun teklif ettiği şeyi istediğimi fark ettim, onu değil."

Ona ulaşmak istiyorum ve bunu yapamamak beni öldürüyor. Bu sabah olsa tereddüt etmezdim. Ya şimdi? Her şey tuhaf ve garip ve hiçbir çizgiyi aşmamış olsak da aşmışız gibi geliyor.

"Aradığın kişi olamadığı için üzgünüm. Senin için istediğim tek şey buydu."

"Sanırım üniversiteden beri neden ciddi bir kız arkadaşın olmadığını biliyorum." Gülüyorum. "Tanrım, ailem bayram edecek."

Ash sırtıyor. "Evet, öyle. Umarım ben de orada olabilirim." Yüzüm düştü. "Benim işkencem için orada olmanı istiyorum." "Max... Benim... zamana ihtiyacım var."

"Ne kadar sürecek?" Ash'e karşı hissettiklerim söz konusu olduğunda korktuğum şeyi beklerken kalbim tekliyor.

Ash başını sallar. "Bilmiyorum." Hay sikeyim.

Ash'in yan evde olmasından ve beni görmek istememesinden nefret ederek çocukluk evime doğru yürüyorum.

Bu eve gireceğim, zorba aileme kızlarla olduğu kadar erkeklerle de ilgilendiğimi söyleyeceğim ve onların tuhaf tuhafliklarına katlanacağım. Bu beni endişelendirmiyor, yine de bunu dört gözle beklemiyorum. Korktuğum şey Ash yanımda olmadan bunu yapmak zorunda olmam.

İlkokuldan beri her şeyi birlikte yaptık. Eşcinsel olduğunu öğrenen ilk kişi bendim ve arkadaşlarına eşcinsel olduğunu açıkladığında yanındaydım.

Ebeveynler. Bekaretimi kaybettiğimi söylediğim ilk kişiydi ve palyaçolara karşı duyduğum mantıksız korkuyu bilen tek kişiydi. Eğer bunu aileme söyleseydim, tüm erkek kardeşlerimin doğum gününe palyaço maskeleriyle geleceğini garanti edebilirdim.

Ash her şeyde yanımdaydı ve tüm bunları yıkmak sadece bir gün sürdü.

Bir dakika.

Hepsi Jordan'la birlikte olduğum

içindi. Kahretsin, Jordan.

Telefonumu çıkardım ve ondan gelen bir dizi mesaj buldum.

TAMAM, BU YENİ BİR ŞEY. DAHA ÖNCE DE ERKEKLERİ UZAKLAŞTIRMIŞTIM AMA HIÇ BİRİNİ KENDİ EVİNDEN UZAKLAŞTIRMAMIŞTIM.

ALO? GERİ MI GELİYORSUN?

UH ... ŞEY BU AWKS.

TAMAM, ŞİMDİ ÇOK GARİP OLDU. EN AZINDAN İYİ OLDUĞUNU VE BİR ÇETE TARAFINDAN KAÇIRILIP SEKS KÖLESİ OLARAK SATILMADIĞINI SÖYLE.

Verandaya ulaştığımda, oturma alanına sapıyorum ve Jordan'ın numarasını arıyorum.

"Max?"

"Hayır, burası Ganimet Karteli. Max'in kızı artık bize ait."

"Kahretsin, ben de fidye ödemeyi planlıyordum ama duyduklarıma bakılırsa Max hayatının en güzel anlarını yaşayacak. Ona iyi dileklerimi ilet."

"Pislik." Gölüyorum.

"Ama gerçekten mi, dostum? Ganimet Karteli mi? Gelmiş geçmiş en kötü sahte çete ismi."

"O anda aklıma gelen tek şey buydu. Dinle, şu anda Ash'in pisliğini temizliyorum."

"Ne kadar kızgın?"

"Bence sen iyisin. Ona tam olarak heteroseksüel olmadığımı söylemediğim için bana daha çok kızgın."

"Ona *sonsuz dek* aşık olduğunu düşünürsek bu bana hâlâ eğlenceli geliyor."

"Evet, evet. Bazı insanlar senin kadar anlayışlı değil."

"Ben türümün tek örneğiyim. Bu doğru."

"Ve çok alçakgönüllü."

Jordan kıkırdar. "İyi olacak mısın? Manevi desteğe f a l a n ihtiyacın var mı?"

"Yok, her şey yolunda. Şu anda ailemin evindeyim. Küçük kardeşime kendimi açık ettim, sanırım sırada ailenin geri kalanı var."

"Vay canına, gerçekten mi? Gelmemi istemediğine emin misin?"

"Teklifin için teşekkürler, ama bu uzun zamandır geliyordu. Ben hazırım." "Bu teklifi kabul etmene neden olan katalizör olduğum için özür dilerim.

ama haklısın. Uzun zaman oldu. Onun yerine, bir şey değil diyeceğim."

Gölüyorum. "Tabii ki

gölüyorsun." Hat

sessizleşiyor.

"İyi miyiz?" Jordan soruyor.

"Sen iyiysen ben de iyiyim. Yani, ne oldu-"

"Önemli bir şey değildi. Anlıyorum. Benden nefret etmeyi bırakman için yapmam gereken tek şey seninle öpüşmek olsaydı, bunu yıllar önce yapardım."

Alay ettim. "Sanki yıllar önce sana izin

verirdim de." "Kesinlikle denerdim."

"Biliyorum yapardın. Aslında, eminim. Neden birden sen ve Ash'le sinemaya gittiğimizi hatırladım, ama Ash gizemli bir şekilde gelmemiști ve ona sorduğumda neden bahsettiğimi bilmiyordu?"

Jordan'ın kahkahası duyulmadan önce kısa bir sessizlik oluyor. "Hayal görüyorsun. Bunu hiç hatırlamıyorum. Belki rüyada?"

Tabii ki Jordan bunu kabul etmez. Bunun için çok fazla egosu var. "En hafif tabirle göz açıcıydı," diyorum.

"Yardım edebildiğime sevindim. Şimdi git adamını getir."

"Bunun da olacağını sanmıyorum ama teşekkürler."

Jordan homurdanıyor. "Artık her şey ortada, çeneni kapalı tutarak her şeyi berbat etme. Taylor seninle kıyaslanamaz."

Oh. Doğru. Jordan bilmiyor. "Uh, ayrıldılar."

Bir sıcak kahkaha daha. "Düğününüzde sağdıcınız olabilir miyim?"

Jordan beni göremese de gözlerimi deviriyorum. "O kadar basit değil, Jord."

"Gerçekten öyle."

"Hayır. Bu cebirden daha karmaşık."

"Bu oldukça karmaşık, ama nasıl olduğunu anlamıyorum."

İç çekiyorum. "Ash hakkında bilmediğin bir şey var. Eski erkek arkadaşı hakkında... Taylor'dan önceki."

"O kadar da gizli olmayan büyük sırmı?" "Ha?"

"Hangi NHL yıldızının ev arkadaşı olur ki?"

Ağzım kurudu. "Aslında birkaç tane. Özellikle de AHL'den gelenler. Çok parayla başlamıyorlar."

"Ama ben haklıyım, değil mi? Ash kardeşinle birlikte miydi? Ziyarete geldiğimde Ash görüştüğü adam ve onunla neden buluşamadığım konusunda muğlak konuştuğunda bir şeyler olduğunu anlamıştım. Bir süre, erkek arkadaşı olduğu konusunda yalan söylediğini düşündüm, böylece yaptığımız gibi çizgileri aşmayacaktık."

Ama sonra kardeşinin yanına taşınacağını söyleyince her şey yerine oturdu. Çünkü Ash'in bir oda arkadaşına ihtiyacı varsa, neden seninle yaşamasın ki? Ondan sonra sormayı bıraktım ve bana asla gerçeği söylemedi. Buna hiç ihtiyacı olmadı."

"Şey, evet. Bu yüzden karmaşık."

"Kardeşin nasıl hissettiğini biliyor mu?"

"Tabii ki hayır. Ben aptal değilim."

Jordan huffs. "Bu tartışılabilir. Ama işleri karmaşıktırmak istemiyorsan, kardeşinle konuş."

"O kadar kolay değil."

"Evet, öyle."

Annemlerin evinin ön kapısı açılıyor ve annem kafasını dışarı çıkarıyor.

"Jordan, gitmem gerek."

"Sanırım ben hala şehirdeyken arayı kapatmak söz konusu değil?"

"Umm, bu aşamada, muhtemelen."

"Düşündüm. Umarım bir dahaki sefere Boston'a geldiğimde Ash bizden nefret etmez ve bugün hiç yaşanmamış gibi davranabiliriz."

"Umalım da öyle olsun."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve sonra annem yaklaşıp bana şüpheyile bakıyor. "Ollie ve Clark neden iki küçük çocuk gibi pencereden dışarı bakıyorlar?"

Dedikodu mu? Neler

oluyor?" Ve böylece
eğlence başlar.

Annemin gözlerinde sanki ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi bir şey parıldıyor. "Ah, tatlım. Sonunda bastırılmış duygularına hitap ettiğin için çok mutluyum."

Başımı salladım. "Ne?"

"Lütfen. Sen ve kardeşin bir şey istediğinizde aynı özlem dolu bakışa sahipsiniz. Ollie de Ash'e hep öyle bakardı. Yakın zamana kadar. Sen üniversiteden sonra başladın. Tam da Ollie'yle bir araya geldiği sıralarda."

"Çok fazla boş vaktin var, kadın."

İşte yine o şeytani kıkırdama. "Hayır tatlım, beş oğlumun saygın birer erkek olmasını sağlamak zorundayım. Bu tam zamanlı bir iş."

"En küçüğünüz yirmi dört yaşında. Belki de emekli olma zamanı gelmiştir?"

"Pssh. Dilini ısır. Siz çocuklar her zaman işkence etmek için benim olacaksınız." "Eminim hepimiz minnettarız."

Kardeşim ve erkek arkadaşının Ash ve beni izlediklerine şüphe olmayan pencereye baktı ve sonra bana yaklaştı. "Sadece bana bir söz ver."

"O da ne?"

"Ash'le aranızda bir şey olmadan önce Ollie'yle konuş... eğer henüz olmadıysa?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Ash ve ben asla olmayacağız anne. Bunu Ollie'ye yapmam."

"O zaman neydi" -Ash ve benim konuştuğumuz kaldırımı işaret ediyor- "tüm bunlar neyle ilgiliydi?"

"O... biraz... biraz... beni ve başka bir adamı bastı." "Oh."

Annem göz kırptı ve sanırım onu gerçekten şaşırttım. "Oooh,

Kraliçe Her Şeyi Bilen bunun olacağını göremedi, değil mi?"

Annem ona sataştığım için kıcıma tekmeyi basamadan, garaj yoluna bir araba girdi.

Kardeşim Nic ve karısı iki çocuklarıyla birlikte arabadan indiler.

"Ağabeyim tarafından kurtarıldım." Sırıtiyorum. "Bekle, zaten geliyorlar mıydı, yoksa artık telepati yeteneğin mi var?"

"Ollie'yi görmeye geliyorlardı ama bu konuşma daha bitmedi," diye söz veriyor Ma.

Eminim değildir. "*Bana bir söz verebilir misin?*"

"Herhangi bir şey."

"Büyük partiler vermeden ya da bunu tüm aileye duyurmadan önce Ash'le aramızdaki bu meselenin kapanmasına izin verir misin?"

Annem gülümser. "Elbette tatlım. İstedığın kadar zamanın var. Ama bil diye söylüyorum, hazır olduğun an ..."

Başımı salladım. "Büyük bir çıkış partisi, biliyorum."

"En büyüğü. Ollie ona bir tane atmama izin vermedi."

"Kamuya mal olmuş bir kişi olduğunu düşünürsek nedenini anlayamıyorum."

Yanağımı çimdikliyor. "Şanslıyım ki oğullarımdan en az biri az başarılı."

"Anne!"

"Oh, kes şunu. Şaka yaptığımı biliyorsun." "Sen gelmiş geçmiş en kötü annesin."

"Biliyorum! Bu kadar çok çocuk yapmamızın nedeni sevdiğimiz birini bulana kadar devam etmek istememizdi."

Evet. Kesinlikle *işlevsiziz*, ama mümkün olan en iyi şekilde.

Ertesi gün dükkâna indiğimde Ash'i çoktan içeride buldum. Temizlik yapıyordu. Bu garip, çünkü yakın zamanda bunu yapması için birini tutmuştuk, böylece biz yapmak zorunda kalmıyorduk.

"Ash?"

Piercing takılarımızı sakladığımız cam vitrini sildiği yerden başını kaldırıp bakıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Nevrotik olmak. Ne yapıyorsun?"

Gülüyorum ama garip oluyor. Artık aramızın böyle olmasından nefret ediyorum. "İyi olup olmadığımızı merak ediyorum."

"Anlamıyorum." "Neyi anlamıyorsun?"

"Neden hiç bir şey söylemedin? Dün gece bana ne söylediğini biliyorum. -Neden bana hiç söylemedin? Peki ya annen? Kardeşlerin? Ollie'nin anlamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Ollie? D n geldiğimde bize nasıl baktığını gördün mü? Muhtemelen çoktan arkasından i  çevirdiğimizi falan d   nm   t r. Söyleyeceğim son kişi Ollie'ydi. Ve başka kimseye söylemedim çünkü gerçekten bir anlamı yoktu. Jordan gelene kadar, senin büyülü, seksi bir tek boynuzlu at olduğunu düşünüyordum. Başka hiçbir erkek bana senin yaptığın gibi yapmadı ve ben de bunun *sana*  zg  bir şey olduğunu düşündüm. Meğer diğer erkekleri fark etmek için seni görmezden geliyormu um. Jordan'ı öpmek kesinlikle biseksüel olduğumu anlamamı sağladı."

"Utanç."

Başımı ona doğru eğdim. "Utanç mı?"

"Evet, çünkü bu benimle ilgili bir şey olsaydı, kesinlikle Ash-seksüel adında yeni bir cinsellik yaratırdım."

"Ben olsam kaydolurdum."

 kimiz de kıkırdıyoruz ama sonra Ash dün gece olduğu gibi yine acı çekmiş görünüyor. "Neyin var?"

"Hazırlanmaya ba lamalıyız. İlk m   terilerimiz her an gelebilir." "Hayır, sorun ne?"

"Sanırım... Sanırım buna alı mak için zamana ihtiyacım var. Her zaman  akala ırdık ve normalde Ash'i cinsel yönden d n   t receğin gibi bir şey söylemen g    m n yanmasına neden olmazdı. Ama  imdi öyle ve ..." Ash ba ını sallar.

"Ve ne, Ash? Lütfen konu  benimle." Kalbim tekliyor.

"Her şey çok fazla. Her şey * ok fazla*. Taylor bu sabah arayıp konuşmak istedi. Aklımın başıma gelip gelmediğini ve onu geri alıp almayacağımı öğrenmek istedi."

"Yapamazsın," diyorum, sesim sert.

"Oh, yapamam, değil mi? Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesini ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Hayır, ben ciddiyim Ash. Benden uzak dur, kafanı topla ama onunla değil."

"Ne?"

"Sana hiç uygun değil."

Ash tezgâhın etrafında dönüyor. "Herkes Taylor'ın benim için yanlış olduğunu mu düşünüyordu? Neden biriyle birlikteyken ve her şeyin harika olduğunu düşünürken, siz ayrılana kadar kimse size bunun ne kadar kötü olduğunu söylemiyor? Dün gece annemle babamın tek yaptığı Taylor'ın benim için ne kadar yanlış olduğunu söylemekti."

"Taylor'ın senin için yeterince iyi olmadığını neden sana hiç söylemediğimi bilmek ister misin? Çünkü *hiç kimse* senin için yeterince iyi olmayacak. Kardeşimin olabileceğini düşünmüştüm ama kariyerini sana tercih edince olmadı. Sürekli. Birlikte olduğun kişi seni sadece cesaretlendirmekle kalmamalı, aynı zamanda olmak istediğin kişi olman için seni zorlamalı. Siz onları gey barlara sürüklerken elinizi tutmalılar. Kendilerini sıkırsa bile sizi gitmek istediğiniz yerlere götürmelidirler. Size sahip çıkmaktan korkmamalılar. Sen bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun ve ne Ollie ne de Taylor bunu sana veremez."

Ash iki adım geri çekilir. "İşte bu Max. Sen de yapamazsın. Aksi takdirde *yıllar önce* bir şeyler söyledin. Bu çok karmaşık. Sen ... sensin ve ben de benim."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Ash iç geçirir. "Ben de öyle. Bu kadar yakın çalışırken birbirimizden uzak durmanın zor olacağını biliyorum ama yapamam... Yapmam gerek..."

Başımı salladım. "Neye ihtiyacın varsa vereceğim Ash."

Çalışma odama gidip kapıyı arkamdan kapattığımda her yerim ağrıyor. Ben.

Kalbimin daha fazla kırılmasının mümkün olduğunu bilmiyordum. Ama görünüşe göre yanılıyorum çünkü bizi engelleyen aptal kardeşimden çok daha fazla engel olduğunu fark ettim.

İşte bu yüzden üniversitedeyken hiçbir şey söylemedim.

Yıllardır keşfedilmemiş ve bastırılmış duyguların böyle patlaması kaçınılmazdı.

Bu kaçınılmazdı ve şimdi nihayet geldi.

İkimizin de bununla başa çıkmaya hazır olduğunu sanmıyorum.

Ter gün Max ile çalışma fikri ilk başta ürkütücü gelse de yoğun günlerin gücünü hafife alıyorum. Ne olduğunu anlamadan önce, Max ve ben

üç hafta zar zor konuşarak geçti.

Dükkânımız iyi gidiyor, ivme kazanıyor ve beş yıl önce açıldığımızdan beri kendimize bir isim yapıyoruz. Ollie'nin şöhreti yardımcı oldu - ortak sahibin kardeşi olarak, kimsenin onun ve benim bir çift olduğumuzdan şüphelenmesine gerek kalmadan elinden geldiğince bizi destekleyebildi - ama o ortaya çıkıp büyük bir rol model ve kamusal figür haline geldiğinden beri, işlerimiz daha da patladı.

Müşterilerle meşgul olmak Max'in dikkatini dağıtmak için iyi bir şey ama uzun çalışma saatleri çok yorucu. Ailemle kalmak için her gece Milton'a dönmek işleri daha da zorlaştırıyor; işe beş dakika uzaklıkta yaşamaya alışkınım ama diğer tek seçeneğim dükkanın üst katına geri taşınmak.

Böyle bir şey olmayacak. Max'ten uzak kalmaya ihtiyacım var, bizi bir araya getirip dokuz yüz metrekarelik bir kutuyu paylaşmaya değil.

Onunla aynı odada çalışmak yeterince zor. Gülüşünü, kibar şakalaşmalarını ve yapmak için doğduğumuz şeyi yaparken dövme tabancasının vızıltısını duyabiliyorum. Mürekkebi deriye sürerken senkronize olduğumuzu duyabildiğime yemin edebilirim.

Onu şimdiden özledim.

Bu çok boktan. Boku yedim. Ondan uzak durmak mümkün olmayacak.

Duygularımı ergenliğim boyunca sakladığım kutuya geri koymanın kolay olacağını düşündüm. Bunu daha önce bir kez yapmıştım; yine yapabiliirdim. Ama şimdi durum tamamen farklı, çünkü o daha önce hiçbir zaman gerçek bir seçenek olmamıştı.

Çocukluk aşkımın, en iyi arkadaşımın, özlem duyduğum ilk ve tek erkeğin yanımdaki odada olduğunu bilmek, yakın ama yeterince yakın değil, uzak ama yeterince uzak değil ve şimdi duygularıma karşılık verdiğini bilmek... oraya gidip sadece onunla olamamak beni öldürüyor.

Bundan *nefret* ediyorum.

Adını unuttuğum için Ejderha Sol Ayak Bileği adını verdiğim son müşterimle vedalaştıktan sonra Max'in işini bitirdiğini duyuyorum ve hemen odama dönüp kapıyı kapatıyorum.

Bugünlük işim bittiği için ön taraftan kaçırdım ama hâlâ yapmam gereken temizlik işleri var.

Telefonum masamda çalışıyor ve ekranda Jordan'ın adı beliriyor.

Homurdandım. Sanırım benimle iletişime geçme çabalarını görmezden gelmeye devam edemem. Nedense Max ve Jordan'ın birlikte olması her ikisi için de ihanet gibi geliyordu - Max cinselliğini benden, sözde en iyi arkadaşından sakladığı için, Jordan ise... bilmiyorum... sahiplenme ve kıskançlık belki de. Her zaman Max'le birlikte olup olmadığımızı sorardı ve ben de ona defalarca Max'in heteroseksüel olduğunu söylemek zorunda kalırdım ama sesimdeki acıyı duymuş olmalıydı. İkimiz de Max'ten hoşlanıyorduk ve sanırım onu kıran kişi o olduğu için kızgınım. Bu çok saçma, çünkü böyle olmadığını ve cinselliğin böyle işlemediğini biliyorum.

Kimse

Max. Kimse onu dönüştürmedi.

Cesaretimi kaybetmeden telefona cevap veriyorum.

"Selam." "Evet, sessizlik bozuldu."

"Beni kapatmaya zorlama."

Telefondan uzun bir iç çekiş sesi geliyor. "Bana neden kızgın olduğunu bilmiyorum. Max artık senin olabilir. Ben bir hiçtim ve sen onun her şeyisin."

"Neden kızgın olduğumu bilmiyor musun? Cidden mi?"

"Ne yani, Max'le kaç yıllık arkadaşlığınızdan sonra hâlâ bir araya gelemediğiniz için mi? Evlenmek üzere nişanlanmıştınız. Onun adil bir oyun olduğunu düşündüm. Tamam, ben de pes edeceğini düşünmemiştim ama etti ve bu beni bir pislik yapabilir ama pişman değilim çünkü onu üniversitede ne kadar çok istediğimi biliyorsun."

Gah, kızgın kalmak istiyorum ama buna hakkım yok. Max üzerinde hiçbir hakkım yok. Asla. Ollie ile birlikte olmak o kapıyı bizim için kapattı.

"Ama ne olursa olsun, seni incittiysem özür dilerim," diyor Jordan. "Biliyorum, 'hiçbir şey ifade etmiyordu' lafı jest kadar anlam ifade eden sinir bozucu bir laf ama gerçek bu. Hiçbir şey birini öptükten hemen sonra terk edilmek kadar büyük bir uyandırma çağrısı olamaz."

Jordan'ın sesindeki reddedişi duyabiliyorum, bu onun için nadir bir durum.

"Aramızda romantik bir kimya olsaydı tüm bunlar ne kadar kolay olurdu biliyor musun?"

Gülüyorum. "Değil mi? Evli, çocuklu ve sonsuza dek mutlu olurduk." "Ne yazık ki ölü bir balık gibi öpüşüyorsun."

"Siktir git, istemiyorum."

"Öyle hissediyorum," diye mırıldanıyor Jordan ve sonra hat sessizleşiyor. "Sorun yok değil mi?"

Ona kızma ihtiyacım azalıyor, çünkü Max ve benim aptal olmamız onun suçu değil. "Biz iyiyiz."

"Güzel. Çünkü artık sana bağırabilirim. Max'ten kaçıyor musun? Neden? Ollie'yi bahane olarak kullanmayın, çünkü onunla konuşup açık konuşmadınız bile."

Bir an sessizliğe gömüldüm. "Max'in kardeşini biliyor musun?"

"Ben anlayışlı bir herifim."

"Bekle, Max'ten kaçtığımı nereden biliyorsun?"

"Max söyledi."

Yıllarca Max ve Jordan arasında aracı oldum, çünkü hiç anlaşıyorlardı.

"Ne yani, bir öpüşme seansından sonra birden en iyi arkadaş mı oldunuz?"

"Yakınından bile geçmedik. Tek konuştuğumuz *sensin*. Sürekli benimle konuşup konuşmadığını soruyor. Bir şey bilip bilmediğimi. Bundan sonra arkadaş kalabileceğinizi düşünüp düşünmediğimi. İkiniz de kafanızı kışınızdandan çıkarıp *konusmalısınız*. Neden ondan kaçıyorsunuz?"

"Karmaşık bir durum."

"Tanrım, tıpkı onun gibi konuşuyorsun. Hiç de karmaşık değil. Ne istiyorsun Ash? Aile dramının sonuçlarını unut, işini unut, dışarıdaki her şeyi unut. Ne. Yapmak. Sen. İstiyorsun?"

"Max," diye geveledim. "Her zaman Max'ti. Sonsuza kadar."

"Sonsuza kadar mı? Büyük bir jest yapmadan önce konuşmanız üzerinde çalışmanızı önerebilir miyim?"

Sonsuza dek önümde durdu. Birbirimize çoktan hayatlarımızı vaat ettik, ama bunun ne anlama geldiğini açıkça söyleyemeyecek kadar aptal, meşgul ya da inatçıydık.

Max'in *benim* olmasını istiyorum.

Ama bu olamaz. Max, Ollie'nin arkasından iş çevirmeyeceğini açıkça belirtti.

"Jordan, oraya gidemeyiz. Bu onun tüm ailesini parçalayabilir."

Kapım çalınıyor ve Max'in sesi kalbimin teklemesine neden oluyor. "Ash?"

"Jord, gitmem gerek."

"Lütfen ona zarar verme. Kırık kalbini onarmak için L.A.'ye uçup eşime tapınmak zorunda kalmasından nefret ediyorum."

"Kapatma vakti geldi. Bye." Aramayı sonlandırıyorum.

Derin bir nefes alarak, bir şeyler yapmak için ihtiyacım olan cesaret için dua ediyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Kapıyı açtığımda gözlerim dudaklarına kilitleniyor. Çok öpülesi görünüyorlar. Çok davetkâr.

Siyah kazağı dövmeli kaslarını ve muhteşem fiziğini öne çıkarıyor ama yüzündeki tatlı masumiyet ifadesi benim Max'im. On bir yaşımdan zavallı kalbime ondan vazgeçmesini söyleyene kadar her gün hayalini kurduğum Max.

Ama ondan vazgeçmedim. Kalbim yoluna devam etmedi. Sanki koruyucu bir tabaka Max'i içeride hapsetmişti, böylece kendimi mutlu olduğuma inandırabiliyordum, ancak uzun zaman önce kaybolduğunu düşündüğüm duyguları ortaya çıkarmak için talihsiz olayların yaşandığı sadece bir gün ve ardından beynimin ön saflarında kaynayan üç hafta yetti.

"Yani, uh"-Max elini saçlarında gezdiriyor-"Annemi olabildiğince oyaladım, ama bu gece o gece."

"Büyük çıkış partin mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Orada olmanı gerçekten çok isterim." "Ben ... uh ... umm ..."

"Bunu düşündün mü?"

"Evet, tamam, bunu yapabilirim." "Gelmek mi?"

"Uh, hayır. Yani, bunu düşüneceğim."

Bakışlarındaki hayal kırıklığından ve uzaklaşırken başını öne eğmesinden nefret ediyorum.

Birbirimizin yanında nasıl davranmamız gerektiğini öğrenmemiz gerekiyor ki bu çok garip çünkü aramız hiç böyle olmamıştı. Kardeşiyle olan tüm o saçmalıklar sırasında bile, ikimiz de o garip gençlik yıllarından geçerken ve ben onun yanına her gittiğimde ereksiyon oluyordum.

Aramız hiç böyle olmamıştı ve bu, şimdiye kadar çıktığım herhangi biriyle yaşadığım tüm ayrılıklardan, kavgalardan ya da anlaşmazlıklardan daha fazla acı veriyor. Ollie'den ayrıldığım zaman da dahil.

Hayatımda Max'e bir sonraki nefesime ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var.

Bu yüzden onun partisine gidemem.

Bunu kardeşinden saklamamın imkanı yok. Ollie beni çok iyi tanıyor.

"Tipik Strömberg maskaralıkları için yan odaya geliyor musun?" Annem misafir odasının kapısından sordu. Strömberg aile reisinin aksine, annem ben üniversiteye gider gitmez çocukluk odamı misafir odasına dönüştürdü. Max'in annesi çatı katındaki oda dışında çocukların odalarını hemen hemen aynı tutmuş. Garip ama aynı zamanda da sevimli.

"Buna hazır mıyım bilmiyorum."

"Taylor'ı unutmak için iyi bir yol olacak."

"Asıl mesele Taylor'ı unutmak değil," diyorum.

"Sanırım diğerini unutmak için geceyi bir eski sevgiliyle geçirmek iyi bir fikir değil," diyor annem. "Onlara gelemeyeceğini söylerim."

Oraya gitmek istemememin nedeni bu değil. Max'i aklımdan çıkaramıyorum.

Bu bir işkence.

Ergenlikten beri köpek yavrusu gibi peşinden koştuğum adam bu. Ollie beni takip ederken, ben Max'i takip ediyordum ve Max de etekli her şeyi takip ediyordu.

Ergenlik çemberi. Eğlenceli zamanlar. Kalp ağrısı ve karşılıksız aşk.

Ancak üniversite son sınıftayken Laura ile birlikte olmaya başladığında kalbim beynime yetiştii. Max beni istemiyordu ve asla da istemeyecekti. Laura ile ayrıldıktan ve kalbi kırıldıktan sonra bile kendime bunu hatırlattım. Ve bu işe yaramadığında, yapmamam gereken birine döndüm.

O yaz, bir şeyler tıkladı. Max beni asla sevemezdi, ama Ollie sevebilirdi. Ve ben de onu sevebilirdim.

Mizahsız bir kahkaha attım. Dört yılımı Ollie'ye beni ikinci plana attığı için kızarak geçirdim, oysa gerçekte bunu ona ilk ben yapmıştım.

Ollie'yi o şekilde sevmediğimden değil. Ona çok aşkıttım. Max'in gitmesine izin verdiğimde, Ollie'yle birlikte olmaya bu kadar çabuk açık olmam inanılmazdı.

Gerçek bir anlaşmamız vardı. Birbirimizi önemsiyorduk. Ama o asla birlikte olmam gereken adam değildi ve bunu anlamamızın bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum. İlişkimizin ruh eşim olabilecek biriyle olan şansımı mahvetmesi fikri... her şeyi daha da kötüleştiriyor. Ollie ile olan her mutlu anımı lekeliyor. Bu haksızlık. Bana, Ollie'ye ve ilişkimize.

Kahretsin, bunu kendime yapamam yoksa delireceğim.

Telefonum çalışıyor ve bana kimin mesaj attığına bakmak istemiyorum. Taylor, Ollie ya da Max... Hepsi de şu anda uğraşmak istemediğim kişiler. Ama kim olduğunu bilmek gibi sağlıklı bir ihtiyaçla yine de bakıyorum.

LÜTFEN GEL BENİ KURTAR. KAHRETSİN, ANNEM BİR PENIS PINYATA KOYDU.

...

G ü l m e m e k için dudağımı ısırıyorum ama dudağım kopuyor. Zavallı Max. I

Onu kurtarmak için oraya gitmeyi düşünüyorum, gerçekten. Ama yapamıyorum. Her şey çok karışık. Sanki aklımı okuyormuş gibi, Max başka bir mesaj gönderiyor.

MAX: *ŞU AN ÇOK TUHAF O L D U Ğ U N U VE SON BİRKAÇ HAFTANIN BERBAT GEÇTİĞİNİ BİLİYORUM AMA SEN HALA BENİM EN İYİ ARKADAŞIMSIN. BU ACI VERİCİ OLAYLARI DAHA AZ ACI VERİCİ HALE GETİRMEK SENİN GÖREVİN. BELKİ DE HER ŞEY HER ZAMAN OLDUĞU GIBIYMIŞ GIBI DAVRANIRSAK, NORMALE DAHA HIZLI DÖNEBİLİRİZ?*

Yine de bunu istemiyorum. *Normale* dönmek isteyeceğimi hiç sanmıyorum. Metni tekrar okudum ve sonra bir şey fark ettim ...

BEN: *SIKTIR, SARHOŞSUN, DEĞİL Mİ?*

NEREDEN BİLİYORSUN?

*SARHOŞKEN DE HECELEYEBİLİYORSUN. BU METİN AYIKKEN YAZAMAYACAĞIN
KADAR MÜKEMMEL.*

XD

*BEN: BUNUN İYİ BİR FIKIR OLDUĞUNU SANMIYORUM. ORAYA GIDERSEM
MUHTEMELEN OLAY ÇIKARIRIM VE PARTİNİZİ MAHVETMEK İSTEMEM.*

LÜTFEN OLAY ÇIKARIN. PARTİMİ MAHVET. LÜTFEN, LÜTFEN, LÜTFEN.

Max'le aramızdaki şey bu. Ne yaşarsak yaşayalım
-ayrılıklar, para sorunları, dünyaya karşı saf şirretlik çünkü kabul edelim,
bazen evren berbattır- sonuç olarak, her zaman birbirimizi kendimizden
önce tuttuk. Diğer tüm ilişkilerimde eşit olmayan bir güç dengesi
hissederken, Max ile aramızdaki şeyler her zaman eşit oldu. Her zaman.

Sonsuza dek.

Lanet olsun.

BEŞ DAKIKAYA ORADAYIM.

Bunu yapabilirim. Oraya gidebilir ve Max'i her zaman gördüğüm gibi
görmeye çalışabilirim - hislerimi yutmam gereken ulaşılmaz bir adam
olarak. Çok kolay. On bir yaşımdan beri bunu yapıyorum.

Yataktan kalkıp aşağıya indim ve üstümü başımı düzeltme zahmetine
bile katlanmadan dışarı çıktım. Cadde Strömberg arabalarıyla dolu ve
görünüşe göre tüm geniş aile bunun için dışarı çıkmış.

Büyük ihtimalle herkes arka bahçededir, bu yüzden evin yanından değil
de ön kapıdan giriyorum. Max'e destek olmak için burada olabilirim ama
bir Strömberg kalabalığıyla yüzleşmek istemiyorum. Bana dik dik
bakacaklar. Biz gençken Max için yeterince iyi değildim, şimdi o dışarıda
ve ben hala onun için yeterince iyi değilim.

Karanlık ve boş oturma odasında ilerledikten sonra yemek alanına
girdiğimde Max ve kardeşlerinden biri olan Leo'yu mutfakta tezgâha
yaslanmış konuşurken buldum.

"Görüyorum ki tek başınıza kaçmışsınız," diyerek onları birbirinden ayırıyorum. "Ashy!" Max bağılıyor ve yüzü aydınlanıyor.

Leo gülüyor ve omzuma vuruyor. "İyi şanslar dostum. Penis pinyatası çıktıktan sonra içtiklerinin sayısını unuttum."

"Olamaz, gerçekten bir penis pinyatası mı var?" Arka bahçeye bakan cumbalı pencereye gidiyorum.

Max sendeleyerek yanıma geliyor ve kolunu omuzlarıma atıyor. "Annem, Ollie halka açık bir şekilde ortaya çıktığında satın aldı. Onu kendisi için kullanmamaya ikna etmesinin tek nedeni, o büyük ve önemli bir hokey oyuncusu olduğu için bu tür fotoğrafların sızdırılması riskini göze alamayacağını söylemesiydi. Ben bu konuda endişelenecek kadar ünlü değilim."

Homurdanıyorum. "Hiç de ünlü değilsin."

"Hey, biz kendi dünyamızda ünlüyüz. İnsanlar onlara dövme yapmamız için bize tonla para ödüyor. Çünkü biz harikayız."

"Oldukça belalıyız," diye katılıyorum gülümseyerek. "Ama eminim ki müşterilerimizin hiçbiri bir sopayla bir siki pataklarken fotoğraflanmanızı umursamayacaktır."

"Heeey, bu kafiyeli!"

Babamın alçaktan sarkan penise doğru adım attığını gördüğümde gülümsemem düşüyor... Ve aklıma hiç gelmeyeceğini düşündüğüm bir cümle geliyor. İnledim. "Oh, Tanrım, izleyemiyorum."

"Gözlerimi ayıramıyorum," diyor Max.

Öylece duruyoruz - Max'in kolu bana sarılıyor, gerçi bence bu bir şefkat kucaklamasından çok kendini tutmak içindi - ve babamı izliyoruz. Açıldıktan sonra üç gün boyunca bana sessizlik muamelesi yapan adam bu. Beni kabul ediyor, seviyor falan ama bu fikre alışmasının biraz zaman aldığını itiraf etti. Yetiştirilme tarzından ve kendi neslinin nasıl farklı düşünmeye başlaması gerektiğini fark ettiğinden bahsetti. Yine de Strömberg'ler ve annemle kıyaslandığında o katı ve biraz muhafazakâr. Ve doğru

Şimdi de kağıttan bir siki dövüyor. On yılda çok yol kat etti.

Yine de onu izlemek, neden burada olduğumuz gerçeğini çok daha belirgin hale getiriyor.

Mideme bir arzu, özlem ve öfke çukuru yerleşiyor.

Max aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyor. Omzumdaki eli sıra dışı değil. Sıcak gülümsemesi ve doğal ışıltısı da öyle. Ama ona bakışında kesinlikle farklı bir şeyler var.

Yıllardır Max bana dokunduğunda tüylerim diken diken olmamıştı ama artık kendimi tutamıyorum. İçime çekemiyorum.

Max'in Jordan'ı öpmesi Pandora'nın kutusunu açtı ve şimdi içimde kıyamet kopuyor. En iyi arkadaşşıma aşık olduğumu fark ettiğim garip bir ergen olduğum günlere geri döndüm.

On altı yıl boyunca kendime *hayır* demenin beni iyileştireceğini düşünürsünüz. Ama hayır. Sanki ergenlik hormonlarım beni ele geçirdi ve tek yapmak istediğim kendimi ona atmak.

Tabii ki yapamam. Ve yapmayacağım. Çünkü Ollie'ye bu şekilde saygısızlık edemem.

Max bakışlarımla buluştuğunda midem alt üst oluyor. Kahverengi saçları, bronzlaşmış teni ve gömleğinin yakasından dışarı taşan mürekkebinin kenarlarına bakılırsa, dış görünüşü bu aşkı son yaşadığım zamankinden daha erkeksi, ama o sıcak, kahverengi gözler... on bir yaşındayken aşık olduğum çocuğun gözleri.

Bunu anlaması neden bu kadar uzun sürdü? Neden daha önce bir şey söylemedi?

Herkesin kendi cinselliğiyle kendi hızında yüzleşmeye hakkı var, ama... zamanlamanın bizi mahvetmesi çok sinir bozucu.

Max'in kaşları çatılır. "Neden kızgın görünüyorsun?" "Bana söylemediğin için hâlâ kızgıyım."

"Kardeşimle birlikteydin Ash." Ses tonunda sarhoşluk belirtisi kalmamış ve sadece yenilgi var.

"Yani? Yine de bana söyleyebilirdin. Önce Jordan'a mı söyleyecektin? Ondan hoşlanmıyorsun bile."

"Neden sen ve o bunu söyleyip duruyorsunuz? Jordan'dan hoşlanıyorum."

"Görünüşe göre gayet iyi." Evet, denesem bile ses tonumdaki acılığı tutamıyorum.

"Ona karşı tuttuğum tek şey, benim sahip olamadığım bir şekilde sana sahip olmasıydı. Meğer beni üniversiteden beri tanıyormuş. Sana bakışlarımdan anladı."

Bunca zaman...

Tedirginlik daha sert vurur. "Belki de bu konu hakkında konuşmamalıyız. Bu beni daha iyi hissettirmiyor."

Max dönüp omuzlarımı kavırıyor, böylece birbirimize bakıyoruz ve o aptal uzun boyuyla üzerime eğiliyor. "Çok özür dilerim. Bu şekilde öğrenmeni planlamamıştım. Hatta hiç öğrenmeni planlamamıştım çünkü bunun olacağını biliyordum. Her şey çok garip ve sanki... Bilmiyorum. Artık yüksek sesle söylendiği için geri koyamıyorum ve tek yapmak istediğim sana ne kadar değer verdiğimi ve son altı yıldır seni ne kadar istediğimi göstermek. Artık sadece en iyi arkadaşım olarak kalamazsın ama daha fazlası olarak da kalamazsın ve bu beni şimdiden öldürüyor. Sadece birkaç hafta oldu."

Nefesi, ağzında alkol demliyormuş gibi kokuyor. Normalde bu itici olurdu ama tek istediğim tadına bakmak. Tadına bakmak. "Buraya gelmemeliydim."

Geri adım attığımda arkamızdan bir ses geliyor ve ikimiz de en kötüsünü bekleyerek donup kalıyoruz.

Max ve ben ayrılırken gelen Ollie ya da erkek arkadaşı olmayınca rahat bir nefes alıyorum. Max'in kuzeni Cruz.

"İki hafta daha bir araya gelmenize izin yok," diyor. "Bu yüzden geri çekilin."

Max ve ben bakıştık. "Ha?" diyoruz hep bir ağızdan. "Bir havuz var."

"Bizden mi?" Max soruyor. "Biseksüel olmam en yakın gey erkeği sikeceğim anlamına gelmiyor."

Ahh. Yüzünü kurtarmaya ve örtbas etmeye çalıştığını biliyorum ve bu doğru değil, ama

... *ouch*.

"Ve sadece iki hafta mı bahse girdin?" Max soruyor. "Dostum, o benim kardeşimin eski erkek arkadaşı."

Cruz omuz silkiyor. "Önemli bir şey değil. Lucy'yle benim mankafa kardeşimle evlenmeden önce çıktığımızı biliyor muydun?"

"Bir randevu dört yıl birlikte olmak demek değildir," diye belirtiyorum.

"Ollie'yle bu ihtimal hakkında konuştun mu? Çünkü cidden, dışarıdaki herkes artık ikinizin birlikte olacağınızın kesin olduğunu düşünüyor."

"Tartışacak bir şey yok," diyor Max. "Ollie'nin bunu kabul etmesine imkân yok."

Cruz sırtıyor. "Demek ikinizin arasında bir şeyler var. Harika. Ama unutmayın" -parmağını ikimizin arasında sallıyor- "iki hafta. Anladınız mı? Para ödülü bin dolara kadar çıkıyor."

Cruz dolaptan bir bira aldı ve dışarı çıktı. Alay ettim.

"Senin ailen çok havalı."

"Ve en tuhafı," diye mırıldandı Max. "Ollie'nin bizimle bir sorunu olacağını gerçekten düşünmüyorsun, değil mi? Yani, kafamda hep kesin bir hayır vardı."

"Dürüstçe mi? Bilmiyorum. Ben tek çocuğum, bu yüzden bir kardeşe sahip olmanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Doğru değil. Hepimiz sizinleyiz. Neredeyse bizimle birlikte bu evde büyüdün. Ya Ollie Leo ile takılmak isterse?"

Bir kahkaha patlattım. "Ensest olayı dışında mı demek istiyorsun?"

"Akraba olmadığımızı farz et. Eğer Ollie sana yakın biriyle çıksaydı Leo, Nic ya da Vic gibi olsaydınız ne hissederdiniz?"

Yenilgiyle iç çektim. "Oldukça boktan." Yine de onu durdurabileceğimi sanmıyorum. Artık birbirimize karşı hiçbir hakkımız yok.

"Aynen öyle. Cruz yanılıyor." Max yürümeye başladı ama ben kolunu yakaladım. Bana doğru dönüyor, vücutlarımız birbirine değiyor.

Sorum havada asılı kaldı. "Max mi? Ya değilse?"

Ash çok yakın. Hem çok yakın hem de ulaşamayacağım kadar uzak. Fiziksel olarak değil, kelimenin tam anlamıyla onu kendime doğru çekebilirdim.

ve bir adım bile atmadan ağzının içine girdim.

Dudakları ayrılıyor ve sikim sanki beni harekete geçirmeye çalışıyormuş gibi kıpırdanıyor.

Kalbim küt küt atıyor. Alkolden mi, adrenalinden mi, yoksa Ash'e bastırılmaktan mı, bilmiyorum ama onu çok istiyorum.

Son altı yıl bana hiç kimsenin onun varlığıyla yaşayamayacağını gösterdi ve her gün kendimden nefret ettim, çünkü onun kaçmasına izin verdim. Ona nasıl hissettiğimi söyleyecek cesareti göstermek yerine kardeşimi kovalamasına izin verdim.

Geçtiğimiz yıl gücümü test etmekten başka bir şey yapmadı. Sanki kardeşimden ayrıldığı andan beri kalbim Ash'in adını tekrarlayan bir ritimle atıyor. Taylor'la birlikte olduğunda, platonik olduğumuza dair çılgılık atan beynimin, Ollie'yle birlikteyken yaptığı gibi geri geleceğini ummuştum. Tek yaptığı Taylor'ın onun için çok yanlış olduğundan yakınmaktı.

Burada, şu anda, bir şans var. Onu elde etmeye en çok yaklaştığım an bu ve bunun gitmesine izin *veremem*.

Ağzımdan "Ollie'yi bulmalıyım" cümlesi dökülüyor ve kendimi durduramadan, günaha girmemek için kendimi zor tutuyorum.

Arka bahçeye girip her yöne bakıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Clark'ı da.

Annemin kız kardeşi olan teyzem, Strömberg ordularının arasından geçip onları bulamadan yolumu kesti.

"Ollie'yi arıyorum," diyorum o daha tek kelime edemeden.

"Sanırım o ve Clark çoktan gittiler."

"Bekle, ne? Gece burada kalmayacaklar mıydı?"

"Bilmiyorum... Ben yle düşünmemiştim."

Kalbim sıkışıyor.

Kardeşim öldü ve onunla bu konuşmayı telefonda yapamam.

Eve doğru bakıyorum ve Ash'i arka verandada görüyorum. Kollarını kavuşturmuş ama yüzü umutlu görünüyor.

Başımı sallıyorum ve tüm o umudun söndüğü anı görüyorum.

Araba kullanamayacak kadar sarhoş olmasaydım, Ollie'nin peşinden giderdim. Önümüzdeki birkaç gün dükkânda yoğun bir programımız olmasaydı, Ash'e bizi New York'a götürmesini söylerdim.

Ash ailesinin evini işaret ediyor ve ben de ona başımı sallıyorum. Muhtemelen kardeşimle konuşmadan önce reddettiğim çizgileri aşmaya teşvik edilmeden önce gitmesi en iyisi.

Gelecek hafta Ollie'yi görmeye gideceğim.

Altı yıldan fazla Ash'i bekledim. Birkaç gün daha bekleyebilirim.

Birkaç gün daha bekleyebileceğimi sanmıyorum.

Kardeşim Leo dün gece beni eve bıraktı ve odanın dönmesi durduktan sonra düşünebildiğim tek şey Ollie'nin

Ash ve ben. Bütün gece tekrar eden bir döngüydü. Tabii ki onun için sorun olmayacağını düşünüp durdum... ama ya öyleyse?

Denemeyi Ash'e ve *bize* borçluydum.

Yorgun, akşamdan kalma ve biraz da yıpranmış bir halde kışımı sürükleyerek aşağıya işe indim.

Ash dükkâna adımını attığı anda gözlerim onun her hareketini takip ediyor. Bol beyaz bir atlet ve siyah yırtık skinny jean giyiyor ve renkli dövmeleeri soluk teninde göze çarpıyor.

Siktir, onu istiyorum.

Güldüğünde bakışlarım ona kayıyor.

"Ne kadar akşamdan kalmasın?"

"Bir ile on arasında bir ölçekte? Son sınıf bahar tatili."

Ash yüzünü buruşturur. "Ahh. Güne hazırlanır hazırlanmaz bir kahve içmeye ve pastırma yemeye gideceğim."

İşte bu yüzden seni seviyorum neredeyse dilimin ucuna kadar geliyor, ama artık aramızda çok fazla ağırlık taşıyor. Aramızdaki her zamanki gibi değil - seni seviyorum ve akşamdan kalmalığımı iyileştirmek için bana pastırmalı yumurtalı sandviç almak gibi dostça eylemlere tapmak. Fazladan pastırma. Çünkü, merhaba, o pastırma.

Ash ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz ve bakışlarımda ne gördüğünü merak ediyorum. Aklımdan geçen umut ve olasılıkları görebildiğini hayal ediyorum ama bunun yerine sırtıyor.

"Penis pinyatasını tamamen unutuyorsun, değil mi?" İnledim.

"Aman Tanrım, bu gerçekten oldu mu?"

Ash yine güler.

Bu sesi haftalardır duymamıştım, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve sanki kahkahası yutabileceğim ve sonsuza dek saklayabileceğim bir şeymiş gibi onu içime çekiyorum.

"Hasta mısın?" diye soruyor.

Ona bir adım daha yaklaştım. "Çaresiz hissediyorum. Ollie'yi düşünmeden duramıyorum ve-"

Ash başını sallar ve geri çekilir. "Yapamayız. İkimiz de Ollie'yi bu şekilde incitmek istemiyoruz, bu yüzden onunla konuşma fırsatı bulana kadar mesafemizi korumamız gerektiğini düşünüyorum. Buna mecburuz. Çünkü Ollie'nin bunu kabullenmesini gerçekten istesem de, kabulleneceğini sanmıyorum. Ve eğer durum buysa... bir şey olmasına izin veremeyiz."

Lanet olsun. Haklı olduğunu biliyorum.

Bu beni üzerinde durmaktan alıkoymuyor. Bütün gün.

Zaman o kadar yavaşlıyor ki müşterilerimden birine tembel hayvan hızında mı ilerlediğimi sormak zorunda kalıyorum. Şaka yaptığımı sanıyorlar.

İronik bir şekilde, bir sonraki müşterim tembel hayvan dövmesi istiyor. Sanırım kandırıldım.

Bütün gün acı çekiyorum, ancak önümüzdeki Pazar gününe kadar New York'a gidemeyeceğimi bilmek daha da kötüleştiriyor çünkü o gün bir sonraki izin günüm.

Son müşterimin gitme vakti geldiğinde, yukarı çıkıp yatmak için sabırsızlanıyorum ama çalışma masamı temizlerken çekmecemde Ash'in eskizlerine rastlıyorum - Frottage Kampı'ndaki göl resmi. Ollie dövmesini kaplamak istediği resimle aynı.

"Hayatımın en güzel yazlarıydı." Sözleri kafamın içinde çınlıyor.

En iyi yazlarını benimle geçirdi.

Kardeşimle değil.

Ash ve ben bu şansı hak ediyoruz çünkü gençken bu şansa sahip değildik.

Eğer kötü zamanlama gibi küçük bir şey bizi bunca yıl ayrı tuttuysa, çok kızacağım.

Ash ve Ollie asla birbirlerine ait olmadılar. Ash bana ait.

Ve onun için hak ettiği şekilde savaşmam gerekiyor.

Birdenbire artık o kadar da yorgun değilim. Ollie'yi görmeliyim ve onu şimdi görmeliyim.

Ash'in temizlemesi için dükkânda dev bir pislik bırakıyorum, böylece Ollie'den eski erkek arkadaşıyla çıkmak için izin istemek üzere trafikte üç buçuk saat araba sürebiliyorum.

Connecticut'ta bir yerlerde şüphe oluşmaya başlar.

Bir dövme şablonuyla, küçük kardeşime bu bencilce hareketi yapmama izin vermesi için yalvarmaya hazır bir şekilde kapıdan çıktım.

Bunun son derece bencilce ve büyük bir mesele olduğunu kabul ediyorum... Kahretsin, belki de yapmamalıyım?

Bu *Ash* için, kendime hatırlatıyorum.

Bu, telefonuma bağlı olan direksiyon simidimdeki düğmeye basmam için yeterli.

"Ollie'yi ara."

"Polly'yi arıyorum. Doğru mu?" diyor ses bana.

"Hayır. İptal et." Polly adında bir hatunu aramadıklarını teyit edince - Polly'nin telefonumda ne işi olduğunu bile bilmiyorum - düğmeye tekrar basıyorum ve daha net konuşuyorum. "*Ollie*'yi ara."

"Grammy'yi arıyorum. Bu doğru mu?" Orospu çocuğu. "Hayır."

Grammy'yi Ollie'den nasıl aldı? "*Ollie Strömberg*'i ara."

"Leo Strömberg aranıyor. Bu doğru mu?"

Öfkelendim. Yeterince yakın. "Evet."

"Ne oldu?" Leo hemen cevap verir.

"Ollie'ye mesaj atıp beni aramasını sağlayabilir misin?" "Ne? Neden?"

"Aptal ses zımbırtım çalışmıyor ve New York'a bir saatten biraz fazla uzaklıktayım."

Bir duraklama oldu. "Neden New York'a gidiyorsun?"

"Sence neden?"

"Hiçbirimiz hakem olarak orada değilken mi? Bunun olmasına izin vermeli miyiz bilmiyorum."

"Bu Ollie ve benim aramda. Sadece beni aramasını sağla." Daha fazla itiraz edemedim End'e bastım.

Ailemi tanıyorum, bunu bir seyirlik spora dönüştürmek ve kendi yorumlarını eklemek isteyeceklerdir.

Birkaç dakika sonra Ollie'den bir telefon geldi.

Cevap tuşuna bastım. "Selam."

"Tam olarak neden seni aramak zorundayım?" "Leo ne dedi?"

"Telefonunuzun bozuk olduğunu ve sizi aramam gerektiğini, ama telefonunuz bozuksa bunun bir anlamı olmadığını" söyledi.

"New York'a gidiyorum ve araba kullanıyorum, bu yüzden telefonuma ulaşamadım. Seni görmeye geliyorum."

Bir süre sessiz kaldı. "Beni görmeye mi geliyorsun?"

Neden?" "Kardeşçe sohbet için mi?"

"Mmm. Ne hakkında?"

İçimi çektim. "Sanırım biliyorsun, ama bunu yüz yüze yapmak istiyorum. Neredesin?"

"Evde."

"Evet, harika. Seni henüz New York'ta ziyaret etmediğimin farkında mısın?"

Bana adresini gönder."

"Tamam."

"Yakında görüşürüz."

Yolun geri kalanında sinirlerim artıyor, mideme yerleşiyor ve kalıcı ikametgah kuruyor.

Şehre gitmeden önce, nereye gittiğimi bilmek için onun yerini GPS'e giriyorum. New York'a sadece birkaç kez gitmişim ve hatırladığım kadarıyla gezinmek çok kafa karıştırıcı.

Ash'ten nereye gittiğimi merak eden bir sürü bildirim aldığımı fark ediyorum. Ollie'nin dairesinin yakınında bir park yeri bulduktan ve ücretine itiraz ettikten sonra Ash'e mesaj atıp bu işi kesin olarak çözeceğimi söylüyorum.

Saat neredeyse sekiz ve bu gece Boston'a geri dönmek zorunda kalacağım düşüncesi beni öğürtüyor. Belki kardeşim beni yumrukladıktan sonra uyuyacak bir yer teklif eder.

Dairesinin sahanlığına ulaşıyorum ve beni içeri almak için zile basarken nefesimi tutuyorum.

Apartmanın merdivenlerini çıkarken bir an paniğe kapılıp arkamı dönüp kaçmak istiyorum çünkü kardeşimle olan ilişkim benim için her şey demek ve bunu tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum.

Ama sonra tek yapmam gereken Ash'i düşünmek ve onun bunu hak ettiğini hatırlamak. Onun için savaşıacak bir adamı hak ediyor.

Ne Ollie ne de Taylor buna istekli değildi ve eğer bu benim tek şansımsa, onu kullanacağım.

Son merdivenleri çıkarken Ollie'nin kapısı karşıma çıkıyor ve duraklıyorum. Hiçbir şeyi Ash'ten daha fazla istememiştim. Ve Ash'i elde etmek için

Ollie'nin onayı.

Kapısı açılır ve bebek kardeş her zamankinden daha korkutucu görünmektedir.

Yani, o 1.80 boyunda bir hokey oyuncusu, gözdağı vermek onun kariyeri. Beni hiçbir zaman o kadar korkutmadı, çünkü o her zaman beni ve Ash'i büyürken yalnız bırakmayan küçük bok kafalı kardeşti.

"Aww, bu kadar yol geldikten sonra şimdi korkup kaçma," diye alay ediyor. Şakacı bir alay değil, ama bunu benim için kolaylaştırmayacağını bilmemi sağlayacak bir şekilde.

Son basamakları da tırmanıp dairesine giriyorum.

Kapının kapanma sesi tam anlamıyla bir hücrenin kilit sesi gibi geliyor ve ben cümleme başlamak üzereyim.

"İçki?" Ollie sorar.

"Kesinlikle."

Gülümsüyor. "Merak etme kardeşim, bunu olabildiğince acısız yapacağım." Ses tonundaki bir şey tam tersini söylüyor.

"Yani neden burada olduğumu biliyorsun."

"Daha erken gelmediğine şaşırdım." Ollie buzdolabının üstünden üç bardak viski çıkardı ve doldurmaya başladı.

"Üç..."

"Hey." Clark'ın sesi arkamdan geliyor.

Oh harika. Bunu bir seyirciyle yapacağım. Benden nefret eden bir seyirci, çünkü itiraf etmeliyim ki Ollie'nin erkek arkadaşıyla ilk tanıştığımda ona hıyarlık etmiştim.

"Merhaba."

Clark Ollie'nin diğer tarafına geçer ve içkisini alır. Ollie'nin kolu erkek arkadaşının omuzlarına sarılır ve beklemeye başlarlar.

Doğru. Yalvarma zamanı. Başlamak üzereyken Ollie'nin oturma odasına gözüm takıldı. "Bunun için oturalım mı?"

Ollie omuz silkti ve içkisinden bir yudum aldı. Sonra da bana bakıyor. Tanrım, bu zaten acı verici.

"Oturabiliriz ama bu kısa bir konuşma olacak," diyor Ollie. "Eski erkek arkadaşımı beceremezsin. Hikayenin sonu."

Sahip olduğum tüm umutlar bir anda yok oldu.

Ağzım açık kalıyor ama Ollie metanetini koruyor. Önümdeki içki çok davetkâr görünüyor. Ollie'ninki de.

Benimkini içiyorum ve sonra Ollie'ninkini elinden alıp onu da içiyorum.

"Bu kadar mı yani? Savunmamı bile yapamayacak mıyım?"

Bakışlarım Ollie'ninkinden Clark'inkine ve tekrar Clark'inkine kayıyor.

Clark kardeşimi dürttü. "Bunu yapmayacağına söz vermiştin."

Ollie sırttmaya başladı. "Hadi ama. Çok kolaydı. Ve eğlenceliydi. Maxi kusacak gibi görünüyor."

Ona yumruk atma isteğime karşı koyuyorum. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hey, Ash'e karşı bir şeyler hissettiğini söylemek için buraya gelen sensin. Ben sadece bildiğim tek yolla bununla başa çıkmaya çalışıyorum, çünkü şaka yapmazsam seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

"Denemeni görmek isterim." Yaklaşıyorum.

Clark aramıza girdi. "Tamam. Bu iş çabuk kızıştı. Köşelerinize dönün." Ollie'ye döndü. "Onu dinleyeceğini söylemiştin."

"Peki." Ollie kendine biraz daha viski koyar ve koltuğuna doğru ilerler. Yerine otururken gözleri soğuktu. "Bunun beni neden kızdırmaması gerektiğine beni ikna et."

Aklımdan milyonlarca bahane geçiyor.

Clark'la mutlusun.

Bir yıldır ayrısınız. O önce benimdi.

Ona senden daha uzun süredir aşığım.

Gerçi bu teknik olarak doğru değil. Ollie çocukken Ash'e aşıktı, sadece on beş yaşına gelene kadar bunu bilmiyordu ve bu aşıklığın eşcinsel olduğu anlamına geldiğini fark etti.

Gerekçelerimin hiçbirisi kardeş olarak aramıza girecek kadar iyi bahaneler değil.

"Çünkü beş yıl önce siz çıkmaya başladığınızda ben zaten ona aşıktım ve hiçbir şey söylemedim."

Ollie'nin yüzündeki kendini beğenmişlik kaybolur. "Ne?"

Ofluyorum ve karşısındaki koltuğa oturuyorum. "Üniversitedeki ilk yılımda Ash'i bir arkadaştan daha çok sevdiğimi fark ettim ama zamanlama hiç uymadı. Mezun olduğumuzda birlikte iş hayatına atılacaktık ve ben her şeyi berbat etmekten korkuyordum."

"Sen ona aşıksın..."

"İkinizin birlikte olduğu yazı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Onsuz Frottage Kampı'na gittiğim tek yıldız ve bütün yazı ona nasıl hissettiğimi söyleyecek cesareti toplayarak geçirdim. Ve tabii ki eve döndüğümde-"

"Biz zaten birlikteydik," diyor Ollie, sesi kısık. "Sen hiçbir şey söylemedin."

"Birbirinizi mutlu ettiniz." Omuz silktim. "Kardeşim ve en iyi arkadaşım için daha fazlasını isteyemezdim. Her şey olup bittikten sonra bir şey söylemek sadece başımı belaya sokacaktı."

Ollie hâlâ şokta gibi görünüyor. "Bir şey söylemeliydin. Seni seçerdi ve o zaman belki... belki de yanlış olan bir şeyi yürütmek için birbirimize bu kadar uzun süre işkence etmezdik." Başını öne eğiyor.

"Beni seçerdi de ne demek?"

"Her zaman ne düşünürdüm biliyor musun?" Ollie soruyor. Başımı sallıyorum.

"Eskiden hep 'Neyse ki Max eşcinsel değil' diye düşünürdüm. Eğer öyle olsaydın, hiç şansım olmazdı. Sanki ikiniz birbirinizin tamamlayıcısıydınız ve ben bunun en iyi arkadaşça bir şey olduğunu sanıyordum, çünkü sen heteroseksüeldin. Sanırım başından beri bundan daha fazlasıymış."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Seni incitecek bir şey için asla harekete geçmeyecektim. Ama sen ayrıldığında, sanki tüm o duygular geri geldi ve o kadar uzun süre görmezden geldim ve bastırdım ki sonunda sırf unutmaya çalışabilmek için onun en iyi arkadaşını öptüm."

"Şu Jordan denen adam," diye mırıldanıyor Ollie. "Neden onunla çıkmıyorsun?"

Keşke bu kadar kolay olsaydı. "O Ash değil. Siz ikiniz birlikteyken, onun sadece platonik bir şekilde benim olacağını kabul edebilirdim ve ayrıldığınızı öğrendiğimden beri kendime her gün aynı şeyi söylüyorum. Sana ya da sahip olduğun şeye saygısızlık etmek istemiyorum-"

"Kahretsin." Ollie elini kül sarısı saçlarında gezdirdi.

"Ne?"

"Bundan sonra burada oturup sana onunla çıkmamanı nasıl söyleyebilirim? I

... Ona uzun zamandır aşık olduğunu fark etmemiştim. Gerçi şimdi tamamen mantıklı geliyor."

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Mesele şu ki, Ash ve benim bir çift olarak çalışıp çalışmayacağımızı bile bilmiyorum, ama denemek zorunda olduğumuz noktaya geliyoruz yoksa birbirimizi delirteceğiz."

Ollie dudaklarını büzdü. "Sen... sen, bilirsin..." "Hiçbir şey olmadı. Ama ..."

"Sen istiyorsun."

"Sabah dükkâna dönmek zorunda olmama rağmen bu kadar yolu seninle konuşmak için geldim."

Ollie uzun bir iç geçirdi. "Hâlâ bundan gerçekten hoşlanmıyorum. Yani, Clark'a aşığım" -erkek arkadaşına sırtıyor- "ve daha mutlu olamazdım, ama Ash..."

Şimdiki erkek arkadaşına bakarken gözlerindeki suçluluk duygusunu ben bile görebiliyorum.

Clark öne çıkar. "O senin için her zaman bir anlam ifade edecek ve bunu anlıyorum. Tanrı aşkına, birbirinize uyan dövmeleriniz var."

"Dövmeler hakkında. Ash birkaç hafta önce benden dövmelerini kapatmamı istedi..."

"O ne?" Ollie sorar.

"Yine de bunu yapamadı. Düşündüm de, belki onunla bu konuda konuşabilirsin?"

Ollie ayağa kalkar. "Geri geleceğim."

Gözlerimi kısıyorum.

"Okaaay." Yatak odasında kayboluyor.

"Ne oluyor-" Clark'a dönüyorum. "O ne yapıyor?"

"Ash'e mastürbasyon yaptığı bir video mu gönderiyor?" Omuz silkiyor. Ona deliymiş gibi bakıyorum.

"Tamam, bu bir şakaydı. Nefes al." Ollie'nin az önce oturduğu yere oturdu.

"Tüm bunlar senin için nasıl iyi?" Elimi sallıyorum.

"Ben değilim. Yani, pek sayılmaz. Ama sanırım bu yüzden anlıyorum. Ollie'nin Ash'e karşı hala takıntıları olması hoşuma gitmiyor ama bunun ona karşı hala bir şeyler hissettiği ya da onu geri istediği için olmadığını da biliyorum. Sizinki kadar yakın bir aileye ya da hala görmek zorunda olduğum bir eski sevgiliye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor olabilirim ama kalp kırıklığının nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bu asla gerçekten geçmiyor. Ollie'nin beni sevdiğini ve onun için doğru kişi olduğumu biliyorum." Bir omuz silkme daha. "Bu her şeyi kolaylaştırıyor."

Ollie'nin alçak sesle mırıldanmaları yatak odasından geliyor ve sonra kesiliyor. Sonra tekrar başlıyor, ama söylediği hiçbir şeyi duyamıyorum.

"Ne olursa olsun, bence sen ve Ash harika bir çift olacaksınız. Onu savunuyor ve koruyorsun ve bana bok gibi davranmanın nedeninin hem Ollie'ye hem de Ash'e duyduğun sevgi olduğunu biliyorum. Umarım ikiniz için her şey yolunda gider."

"Aile toplantılarında garip olacak olsa bile mi?"

Clark güler. "Hey, ben zaten oldukça garip biriyim. Daha fazlası beni üzmez."

Ollie yeniden ortaya çıkıyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Sen ne yaptın?"

"Ash'e bir video gönderdim."

Clark'ın az önceki şakasından sonra gözlerim büyüdü. "Ne tür bir video?" Clark sırtıyor.

"Ona eğer birlikte olmak istiyorsanız, hayatınızı zorlaştırmayacağımı söylemek. Ve o lanet dövmeyi saklamasını, çünkü onu silmenin aramızda olanları silmeyeceğini ve zaten unutmak istemediğimi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Gerisini döndüğünüzde anlatacak. Ne zaman bu arada?"

İnledim. "O içkilerden sonra biraz beklesem iyi olacak. Beni akşam yemeğiyle besleyemez misin?"

Ollie kıkırdar. "Hadi yemeğe
çıkalım." "Bekle, siz yemek
yemediniz mi?"

Clark bana inanamayarak baktı. "Şaka mı yapıyorsun? Zaten iki akşam
yemeği yedi. Bu üçüncü olacak."

"Ben büyüyen bir çocuğum."

"Dikkat etsen iyi olur, çünkü sezon dışı ve antrenman eksikliğiyle dışa
doğru büyümeye başlayacaksın."

Ollie Clark'ı kendine çeker. "Bunu sonra hallederiz."

"Ağabeyin için çok fazla bilgi," diye araya giriyorum. "Lütfen beni
besle."

"Siz ikiniz gidin," der Clark. "Hiç aç değilim, çünkü normal büyüklükte
bir insan gibi bir öğün yiyorum. Birbirinizi öldürmeyeceğinizi bildiğime
göre ikinizin yalnız takılması iyi olabilir."

Ollie eğilip erkek arkadaşını öptü. "Yakında döneceğim."

Başını sallar. "Yatakta seni bekliyor olacağım."

İç çekiyorum. Hayatımda böyle bir ilişki istiyorum.

Artık Ollie'nin onayını aldığıma göre, bu fırsat elimde. Ash ve
ben sadece bunu değerlendirmeliyiz.

MAx saatler önce dükkândan çıktığından beri aramalarım cevap vermedi ve şimdi onu dairesinde beklediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ya da teknik olarak, *bizim* dairemiz.

İkimizin de kira sözleşmesi var ve birkaç ay öncesine kadar burada onunla birlikte yaşıyordum.

Kanepede tam da bu noktada oturduğum ve aptal kardeşi için üzüldüğüm her zamanı düşünüyorum. Max'in bana sarılıp Ollie'nin aptalın teki olduğunu söyledikten sonra beni başımın üstünden nasıl öptüğünü.

Kahretsin, Max'in bana karşı hisleri olduğunu nasıl göremedim? Heteroseksüel erkekler eşcinsel arkadaşlarının başını öpmezler, değil mi?

Hep normal olduğunu düşünmüştüm ama artık o kadar emin değilim. Telefonumu çıkardım ve Jordan'a mesaj attım.

BEN: *HETEROSEKSÜEL ERKEKLER GEY ARKADAŞLARINA SEVGİ GÖSTERİR Mİ?*

BENİM TECRÜBELERİME GÖRE, HAYIR. HER ZAMAN D'YE BINMEK İSTİYORLAR. AMA YİNE DE HERKES BENİM D'ME BINMEK İSTİYOR.

TABİİ Kİ VAR. BU HAYALIN İÇİNDE YAŞAMAYA DEVAM ET, DOSTUM.

Eğer Max bunca zaman beni gerçekten istediye... Aman Tanrım, Ollie'den sonra o kadar çok erkekle çıkmama nasıl katlandı? Ollie'nin reddini atlattıktan sonra, bana istediğimi verebilecek birini aramaya başladım.

istedim. Bazıları benimle eve gelmeyi başardı, ancak ertesi gün saçmaladıklarını anladım ve onları bir daha görmedim. Ama çoğu yuva kurmak istemediğini açıkça söylüyordu ve ilk randevudan öteye gidemiyordu.

Yine de Max her gece oradaydı, bana değerimi hatırlatıyor ve dünyayı hak ettiğimi söylüyordu.

Bir kere bile teklif ettiğini düşünmedim. Sanırım teknik olarak teklif etmiyordu, çünkü teklif edemeyeceğini düşünüyordu. Şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Ollie'yle konuşması gerektiğini söyledi ama New York'a gideceğini kastetmediğine eminim.

Onu tekrar aramaya çalışıyorum ama daha çevir tuşuna basmadan Ollie'den gelen bir mesaj ekranımı kaplıyor.

Açtığımda bir video görüntüsü beliriyor ve hiç tereddüt etmeden Oynat'a basıyorum.

Belki de tereddüt etmeliydim.

İşte eski erkek arkadaşım, dağınık sarı saçları ve ela gözleriyle bana bakıyor. "Selam Ash. Max'in benimle olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm ve biz... bazı şeyleri konuşuyoruz. Sana bir video gönderiyorum çünkü henüz seninle bu konuyu konuşabileceğimi sanmıyorum ve sana mesaj göndermek istemedim."

Kalbim düzensiz atıyor ve ağzım kuruyor. Max ona söylemiş. Gerçekten söyledi.

Nefesimi tutuyorum, çünkü Ollie'nin ağzından çıkacak bir sonraki şey her iki şekilde de olabilir ve her iki cevaba da hazır olduğumu sanmıyorum.

Eğer kabul etseydi, Max ve benim üzerimde çok büyük bir baskı olurdu. Ya işe yaramazsa? Ya yanılıyorsak? Diğer taraftan, ya ikimizin de yıllardır istediği şey buysa? Ya bu bizim gerçek bir şansımızsa?

Ollie bunu kabul etmezse, bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmamız gerekecek. Ben oyumu Yeni Zelanda'ya taşınmaktan yana kullanıyorum çünkü Max'in gerçek hislerini öğrendikten sonra ondan uzak kalabilmemin tek yolu dünyanın öbür ucuna taşınmak.

Ollie elini saçlarında gezdirerek biraz daha karıştırdı. "Ben... dürüst olacağım ve Max'le birlikte olma fikrinden nefret ettiğimi söyleyeceğim."

Kalbim sıkışıyor.

"Ama sen de bu fikri sevmemden mutlu olmazdın. Eğer gerçekten düşünürsen."

"Doğru," diyorum yüksek sesle, o beni duymasa da. Ollie kardeşine dönüp, "Al bakalım," derse ne hissedeceğimi hayal bile edemiyorum. Beni aslında hiç önemsemediğini duymak gibi bir şey olurdu bu.

"Bunu kabulleneceğim," diye devam ediyor. "Sonunda. Sahip olabileceğiniz şeyin önünde durmama izin vermeyin, çünkü Max'in bana söylediğine göre, istediğiniz her şey olabilir. Ben bunu başaramadım ama belki o başarabilir. Sadece mutlu olmanızı istiyorum. Kulağa ne kadar boş gelse de, bu doğru."

Umduğumuzdan çok daha fazlası oldu ve Ollie'nin benim olabileceğimden daha büyük bir adam olduğunu söylemeliyim.

"Son bir şey daha. Dövmemizden kurtulma, ahmak. Bunun bir anlamı var.

Bir anlam ifade ediyorduk. Ne olursa olsun bu asla değişmeyecek."

Bakışlarım kolumun ön kısmına, aynı dövmenin olduğu yere düşüyor. Ondan kurtulmanın hayatıma devam ettiğim ve onu unuttuğum anlamına geleceğini düşünmüştüm ama o hiç var olmamış gibi davranmakla onu olduğu gibi kabul etmek arasında fark var.

Ollie ve benim ilişkimiz bana pek çok şey öğretti - uzlaşma, sabır, rahatlık... Bana bazı zor dersler de öğretti, değerimi bilmek ve yetinmeyi reddetmek gibi. Bu dersleri hayata geçirmem biraz zaman almış olabilir ama Taylor'dan sonra bir daha asla yetinmeyeceğimi biliyorum.

Bana istediğim geleceği verecek adamı bekliyorum. Tek yapması gereken eve gelmek.

Hatırladığım son şey Max'i beklerken bazı eskizler üzerinde çalıştığım. Bir de baktım ki kanepeye uzanmış, eskiz defterime sarılmışım ve sıcak kahkahalar beni uykumdan uyandırıyor.

Yumuşak bir el yanağımı okşuyor. "Ben geldim."

Gözlerim yavaşça açılıyor ve en iyi arkadaşım yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanımda diz çöküyor.

Dirseğime yaslanıp odaya bakıyorum. Işıklar hâlâ yanıyor ama saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Max sanki aklımı okuyormuş gibi, "Saat iki buçuk," diyor. "New York'a kadar gittin," diye mırıldanıyorum.

"Yapmak zorundaydım."

"Neden?"

"Çünkü bunu yapmadan bir gün daha geçirmek zorunda kalsaydım, onu incitmeden bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Ne yap-"

Max'in dudakları dudaklarıma konuyor, beni hazırlıksız yakalıyor ama birkaç saniye içinde ona karşı eriyorum. Kolumu omzuna atıp onu kendime çekiyorum ve dili ağzıma girdiğinde inliyorum.

Sanki bunun için bir ömür beklemiş gibi, beni tadını çıkararak öpüyor.

Onun kadar soğukkanlı ve sakin olmak istiyorum ama bu *Max*.

Sonra şu anda ne olduğunu gerçekten fark ediyor ve onu üzerimden itiyorum.

Sıcak gözleri şaşkın şaşkın bana bakıyor. "Sorun ne?" "Beni öpüyorsun."

Max kıkırdar. "Yok artık."

"Sen. Max. Benim Max'im."

Başını sallıyor. "Senin Max'in. Her şeyin, eğer izin verirsen."

Parmaklarım tıraşsız çenesinin üzerinde gezinirken yüzündeki tüylere uzanıyorum. Sadece küçük bir baş sallama hareketi yapabiliyorum ama bu yeterli.

Beni tekrar öpüyor, manevra yaparak üstüme çıkıyor ve beni kanepeye sabitliyor.

Onun iri vücudu benimkini örtüyor ve daha önce daha iri adamlarla birlikte olmuş olsam da -kimi kandırıyorum, kısa boylu olduğumda tek seçeneğim bu- Max'in üzerimde hissettirdikleri çok farklı.

Sanki ruhum onunkini tanıyor. Kalbim sadece onun için atıyor. Dudaklarımız birleşiyor, ellerimiz keşfediyor, paralel hayatlarımız bir oluyor ve bir daha asla ayrılmayacağımıza söz veriyoruz.

Max inliyor ve kalçaları benimkilere sürtünüyor.

Zihnim bulanıklaşıyor. Max'in nasıl kullanılacağını gerçekten bildiğini öğrendiğim ağzının benimkinin üzerindeki hissi ve kalçama sürtünen sert horozu arasında, rüya gördüğüme inanmak kolay, çünkü hiçbir gerçeklik bu kadar iyi hissettirmedi.

"Yatak," diye mırıldanıyor Max.

"Mmm." Görünüşe göre, ona yavaşlamasını söylemek istememe rağmen söyleyebildiğim tek şey bu. Bunun tadını çıkarmasını. Birbirimizi daha önce hiç keşfetmediğimiz bir şekilde keşfetmek için.

Onu Jordan'la görene kadar böyle bir şeyin olabileceğini aklıma bile getirmiyordum.

Ama işte buradayız, şefkatli eli yanımda geziniyor, kalçamı kavırıyor ve sertçe sıkıyor.

Sonra bir bakıyorum, beni kanepeden çekip Max'in güçlü kollarına atıyor ve kaldırıyor. Ayaklarım otomatik olarak onun beline dolanıyor ve ellerim boynuna dolanıyor.

Max, gözleri hâlâ kapalı ve ağzı benimkine saldırırken, bizi dairenin içinde zahmetsizce dolaştırıyor.

Karanlık yatak odasına geçiyoruz ama oturma odasının ışığı hâlâ içeri süzülüyor.

Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yatağa fırlattı, ki Max'e göre muhtemelen öyleydim.

Kafamın arkasında bir şey bana bunun rastgele bir adam olmadığını ve rastgele bir ilişki olmadığını hatırlatmaya ihtiyaç duyuyor.

Max gömleğinin eteklerine uzanıyor.

"Bekle," diye geveliyorum.

Ama gömleği çoktan başının üzerinden yere düşmüştü. Kaşları çatıldı. "Sorun nedir?"

"Ben... Ben, umm... Eminim bir şey söyleyecektim ama şimdi ne olduğunu hatırlayamıyorum." Max'i daha önce üstsüz görmüştüm. Birçok kez. Ama onu görmek ve bakmama izin verilmesi çok farklı iki şey.

"Ash?"

Başımı sallıyorum ve bakışlarımı onun gözlerine dikiyorum. Ah, lanet olsun. Bu işe yaramıyor çünkü Max Strömberg'in gerçek güzelliği gözlerinde saklı. "Bu çok garip. Sen hâlâ Max'sin."

"Dalga geçmek genelde flörtlerinizi tek boynuzlu ata falan mı dönüştürür?"

Ukala.

"Evet."

Max gülümsüyor.

"Hayır, bilmiyorum. Bu sana garip gelmiyor mu?"

"Bu altı yıldır hayalini kurduğum bir şeymiş gibi geliyor." Dizleri yatağa çarpıyor. Bir eli yanıma, diğeri başımın üzerine iniyor ve Max üzerimde duruyor ama dokunmuyor. "Kafamın içinde yaptığımız şeyler hakkında hiçbir fikrin yok."

"Muhtemelen biliyorum. Seninle ilgili ilk kirli rüyamı on bir yaşındayken görmüştüm." "O zaman on bir yaşındaki seni mutlu etmeye ne dersin?" Max çuvallar

yüzünü. "Kelimeler ağızından çıkana kadar bunun kulağa ne kadar ürkütücü geleceğini fark etmemiştim. On bir yaşındaki çocuklar bana göre değil. Açıklığa kavuşturmamı istersiniz diye söylüyorum."

Güldüm. "Ne demek istediğini anladım. Ama mesele şu ki, seni neyin etkilediği hakkında hiçbir fikrim yok. Daha önce seks hakkında hiç konuşmadık. Bilmiyorum eğer sen

ya da-"

"Sert lateks fetişı," diye kestirip atıyor.

"Ben ciddiylim."

"Daha önce de seks hakkında konuşmuştuk. Bekaretimi kaybettiğimde sana anlatmıştım." "Evet, on altı yaşındayken sana sırılsıklam aşkıttım, bu yüzden

dışarı. Birbirimizin tercihlerini bilmiyoruz ya da-"

"Şu anda yapmamız gereken şey bu değil mi?" Max'in eli bacağıma değiyor ve irkiliyorum. Hoşuma gitmediği için değil, hâlâ Max olduğu için. Ve bu çok garip.

İyi tuhaf. Ama yine de garip.

Eli kalçama doğru ilerliyor. "Keşfetmek mi? Birbirimizi daha önce hiç tanımadığımız bir şekilde tanımak mı?"

Bunu sevdim. "Yirmi yıllık arkadaşlığın ardından hâlâ birlikte ilkleri yaşayacağımız kimin aklına gelirdi ki?"

Max üzerime eğiliyor, aramızdaki küçük boşluğu yavaşça kapatıyor. "Bunun senin son ilk seferin olmasını istiyorum." Dudakları yanağıma konuyor. "Seninle ilgilenmek istiyorum. Seni sevmek istiyorum. Seni sahiplenmek ve benim yapmak istiyorum."

Bu anın her bir parçasını hatırlamak için gözlerimi kapatıyorum - en iyi arkadaşımın bana istediğim her şeyi verdiği an. Ama küçük bir itirafla, işleri yine garipleştirmek üzereyim.

"Ben dip yapmam. Hem de hiç."

Max bir şey söylemeyince ben de saçmalamaya başladım.

"Pek çok insan öyle olduğumu düşünüyor çünkü ben küçüğüm ve erkekler hala tipik cinsiyet rollerinin cinsel ilişkiye ait olması gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor ama-"

Max gülmeye başlar.

"Ve şimdi bana gülüyorsun."

"Sana gülmüyorum. Söz veriyorum. Senin hakkında bunu zaten biliyordum Ash. Seks hakkında konuşmuyor olabiliriz ama seni *taniyorum*. Ayrıca, siz ikiniz birlikteyken Ollie bir şeyler söylemiş olabilir. Yani, doğrudan seks hayatınızdan bahsetmedi, ama dinamiğinizi ima etti ve bu

biraz

Çünkü seninle ilgiliydi ve ben seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum."

"Bu senin için sorun değil mi?"

"Bunu keşfetmeye hazırım. Kendi keşiflerimden bazılarını yaptım ve bundan nefret etmiyorum. Yine de parmağımdan daha büyük bir şeyle nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Ama istiyorum." Max yanağını okşuyor ve sesini fısıltıya indiriyor. "Sana her şeyi vermek istiyorum."

"Nasıl oldu da bu kadar mükemmel oldun?"

Sırıttıyor. "Kolay. Senin olmak için yaratıldım."

Bir anda en iyi arkadaşıma yeniden aşık oldum.

/

MAX

E Ondan sonra her şey çok hızlı oldu. Kıyafetlerimiz neredeyse bedenlerimizden koparılıyor ve odanın etrafına saçılıyor.

Öpücükler ve daha fazla öpücük -dünyadaki en iyi öpücükler- paylaşılır.

Çıplak bedenlerimiz birbirlerine karşı hareket ediyor ve sürtünme arayışı ve ısı arzusuyla öğütülüyor.

Ash'in teninin tadı ter gibi ve inlemeleri meleklerin şarkı söylemesi gibi.

Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Çok uzun zamandır.

Birbirimizi keşfetmek için acele etmiyoruz, sadece zamanın yarısında gülüyoruz çünkü çok sıcak olsa da bu aynı zamanda Ash. Yan komşum, en iyi arkadaşım.

Çocukken ailemden Ash'i evlat edinmelerini istediğimi hatırlıyorum, böylece onun da benim gibi kardeşleri olacaktı.

Onunla tanıştığımdan beri hep onun olmak istedim. Sadece hangi sıfatla olduğunu anlamam uzun zaman aldı. Uzun bir süre bunun kardeşçe olduğunu düşündüm ama kesinlikle Ash'e karşı hissettiklerimi kardeşlerime karşı hissetmedim.

Ash'in daha zayıf vücudu üstte olacak şekilde bizi döndürüyorum, bu sırada ben de onun tenini ısırmaya ve emmeye devam ediyorum.

Ellerini saçlarımda gezdiriyor ve sabırsızlık dolu bir inilti çıkarıyor.

Vücutlarımızın arasına sıkışmış siklerimiz birbirlerine yaslanmış, hem sert hem de sızıntı yapıyor.

Ash yavaşça aşağı iniyor. Yavaşça. Acı verici bir şekilde. Göğüs kaslarımın üzerinden, karnımdan, sonra kalçamdan, ta ki nefesini sikimde hissedene kadar. "Bundan emin misin?"

Kıkırdıyorum. "Daha önce hiç oral seks yapmamışım gibi davranmak istiyorsan, yapabiliriz, umurumda değil. Sadece ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var Ash."

Bana baktı. "Daha önce hiç bir erkeğe oral seks yapmadın."

"Erkekler farklı mı yapıyor?" Tersliyorum. "Bunu gey okulunda mı öğrendin?" Ash gülüyor. "Hayır, ama ..."

"Eğer istemiyorsan, mesela çok tuhafsa."

"Oh, istiyorum. Hem de çok. Sanırım hazır olmaman ya da bir şekilde senden faydalanmam konusunda endişeliyim."

Homurdanıyorum. "Tabii. Avantaj. Burada olan şey bu."

Ash şakacı bir şekilde göğsüme tokat atıyor.

"Şimdi de beni dövüyorsun. Bugün bana çok kötü davranıyorsun. Ama bunu nasıl telafi edebileceğini kesinlikle biliyorum." Kalçalarım kayıyor, sikimi ağzına yaklaştırıyor. "Lütfen." Yalvarmaya hiç niyetim yok.

Ash ağrıyan aletimle dudakları arasındaki boşluğu kapatırken parlak yeşil gözler bana göz kırpmıyor. İlk dokunuşta tüm vücudum titriyor. Beklenti damarlarımı dolduruyor ve Ash'in dili gizlice çıkıp sikimin başını yaladığında, titreme zevkten ürpermeye dönüşüyor.

Ağzı uzunluğumu kıvrımlı bir şekilde kaplarken hafif yalamalar ve yavaş hareketlerle benimle alay ediyor.

Hafif kirli sakalı tenimi sıyrıyor, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey katıyor.

Ne zamandır bunun hayalini kuruyorum?

Ash Carmichael'ın sikimi yaladığını kendime hatırlatmak zorundayım.

Hayır, bu beynimde doğru bir şekilde anlaşılmıyor. Buraya gelmemiz yirmi yıldan fazla sürdü.

Onu bir yirmi yıl daha böyle istiyorum. Hayır, otuz, kırk, elli yıl.

Ash elini uzatıyor, sikimin dibinden kavırıyor ve yavaşça okşuyor. Erkeksi, dövme eli beni okşuyor ve bunun bu kadar ateşli olabileceğini kim bilebilirdi? Ağzı ve eli senkronize bir şekilde hareket etmeye başladığında, geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğimi anlıyorum.

Orgazmım yaklaşıyor; hızla yaklaşıyor. "Seni uyarmama gerek var mı?"

Ash başını sallıyor ve ben dökülene kadar yanaklarını çukurlaştırıyor. Elim saçlarına doğru uçuyor, kalçalarım yataktan fırlıyor ve ağzına boşalıyorum.

Tüm vücudum gevşiyor, yatağa geri gömülürken kaslarım gevşiyor.

Ash'in dudakları terli karnımda ve göğsümde geziniyor ve o yeşil gözler beni delip geçiyor.

Sonra ağzı benimkinde, salgıladığım tuzlu tat dudaklarında ve nedense bunu şimdiye kadar yaşadığım tüm diğer cinsel karşılaşmalardan daha ateşli buluyorum.

Bir kadının yükümü yuttuktan sonra beni öptüğü başka bir zamanı düşünmeye çalışıyorum ve bunun daha önce hiç olduğunu sanmıyorum. Bunun nezaketten falan mı olması gerekiyor? Çünkü o ana kadar başkasının üzerinde kendini tatmanın ne kadar iddialı bir şey olduğunu fark etmemiştim.

Ash bana karşı hareket ediyor, sert siki yorgun sikime sürtünüyor. Yaşanan aksiyondan daha fazlasını istiyor ama ben çok bitkinim.

Ash beni öpmeye ve bana sürtünmeye devam ederken, aramıza uzanıyorum ve yumruğumu sikinin etrafına sarıyorum.

Ash elimi beceriyor ama ağzı benimkinde kalıyor.

Sadece yaklaştığında uzun ve sert öpücüğü kesiyor. Nefes alış verişi düzensizdir ve boynundaki dövme, kalp atış hızıyla aynı anda atmaktadır.

"Siktir, Max." Ash tüm ağırlığıyla üzerime çökmeden önce bir kez daha itiyor.

Aramızda sıkışıp kalmayan elimle Ash'in sırtını aşağı yukarı okşuyorum.

"Bunu daha önce hiç yapmamıştık."

Gülüyorum. "Hadi canım."

Üzerimden yuvarlanıyor ve gözlerinde şaşkın bir ifadeyle odaya bakıyor. Temizlemesi için bir mendil almak üzere komodine uzanıyorum ve üzerimden alabildiğim kadarını alıyorum.

"Bu gece burada benimle kalır mısın?" Ben sorarım.

Bana cevap vermek yerine temizliğini bitiriyor, mendili atıyor ve tekrar kollarıma kıvrılıyor.

Ait olduğu yere.

Geç uyandık ve bekleyen müşterilerin ön tarafta şaşkın şaşkın baktığı dükkana koşmak zorunda kaldık.

Bu sabahın tuhaf geçeceğini düşünmüştüm ve dürüst olmak gerekirse, bütün sabah birbirimizin etrafında dans edecek vaktimiz olmadığı için biraz memnunum.

Yapacağımdan değil. Dün gece harikaydı. Sadece bu konuda nasıl hissettiğini bilmiyorum.

Dalga geçmek ve yıllar öncesine dayanan duyguları itiraf etmek üzerimizde biraz baskı yaratacaktır. Ama bunun üzerinde duracak zamanımız yok.

İlk molamız öğle yemeğine kadar, ama Ash saat on gibi dışarı çıkıp kahve ve kek getirmeyi başarıyor. Onu yakınıma çekip öpmek istiyorum ama sandalyemde bir müşteri var, o yüzden yapamıyorum.

Tezgahımın üzerine bırakıyor ve geri dönerken bana göz kırpmıyor.

Dün geceden sonra konsantre olmak neredeyse imkânsız, ama bir şekilde kazara Ash'in sikinin farklı şeklindeki birine gerçekçi bir sik dövmesi yapmadan günü atlatmayı başarıyorum.

Gerçi az önce giden son parçamın kalitesini ciddi şekilde sorguluyorum.

Bir sonraki seansta hallederim. Birkaç randevu alacak büyük bir dövme.

Bütün gün düşünebildiğim tek şey dün geceden daha fazlasını istemek oldu. Ash'in daha fazlasını. Onun içimde hareket etmesinin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Bu düşünce kıcımlı sıkarken rahatsız edici bir şekilde kayıyorum, ama bu beni istemekten alıkoymuyor.

Ash de aynı şekilde hissediyor olmalı, çünkü son müşterisi bugünlük ayrıldığında, gözlerinde sıcaklıkla bana dönüyor. "Sana dokunmak için bir metre bile yürüyemeden bütün gün yanında olmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Bütün günün ne kadar zor geçtiğini biliyorum. En azından benim günüm gibi bir şey olduysa." Bir adım öne çıkıp elini uzattım ve sonsuza dek sertleşecekmiş gibi görünen sikimin üzerine koydum. "Seni içimde istiyorum."

"Üst katta mı?" Ash

törpülüyor. "Temizlik."

"Sonra yaparız."

İstesek de merdivenleri daha hızlı çıkamayız.

Dairenin ön kapısından içeri girer girmez giysilerimiz çıkıyor. Birbirimizi pençeliyoruz, çıplak kalana ve birbirimize bastırana kadar tenimizi örten kumaş parçalarını parça parça çıkarıyoruz.

Sıcak ağızlar keşfediyor.

Sert sikler kızışıyor.

Beni sikmesini bu kadar çok istemeseydim, ikimiz de boşalana kadar bunu yapabilirdim.

"Yatak. Sikeyim. Şimdi."

"Tam cümlelerle konuşmak ister misin?" Ash soruyor. "Beni hemen yatağında becermeni istiyorum."

Ash homurdanıyor ve beni öyle hızlı yatak odama götürüyor ki neredeyse ayağı takılıyor. Beni yatağa itiyor, güçlü ve otoriter davranmasına bayılıyorum.

Yatağın başucundaki çekmeceye doğru ilerliyor. "Sanırım burada malzemeleriniz vardır?"

"Evet." Kollarımı başımın arkasına kaldırıyorum ve gelmiş geçmiş en muhteşem adamın odamda çıırılçıplak dolaşmasını izliyorum. Zayıf ama sıkı bir vücudu var ve dövmeleleri loş ışıklı odada adeta parlıyor.

Elinde prezervatif ve kayganlaştırıcıyla bana bakarken, yırtıcı gülümsemesiyle bana sahip oluyor.

Ayaklarım yatakta düz duracak şekilde bacaklarımı kaldırıyorum ve kalçalarımı açıyorum.

Ash yatağa, dizlerimin arasına tırmanıyor. Parmaklarını yağlarken ve üzerime eğilirken yüzü gergin. Sanki deliğimi okşarken iyi ya da kötü bir tepki vermem için beni inceliyor.

Tereddüt ettiğini hissedebiliyorum, tıpkı dün geceki gibi. Sanki beni baştan çıkarıyormuş gibi. Bu yüzden aramıza uzanıp bileğini kavriyorum ve parmağını içime itiyorum. Dayanıyorum ve onu isteyerek kabul ediyorum, gözlerim ilk hissiyatta çırpınarak kapanıyor.

Ash'in iyi olduğumu ve nazik olmasına gerek olmadığını anlaması uzun sürmüyor ve ikinci bir parmak ekleyip içime sokup çıkarmaya başladığında, kendimi bırakıp sadece *hissedebiliyorum*.

Beni açmak için zaman harcıyor, hazır olduğumdan emin olmak için ekstra özen gösteriyor. Parmakları prostatıma değdiğinde, haykırıyorum.

Ayak parmaklarım karıncalanıyor.

Kıçım parmaklarının etrafında zonkluyor.

Bu yeterli değil.

"Hepinize ihtiyacım var," diye gürlüyorum ağır nefesler arasında.

Ve prezervatifi takmak ve daha fazla kayganlaştırıcı eklemek için geri çekildiğinde, sabırsızlıkla sızlanıyorum.

Ash sikini hizalıyor ama sonuna kadar itmiyor. Sadece ucu kıcıma bir yanık getiriyor. Derin nefes alıyorum ve içime biraz daha batıyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, kelimeler bulamıyorum. Gözlerim sıkıca kapanıyor. "Max?"

"Mm?"

"Gözlerini aç, bebeğim. Beni görmeni istiyorum. Bana ne yaptığını."

Bunu yaptığında, tamamen mutlu bir ifade beni biraz daha alabilecek kadar rahatlatıyor.

"İşte bu kadar," diye teşvik ediyor.

Daha sert itiyor ve ben ne olduğunu bile bilmediğim anlaşılmaz bir şey söylüyorum.

İçime rahatça girip çıkıyor. Ustaca. Beni fazla zorlamadan nasıl delirteceğini biliyor.

"Max. Gözler."

Tekrar kapattığımı fark etmemiştim bile.

Ash üzerimde gezinirken, siki kıcımın derinliklerindeyken, yanağını avuçlamaktan ve ona çocukluğundan beri istediğı şeyi vermekten kendimi alamıyorum.

"Bunu istiyorum. Sen ve ben."

Ash içimde titreyerek boşalıyor. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Aramızda hâlâ birleştığımız yere bakıyor ve sonra tekrar yüzüme bakıyor. "Bu yeni bir şey."

Gölmekten kendimi alamıyorum.

"Gelmek yeni bir şey mi?" "Bu kadar erken gelmek yeni bir şey."

"Eh. Benim gibi ateşli biriyle birlikte olunca böyle oluyor. Kıcımın hayal bile edemeyeceğın yetenekleri var."

Gülme sırası Ash'te. "Sen öyle diyorsan, ama sanırım bunu tekrar yapmamız gerekebilir. Ve tekrar, tekrar ve tekrar, ta ki ben senin kıcının muhteşemliğine karşı duyarsızlaşana kadar. Ve bana istediğim her şeyi vermekle ilgili saçmalamak yok. Beni uçurumun kenarına getiren şeyin bu olduğuna eminim."

"Benim için sorun değil, ama önce sence..." Hala sert olan sikime bakıyorum.

"Hallediyorum." Ash içimden çekiliyor ve ben irkiliyorum, ama bir saniye sonra vücudumdan aşağı iniyor ve sikimi sıcak, ıslak ağzına alıyor ve kıcımdeki acı unutuluyor.

"Siktir, evet. Aynen böyle." Henüz boşalmamak ve bu anın tadını çıkarmak için kendime söz veriyorum ama Ash'in geniş sırtıtışına, ağzı sikime inanılmaz şeyler yaparken bana masumca göz kırpmasına bir bakıyorum ve kendimi tutamayacağımı biliyorum.

Eğer erken geldiğini düşünüyorsa, bu benim onun boğazına ne kadar çabuk boşalacağım ile kıyaslanamaz bile.

İnleyerek ve nefes nefese, o beni yalayarak temizlerken ben de ağzına boşalmaya devam ediyorum.

Sonunda sikim bitip dudaklarından düştüğünde, onu kavrayışım gevşiyor. Ash geri dönüyor ve yol boyunca küçük, şefkatli öpücükler bırakıyor.

"Katılıyorum," diye fısıldıyor, gözlerini bana dikerek. "Bunu ben de istiyorum."

Kahve ve pişen pastırma kokusuyla uyanıyorum ve düşünmeden edemiyorum, *Ash geri döndü*. Kahvaltıda pastırma ve yumurta her zaman Ash'in benimle ilgilenme şekli olmuştur.

Laura'dan ayrıldığımda her sabah pastırma ve yumurta yiyordum.

Dükkânda ilk işlerimiz yoğunlaşmaya başladığında her sabah pastırma ve yumurta yedik. Yemek yediğimden emin olmak için erkenden gelirdi çünkü beni tanıyordu ve yapacak işlerim varsa büyük olasılıkla yemek yemeyi unutacağımı biliyordu.

Ash geri döndü, hem de sadece oda arkadaşım ve rızkımı sağlayan kişi olarak değil, aynı zamanda yatağında. Benimle birlikte.

Sonunda Ash'imi aldım.

Çarşaplardan sıyrılıp üzerime giyecek bir eşofman altı buluyorum, banyoya gidiyorum ve sonra mutfığa yöneliyorum.

Ash'in üzerinde benim tişörtlerimden biri var ve o kadar uzun ki altına bir şey giyip giymediğini bile anlayamıyorum. Yaklaştığını duymuyor ve ellerim kalçasının yan taraflarında gezinip başka bir şey giymediğini fark edince sıcıyor.

Önümü ona yaslarken boynunun arkasına doğru inliyorum. "Mm, sana da günaydın." Ash bana karşı rahatlıyor.

"Bana son iki günün gerçekten yaşandığını söyle," diye fısıldıyorum ona karşı. "Uyanmayı ve senin hâlâ ..." ile birlikte olduğunu fark etmeyi bekliyorum. Boğazımı temizliyorum. Kardeşimden bahsetmek hâlâ tuhaf olacak. Muhtemelen bir süre daha öyle olacak.

"New York'a yedi saatlik yolculuk ve tüm orgazmların verdiği yorgunluk, bunun gerçekten olduğunu anlamanızı sağladı diye düşünmüştüm."

"Hmm, hayır, bu sabah kıcımdaki ağrı bunu mühürledi." Ocağın üzerindeki brülöre uzanıyorum ve kapatıyorum.

"Henüz pişmedi..."

Kollarım onu daha sıkı sarıyor, sertleşmiş sikim kıcına bastırıyor.

"Buna geri döneceğiz."

Ash dönüyor ve ben onu bacaklarının altından kavırıyorum. Yatak odası çok uzak olduğu için onu mutfak tezgahının üzerine yatırdım.

Uyluklarının arasında durup onları birbirinden ayırıyorum. Gömleğini - hayır, benim gömleğimi- göğsüne doğru kaldırarak ince gövdesinden aşağıya doğru öpüyorum.

Buna sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bunun olacağını. İçine dalmak ve acele etmemek istiyorum. Son iki gecedir keşfettiğim her santim teni tekrar keşfetmek istiyorum, çünkü yeterli değildi. Ash söz konusu olduğunda asla yeterli olmayabilir.

Daha aşağıya iniyorum. Ash doğrulmaya çalışıyor ama ben onu geri itiyorum. Ash'in uzun ve ince siki uzun ve sert duruyor.

Şimdiden altımda kıvranıyor, ben yavaş ve acı verici bir şekilde yaparken küçük küfürler inliyor. Sadece onun için değil, ikimiz için de. Bana verdiği tepkiler hoşuma gidiyor ama hemen işe koyulmaya da hevesliyim.

Onu kızdırıyorum, göbek deliğinin altındaki deriyi, kalçasını ve uyluğunu yalıyorum.

Homurdanıyor ve sızlanıyor.

Başımı kaldırıyorum. "Sabırsız olmayı bırak."

Alınmak yerine gülüyor ve benimle alay ediyor. Ama bu onu sabırsız sesler çıkarmaktan ya da kalçalarını kaldırmaktan ve onunla alay etmeye geri döndüğümde sikini ağzıma yaklaştırmaya çalışmaktan alıkoymuyor.

Eşofmanlarımın içinde telefonum çalmaya başladı, normalde cevap vermezdim ama bunu uzatmak çok eğlenceli. Telefonumu çıkardığımda Ash'in yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

Ama sonra ekranımda Ma'nın adının yanıp söndüğünü gördüğümde muhtemelen benimki de eşleşiyor. "Kahretsin. Ebeveynler arıyor. Ve bu bir görüntülü arama."

"Cevap veremezsin." Ash gömleğimi tekrar aşağı itiyor, böylece aletini örtüyor.

"Yapmak zorundayım. Onu tanıyorsun. Eğer yapmazsam, yirmi dakika içinde burada olur." Oturmaya kalktı ama ben onu geri ittim.

"Çabuk olacağım. Söz veriyorum." Cevapla tuşuna basıp telefonu yüzüme tutuyorum. "Merhaba anne. N'aber?" Sesim yalan söylediğimde ya da bir şeyden dolayı suçlu olduğumda ve sakın davranmaya çalıştığımda olduğu gibi gıcırtilı çıkıyor.

"Aman Tanrım, Tanrı'ya şükürler olsun!"

"Tanrı'ya ya da Cennet'e inanmıyorsun anne."

"Hiç komik değil. Sen iyi misin? Ollie iyi mi? Neredesin?"

"Sakin ol. Ben iyiyim. Ollie de iyi. Ve ben evdeyim. Başka nerede olabilirim ki?"

"Leo bu sabah bana... iki gece önce kardeşinle konuşmaya gittiğini söyledi ve dün ikinizden de haber alamadım. Telefon görüşmem neredeydi? En azından birbirinizi öldürmediniz."

"Çok mu dramatik? Ash ile aramızda bir şey olacaksa onunla konuşmamı söylemiştin, ben de konuştum. Konuştuk. Hepsi bu kadar." Boynumu kaldırdım ve yüzümü bir o yana bir bu yana hareket ettirdim. "Gördün mü, çürük yok."

"Hiç salıncak alınmadı mı?"

"Clark sağ olsun."

"O çocuğu hep sevmişimdir."

Ash'e bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Eski erkek arkadaşınızın annesinin yeni çocuğu tercih ettiğini duymak istemezsiniz ama öyle demek istemediğini biliyorum. Ash'i de beni ve diğer kardeşlerimi sevdiği gibi seviyor ama Ash bunu böyle görmeyebilir.

"Max?" Annem soruyor.

Bakışlarım hızla telefona geri dönüyor. "Ha?" Bir şey mi sordu?

"Ollie ile konuşman nasıl geçti?"

"Gerçekten iyi. Umm ... aslında ..." Ash'e tekrar bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Ash burada benimle."

Oturuyor ve kolunu omzuma doluyor. "Merhaba, Bayan Strömberg."

Gözleri şokla açılıyor ama kendini toparlıyor. Özellikle ben dönüp Ash'in başının yanını öptüğümde sevinçten havalara uçuyor. "Gerçekten mi? Siz ikiniz..."

Başımızı sallayacağız.

"Öyleyiz," diyorum. "Ollie buna pek sıcak bakmıyor ama bize onay verdi." Aşağı yukarı.

Annemin tüm yüzü aydınlanır. "Bir aile toplantısı yapmamız gerekiyor. Oh, orada bekle, yan odaya gitmem gerek, böylece sen de ailene söyleyebilirsin ve eeeeeee, bu çok heyecan verici!"

Telefonu hızlı kapatmak için çok fazla.

Annem bu konuda çok hevesli. Ekrandaki görüntü sallanıyor. Zeminin flaşlarını ve sonra kör edici beyaz ışığı görüyoruz. İşte sundurma. Ön bahçe.

Başımı salladım. "O bir deli."

"Duydum," diyor telefonda.

Ash'in ailesinin evine varır ve kapıyı çalma zahmetine bile girmez. "Judith! Neredesin?"

Uzaktan küçük, tiz bir ses geliyor. "Mutfak."

"Oğullarımızın haberleri var."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum.

Ash sadece gülüyor.

Ash'in annesi ortaya çıktığında, kafası karışana kadar şaşkın bir ifadeyle bize bakıyor. "Hayır. Asla olmaz!"

"Olur," diyor Ash.

"Düğün ne zaman?"

İkimiz de kaskatı

kesiliyoruz.

"Henüz resmi bir randevum bile olmadı." Yanaklarım alev alev yanıyor.

"Evet ama ikiniz sadece çıkmıyorsunuz ki," diyor Ma. "Çıkamazsınız. Uzun zamandır arkadaşsınız. Bu bir ilişkinin ortasında başlamak gibi bir şey."

Sertçe yutkunuyorum. "Uh-huh."

Mantiken bunu biliyorum ama evlilik? Bu fikir boğazımı düğümlüyor. Bunun için mantıklı bir sebep yok. Sadece var.

Ama evliliğin Ash'in kendimi bildim bileli arzuladığı bir şey olduğunu da biliyorum. O bir romantik. Ben ise... gerçekçiyim.

Sanırım bir grup insanın önünde durup sevmek ve itaat etme yemini etmek arkaik görünüyor. Gerçekleştirebileceğinizden emin olmadığınız bir şeye neden söz veresiniz ki? İnsanlar değişir, büyür ve birbirlerinden uzaklaşırlar. Ash ile benim aramda böyle bir şey olabileceğini asla düşünmezdim ama Ollie ile ayrıldıklarında Ash'i tamamen kaybetme ihtimalim olduğunu düşündüm.

Taraf tutmak zorunda kalmaktan ya da Ash'in benim yanımda garip ve rahatsız olmasından endişe ediyordum.

Böyle bir şey olmadı, ama olması çok kolay olurdu.

"Düğün yok," diyor Ash. "Taylor'dan sonra yakın zamanda evlenmek gibi bir isteğim yok. Tabii eğer olursa."

Bunun üzerine omuzlarım biraz gevşiyor, içime bir rahatlama doluyor.

"Kesinlikle," diye katılıyorum. "Yani bizi koridordan aşağı itmek yok, tamam mı? Arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu fark edebiliriz ya da kimyamız uyuşmayabilir. Adamı seviyorum ama belki de çok yakınız, anlıyor musun? Bunu ailelerimiz olmadan çözmeliyiz."

Muhtemelen nefesimi boşa harcıyorum. Sorun annelerimiz. Ayrıyken çok meraklılar, birlikteyken iki kat daha kötüler.

"Uslu duracağız," diyor Ash'in annesi.

Annem ona doğru başını sallıyor. "Yapacak. Deneyeceğim."

Muhtemelen isteyebileceğim en fazla şey bu.

"Teşekkür ederim. Şimdi gitmeliyiz çünkü Ash bana kahvaltı hazırlıyor ve ben açlıktan ölüyorum." Sadece pastırma için değil.

Annem bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben onun sözünü kesiyorum. "İkinizi de seviyoruz, byyye."

Çağırımı Sonlandır'a bastım ve Ash

kahkahayı patlattı. En sevdiğim ses bu.

Başını omzuma yaslıyor ve ellerimi üzerinde gezdirmenin ne kadar harika olduğunu anlatamam.

"Olabileceği kadar kötü değildi," diyor.

"Haklısın. Birimiz emboli ya da başka bir şey geçirebilirdi. Bu daha kötü olurdu."

"O kadar da kötü değildi."

"Ama onlar zaten lanet bir düğün planlıyorlar."

"Evet, ama ben ve Oll'la da böyleydiler-" Ağzı kapandı.

İşte yine kardeşimden söz ediliyor. "Ollie hakkında konuşabilirsin," diyorum.

"Bu... garip değil mi?"

"Evet, öyle, ama demek istediğim, bunun olması kaçınılmaz. Ve bu bağlamda, zaten bilmediğim bir şey değil. Eğer seks hakkında konuşacak olsaydınız, muhtemelen biraz sinirlenirdim. Ama siz ikiniz hiç olmamışsınız gibi davranamayız."

Ash başını sallar. "Tamam, evet. Annelerimizin bize nasıl davrandığını biliyorsun. Sanırım üzerimizde gereğinden fazla baskı oluşturdu."

"Yine de evlenmek istiyorsun. Bunu biliyorum."

Başını sallıyor. "Ollie'yle birlikte oldum ama o zaman bile... Acaba beni herkesin önünde sahiplenemediği için mi bunu istedim? Sanki evli olmak ilişkimizi daha gerçek kılacakmış gibi, oysa ilişkimizin büyük bir kısmı gizliydi. Taylor'la, sanırım bir şeyi kanıtlamak istedim - Ollie'nin benimle bu adımı atmak istememesi kimsenin atmayacağı anlamına gelmiyordu. Yanlış nedenlerden dolayı bu işin içindeydim. Bu ..." Sıcak ellerim kendi ellerimi tutuyor ve aramızda tutuyor. "Sahip olduğumuz şey... ya da... sahip olmamızı istediğim şey, tam olarak zaten sahip olduğumuz şey. Yıllardır sahip olduğumuz şey. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bana destek oluyorsun. Heteroseksüel olmana rağmen benimle gey barlara bile gidiyorsun."

"Aslında hiçbir zaman heteroseksüel olmadım. Farkında değildim, belki. İnkarcı, elbette.

Asla düz değil."

"Demek istediğim, benim için konfor alanının dışına çıkabilirsin. Bir keresinde bana evlilikten anlamadığını söylemiştin.

ve telefonda annelerimize söylediklerimde ciddiymdim. Taylor'dan sonra ne istediğimi bilmiyorum ama ne istemediğimi biliyorum. Evli olmak için bir evlilik istemiyorum. Olması gerektiğini düşündüğüm için biriyle yetinmek istemiyorum. Bunu doğru nedenler için istiyorum."

Onu yaklaştırmaya çalışıyorum ama boynumu öperek beni durduruyor. Yanağımdan. "İkimizin sahip olduğu şeyi istiyorum. Neye dönüşürse dönüşsün. Şu anda, ben sadece bunu keşfetmeye devam etmek istiyorum." Elleri çıplak göğsümde geziniyor. "Mm, beni istediğin kadar keşfedebilirsin."

Elleri aşağıya doğru inerken tenim karıncalanıyor, parmakları usulca ilerliyor ve içime ürperti gönderiyor. Ve yeşil gözleri gözlerime baktığında, daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık içimi dolduruyor.

Eli eşofmanımın bel bandında duruyor. "Seni emmek istiyorum."

Onu tekrar aşağı itiyorum, böylece tekrar mutfak tezgahının üzerinde düz bir şekilde yatıyor. "Ben de öyle yaptığımı sanıyordum."

Karşı koymasına izin vermedim. Sadece üzerine eğildim ve o aptal sik engelleyici telefon görüşmesinden önce yaptığım şeye geri döndüm. Ash altımdayken, kollarımdayken, yanımdayken vücudunun titrediğini hissedebiliyorum. İhtiyacını hissedebiliyorum. Arzusunu.

Her şeyimi ona vermek istiyorum.

Dilimi sert şaftından aşağı doğru gezdiriyorum ve sonra taşaklarını kızdırıyorum, yalıyorum ve tadına bakıyorum. Erkeklerle deneyimim sınırlı olabilir ama Ash'le umurumda bile değil. Tiklerini, arzularını ve onu tahrik eden her şeyi öğrenmek için gerektiği kadar deney yapacağım.

Ağzım tekrar sikinin başına gidiyor ve sadece ucundan nazikçe emiyor.

"Kahretsin, alaycı biri olduğunu biliyordum ama bunun yatak odasında da geçerli olduğunu bilmiyordum."

Onu çekiyorum. "Hâlâ anlamadın mı? Hayatımın amacı sana elimden geldiğince işkence etmek. Oldukça eminim ki

Tanrılar beni dünyaya gönderdi. *Ash'le Yirmi Yıl Boyunca Sadece Bir Oral Seks İçin Arkadaş Olma* Operasyonu neredeyse tamamlandı."

İnliyor. "Artık konuşmak yok.

Lütfen." "Madem bu kadar nazikçe sordun."

Alay etmeyi bıraktım çünkü eğlenceli olsa da *benimle* de alay ediyor. Sikim biraz hareket istiyor ve sıra bana gelene kadar bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Eşofmanımın içine uzandım ve sikimi sıktım.

Ash sanki bir şey sezmiş gibi başını kaldırıp bana bakıyor. "Kendine dokunmasan iyi edersin. Burada işimiz bittiğinde o benim olacak."

"O zaman hemen gel."

"Elini kullan ve ağzınla birlikte tabanı da çalıştır." Mm, otoriter Ash'e alışabilirim.

Dediğini yapıyorum ve her şey değişiyor. Ash hoş bir şekilde inlemekten nefes alamaz hale geliyor, sadece her vuruşta büyüyen muhtaç sesler çıkarıyor. Her emişte.

Çaresiz bir el saçlarımı kavırıyor. "Yutacak mısınız?"

Başımı salladım.

Ash kalçalarını bir kez, sonra iki kez yukarı itiyor ve bir anda parçalara ayrılıp adımı haykırıyor.

Tadı... garip bir şekilde şaşırtıcı değil, ama iyi mi kötü mü olduğunu söyleyemem.

Sarsıntıları bittiğinde ve vermek zorunda olduğu her şeyi yuttuğumda, karnından ve göğsünden yukarı doğru öpüyorum, gömleğimi tekrar ona doğru çekiyorum.

Adımı tekrar tekrar söylüyor, sanki gerçekten orada olduğuma dair güvenceye ihtiyacı varmış gibi. İkimizin de buna inanması biraz zaman alabilir, ama ben bunu sonsuza dek birlikte olacağımız kişiyi bulduğumuzdan en ufak bir şüphe duymadan emin olmamız için gereken süre boyunca yapmaya hazırım.

"Buradayım Ash," diye fısıldıyorum. "Her zaman buradayım." "Öp beni?" diye soruyor ve sesi çatlıyor. "Sonsuza dek."

SIX MONTHS LATER

"Bu kadar uzun süre bundan kaçmayı başardığımıza inanamıyorum." Annemle babamın arka verandasından Strömberg bahçesine endişeyle bakıyorum.

Erkek arkadaşımın elleri omuzlarıma iniyor ve dirseklerime kadar inip tekrar yukarı çıkıyor. Sırtıma yasladığı sıcaklığı midemde büyüyen endişeyi yatıştırmaya yardımcı oluyor ama yeterli olmayabilir.

"Seni çok rahatsız edecekse gelmek zorunda değilsin," diyor Max.

"Hayır, zaten takımının hokey maçına gitmekten vazgeçmiştim.

Burada. Bunun er ya da geç olması kaçınılmazdı. Belki de sadece yara bandını söküp atmamız gerekiyordur."

"Ya da daha iyi bir fikir. Gıda zehirlenmesi numarası yaparız ve bir dahaki sefere Boston'a geldiklerinde onları yakalayacağımızı söyleriz."

Max'le birlikte olduğumuzdan beri Max, ben, Ollie ve Lennon ilk kez aynı ortamda bulunacağız. Max onları tek başına gördü ama bugün Max'in babasının doğum günü ve annesi çoktan orada olmamızı emretti.

Hepimiz. Birlikte.

Strömberg'lerin geri kalanı ve ailemle birlikte.

Eğlenceli zamanlardı.

"Beni kışkırtma ama bu bahanenin bu gece işe yaramayacağını biliyorsun. Sanırım herkes senin yemek yapamadığını düşünüyor ve bu yüzden son zamanlarda gizemli bir şekilde çok hastalanıyorum."

Ollie ne zaman Boston'da olursa.

"Sanırım bunu aradan çıkarmanın zamanı geldi." Max elimi tutuyor ve beni evin önüne götürüyor.

Çocukken bahçelerimiz arasındaki çitlerden atlardık ama dikkat çekmemeye çalışıyoruz. Ayrıca, artık yetişkin falan olmamız gerekiyor.

Ön kapıları kullanırız, diyor annemin sesi kafamın içinde.

Yan tarafa geçmeden Ollie ve Lennon'ın arabası bizi durdurdu. Uber'leri nedense bizim garaj yoluna girmiş.

Dışarı çıkıp bize doğru geliyorlar, attıkları her adım aramızdaki boşluğu gerginlikle dolduruyor.

Sanki dördümüz ilk kez aynı ortamda bulunuyormuşuz gibi.

Bu dört yönlü bir açmaz.

Max'in bakışları benimle kardeşi arasında gidip geliyor, ben hepsiyle göz teması kurmaktan kaçınıyorum ve odaklanmak için arkalarında bir nokta seçmeye çalışıyorum ve Ollie'nin sevimli inek erkek arkadaşı bir ayağından diğerine kayıyor.

Lavman bundan daha rahattır.

İlk konuşan Ollie oldu. "Bu oyunu nasıl oynayacağız? Ayrı ayrı girip herkesin bize bakmasını mı sağlayacağız yoksa birlikte girip birlik olup onlara bu konuda ne kadar havalıymışız gibi davrandığımızı gösterip yine de herkesin bize bakmasını mı sağlayacağız?"

Ollie'nin eğlenen bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Zor seçim."

"Aslında..." Max diyor ki. "Ollie, seni bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?" "Ve beni Clark'la içeri mi göndereceksin?"

Gözlerimi kocaman açarak soruyorum.

Clark Ollie'ye döner. "Eski erkek arkadaşının beni bu kadar hoş karşılamasına bayılıyorum."

"Kahretsin. Özür dilerim. Ani tepki verdim." Anormal durumumuz dışında adama karşı bir şeyim yok.

Clark güler. "Hayır, anlıyorum. Bu çok garip."

Max beni kendine çekti. "Biz hemen arkada olacağız. Ollie'yle bir saniye konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?" Ollie kaşlarını çatarak soruyor.

"Kardeş boku hakkında."

Max'e dönüyorum. "Gerçekten beni ailenle tek başıma yüzleştirecek misin?"

Erkek arkadaşım sırtıyor. "Clark'ı alacaksın." Ollie homurdanıyor.

"Bu ailenize şaka yapmak için bir oyun mu?" Ben soruyorum. Strömberg kardeşliği 101.

Max düşünüyormuş gibi yapar. "Değildi, ama *şimdi* öyle. Kolunda Clark'la ortaya çıkmalısın."

Öfkelendim. "Harika. Çünkü Strömberg klanıyla yeterince dedikoduya neden olmadık."

"Seçme şansımız var mı?" Clark sorar. İki kardeş de başlarını sallar.

Clark'a, "Onlarla gerçekten savaşmak mümkün değil," diyorum ve Max'i gösteriyorum. "Bu ondan bile daha inatçı." Ollie'yi gösteriyorum.

Clark, "Sen bilirsin," der.

Komik olmaya mı çalışıyor yoksa benimle alay mı ediyor hiçbir fikrim yok. Ollie kahkahayı patlattı.

"Özür dilerim," der Clark. "Bu benim rahatsız olduğum zamanki halim. Kafamda tamamen komik olan şakalar yaparım. Yüksek sesle pek değil."

"Onları komik buluyorum." Ollie kıs

kıs güler. "Hayır, sen benim

beceriksizliğimi komik buluyorsun."

"Bu aynı şey değil mi?"

Kendimi onlara gülümserken buluyorum.

Clark'ı ilk öğrendiğimde, Ollie'nin başka bir gizli ilişki yaşamayacağına söz verdiği halde başka birini bulduğunu kabul etmek benim için zordu.

Şimdi Ollie'nin gerçekten ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum ve karşılığında bunu gerçekleştiren adama saygı duyuyorum.

"Birkaç dakika içinde orada olacağız," diyor Max ve beni Clark'a doğru itiyor.

Daha sonra bana borçlu olduğuna dair bir espri yapardım ama bu durum zaten yeterince garip. Şimdi seks şakalarının zamanı değil.

Clark ve ben rahatsız edici bir sessizlik içinde Strömberg'lerin evine doğru ilerliyoruz. O kadar sessiz ki, ayaklarımızın altında ezilen otların sesini duyabildiğime eminim.

Abartı belki ama bunu daha sonra Max'e de böyle anlatacağım. Bu yürüyüş ne zamandan beri bu kadar uzun?

"Sen ve Max nasılsınız?" Clark sorar.

"Harika." Gülümsemeye zorlamama gerek yok. "Sen ve Ollie?" "Umm, evet, gerçekten çok iyi."

"Harika."

Clark başını sallar. "Güzel."

Ön kapıya doğru koşmanın kabalık sayılacağını kendime hatırlatmak zorundayım.

"Her zaman bu kadar tuhaf olmayacak, değil mi?" diye sordum. Clark sesli bir nefes veriyor.

"Siktir, umarım olmaz."

Gülmeyi başarıyorum ve tam verandaya ulaştığımızda onu durduruyorum. "Bence orada çıldırmamalarının tek yolu, durumumuzdan tamamen memnunmuşuz gibi davranmamız. Olayı büyütmezsek, onlar da büyütmez."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, benim için önemli bir şey değil. Bu olayda benim konumumu gerçekten düşündünüz mü bilmiyorum ama Ollie'nin eski sevgilisi başka birini bulduğu için mutluyum."

"Ollie'nin kardeşi olsa ve bu birbirimizi görmek zorunda kalacağımız anlamına gelse bile mi?"

Clark omuz silkti. "Hey, Ollie olmadığı sürece sorun yok. Dövüşemeyebilirim ama Chicago Warriors futbol takımıyla arkadaşlığım var, eğer bu sizin için daha tehditkârsa."

Ollie'ye erkek arkadaşının tehditkâr olmaya çalışırken çok sevimli olduğunu söylemem gerekecek. "Max başından beri birlikte olmam gereken kişi. NFL'deki arkadaşlarını aramana gerek yok."

Clark gülümser. "Güzel."

"O zaman gerçekten bir sorun yok, değil mi?"

"Hayır."

"Bunu halledebildiğimize sevindim. Sanırım içeri girsek iyi olacak." "Sanırım öyle." Clark derin bir nefes alır.

Boş evin içinden arka bahçedeki gürültülü konuşmalara doğru yürüyoruz.

Ve tahmin edildiği gibi, arka güverteye çıkar çıkmaz Ollie ve Max'in kardeşi Vic'in ağzından çıkan ilk şey, "Yine yer değiştirmişler. Dörtlü bir ilişki içinde olduklarına ikna oldum."

Ona parmağımı gösteriyorum, çünkü buna iznim var. Bu adamları yıllardır tanıyorum.

Beni şaşırtsa da Clark geri çekilmedi. "Kıskandın mı Vic? Belki üç tane kız arkadaşın olursa bir kız arkadaşla tutunabilirsin."

Strömbergler gülmekten kırılıyor ve Vic başka bir şey söyleyemeden ben onun sözünü kesiyorum.

"İyi davranıyorsun. Üç kız bile bulabileceğini varsayıyorum."

Vic gözlerini kısar. "İkinizin arkadaş olmasından hoşlanmıyorum."

Hey, en azından bu şekilde havalı davranmayı başarıyoruz. Gelecekte iyi olacağımıza inanıyorum, ama bu bir ayarlama olacak.

Clark doğum gününü kutlamak için Max'in babasının yanına gider. Bunu daha sonra yapacağım. Masanın diğer ucuna, Max'in diğer kardeşlerinin olduğu yere gidiyorum.

"Max ve Ollie nerede?" Leo sorar.

"Max, Ollie ile bir şey konuşmak istedi." "Ne hakkında?" Nic sordu.

"Nereden bilebilirim ki? Max'in beyninde olup biten her şeyi bilmiyorum."

"Emin misin?" Vic sordu. "Her zaman ikinizin de yarım beyniniz olduğunu düşünmüşümdür."

"En azından o zaman sizden bir fazla beynimiz olurdu."

"Ne bu, kurban günü mü? Ben bira almaya gidiyorum." Vic fırtına gibi Kapalı.

Strömberg kardeşler arasında en ukala ve düşüncesiz olanı o, ve genellikle düşünmeden konuşur. Söyleyebiliyor ama kaldıramıyor. Bu yüzden hepimiz onu hedef alıyoruz.

Leo bana doğru eğildi. "Ollie ve Max'i yalnız bırakmanın güvenli olduğuna emin misin? Siz ikinizden beri böyle bir şey olduğunu sanmıyorum."

Ollie ve Max'in görüldüğü arka kapıları işaret ediyorum. "Birbirlerini öldürmeye çalışıyor gibi mi görünüyorlar?"

İkisi de gülümsüyor. Ollie benimle göz göze geliyor ve erkek arkadaşının yanına gitmeden önce daha da gülümsüyor. Clark'ın kulağına bir şeyler söylüyor ve sonra o bile bana bakıp gülümsüyor.

Max yaklaşıp yanımdaki koltuğa oturduğunda dudaklarımı büzüyorum. Eğilip başımın üstünü öpüyor.

Sanki masadaki herkes nefesini tutmuş gibi tüm arka bahçe sessizliğe bürünür.

Max ve ben daha önce Ollie ve Clark hariç hepsinin önünde çift olmuştuk. Bu yeni bir şey değil. Ama herkesin gözleri önce Ollie ve Clark, sonra da ben ve Max arasında gidip gelince, kavga çıkmasını beklediklerini falan sanıyorsunuz.

Ollie sessizliği, çılgın bir metabolizmaya sahip bir hokey oyuncusunun yapabileceği tek şekilde bozar. "Pasta zamanı gelmedi mi daha? Ben acıktım."

Clark homurdanır. "Tabii ki öylesin."

Aile toplu olarak rahat bir nefes alır. "Önce akşam yemeği," der anneleri.

Strömberg'lerle ilgili şöyle bir şey var: Sessiz olduklarında herkes bir şeylerin ters gittiğini bilir. Yemek tek istisnadır, bu yüzden belki de herkes ağzına yemek atarken sessizliği açıklar, ama başka bir şey olduğunu hissediyorum.

Akşam yemeği ve pasta arasında kısık sesle konuşulmadığında, bir şeyler olduğunu anlıyorum.

Sesimi alçaltıp Max'in kulağına fısıldıyorum. "Sanırım ailen parçalanmış."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Bunu düzelteceğim." Erkek arkadaşım ayağa kalkıyor. "Söylemek istediğim bir şey var."

Tanrım, odadaki file daha fazla dikkat çekiyor. Bu insan grubuyla böyle başa çıkılmaz.

"Ash ve ben artık birlikte olduğumuz için hepinizin aile toplantılarına ne olacağı konusunda endişelendiğinizi biliyorum."

Başımı eğiyorum. Gidip saklanabilir miyim?

"Olmana gerek yok. Çünkü bu gece buraya gelmeden önce Ollie'ye çok önemli bir soru sordum." Max bana baktı. "Ona zamanı geldiğinde Ash'e evlenme teklif edeceğimi söyledim."

İkimizin annesi de heyecan içinde ciyaklıyor. Ağzım açık kaldı.

Max elimi tutuyor ve beni yanına çekiyor.

Kalbim düzensiz atıyor, çünkü bunu ne kadar istesem de hazır olduğumu sanmıyorum.

Max sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Bugün sormayacağım. Aslında, biraz zaman alacak. Son on sekiz ay kafa karışıklığı, kalp kırıklığı ve yanlış şeyler yapmakla geçti, bu yüzden ikimiz de buna hazır olana kadar bekleyeceğim. Ama bugün Ollie'nin onayını almak zorundaydım çünkü bunun olacağını biliyorum. Bir gün."

Sertçe yutkunuyorum. En iyi arkadaşım aslında hiçbir şey yapmadan bana istediğim her şeyi veriyor. Bu düşünce beni güldürüyor.

Bana sonsuza kadar söz veriyor ama bana baskı yapmıyor ya da bunu yapmak zorunda olduğumuzu düşündürmüyor. Bu adımı kendi zamanımızda atacağız.

Max her zaman benim için orada olacak, tıpkı benim onun için olduğum gibi.

"Max sözlerine şöyle devam ediyor: "Her zaman ailelerimizin şanslı olduğunu düşünmüşümdür çünkü hepsi de onları delirtmeyen birini buldular.

"Baban bunu her gün yapıyor," diyor Bayan Strömberg. "Ama buna rağmen onu seviyorum."

Max iç geçirir. "Bu romantik bir jest olmazdı.
Anne."

"Özür dilerim," diyor. "Devam et."

"Onların sahip olduğu şeyin elde edilemez olduğunu düşünüyordum. Bizim sahip olduğumuz şeyi bulabileceğimi hiç düşünmemiştim. Seni çocukluğumuzdan beri seviyorum ama birini seni sevdiğim kadar sevmenin ne demek olduğunu ancak son altı ayda anladım. Eskiden aşkın her zaman şüpheyle birlikte geldiğini düşünürdüm ama konu biz olunca hiç şüphe duymuyorum. Artık yok. Bunun gerçekleşmesi ister bir yıl ister beş yıl sürsün, bil ki bir gün sana evlenme teklif edeceğim."

Konuşmaya çalışıyorum, ama sadece bir törpü çıkıyor, bu yüzden boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Bil diye söylüyorum, o gün geldiğinde cevabım evet olacak."

Max beni yüzüncü, bininci, milyonuncu öpücüğümüzle öpüyor -

bilmiyorum, sayısını unuttum - ama içinde mühürlü olan söz göğsümü

Hayatım boyunca aradığım türden bir aşk.

Max geri çekildiğinde, henüz nişanlanmamış olmamıza rağmen herkes sarılmak ve tebrik etmek için etrafımızı sarıyor.

Ollie bize doğru yaklaşıyor ve aynı anda ikimize de sarılıyor. "Bu gerçekten senin için sorun değil mi?" diye sordum.

Max, "Ollie bana devam etmemi söylemeden önce sorunun tamamını bile söyleyememiştin," diyor.

"Hâlâ tuhaf," diyor Ollie, "ama gerçekten sorun etmiyorum çünkü Max'in hislerinin ne kadar ciddi olduğunu öğrenir öğrenmez bunun olacağını varsaydım. Sen evlenmek istiyorsun ve Max de sana istediğin her şeyi verecek. Bu hiç de zor değil."

"Senin de Clark'ın var," diyorum. "Bu arada o da çok havalı biri." Ollie omzunun üzerinden baktı. "Evet, öyle."

Max kardeşini dürtüyor. "Siz ikiniz ne zaman evleneceksiniz?"

Ollie sırtıyor. "Bunun belki de gelecekte olabileceğini konuştuk ama bilmiyorum. Acelemiz yok."

En azından bu değişmedi. Biz ayrılana kadar Ollie'nin gelecekte evleneceğimize dair sözlerini beni ve annelerimizi yatıştırmak için verdiği bir söz olarak görmeye başlamıştım. Bunu istediğini hiç sanmıyorum.

Ollie'nin gözleri benimkilerle buluştu. "Sana istediğin her şeyi verebilecek birini bulduğun için mutluyum."

"Sana da." Ve tamamen dürüst oluyorum.

Son altı ay boyunca farklı bir şey yapıp yapmayacağımı çok düşündüm ve Max bana üniversitede nasıl hissettiğini söyleseydi ne olurdu diye merak ettim.

Bugün hayatımdaki en garip günlerden biriyken her şeyin bir nedeni olduğuna inanmak zor ama Max'le aramızdaki her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna da inanmak zorundayım.

Ollie ve Taylor sayesinde, evlenmemin ve hayatımı birine adamamın tek nedeninin derin bir aşk olduğunu biliyorum. Hayır.

Çünkü bana borçlular. Bir şey kanıtlamak istediğim için değil.

Evlilik benim için onurlandırılması ve değer verilmesi gereken bir şeydir.

Ve Max buna yaklaşan tek erkek. Max benim, ben de onun.

Sonsuza dek.

THANK YOU

It's Complicated'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz.

WINNING YOU

A FAKE BOYFRIEND SHORT STORY

EDEN FINLEY

WINNING YOU

FAKE BOYFRIEND 4.5

Seni Kazanmak Telif Hakkı © 2019 Eden Finley

Kapak İllüstrasyonu Telif Hakkı ©
Kellie Dennis, Book Cover By Design'da
www.bookcoverbydesign.co.uk

One Love Editing tarafından yeniden düzenlendi
<https://oneloveediting.com/>

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir şekilde
çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

İzinle ilgili bilgi için şu adrese yazın: Eden Finley -
izinler - edenfinley@gmail.com -

PREMISE

Marty:

Bu yardım çekilişine katılmamın tek nedeni aylardır peşinde koştuğum müzik festivali biletlerini kazanmak. Evet, diğer kazanan her kimse onunla bir randevuya çıkmam gerekecek, ama bu Radioactive'den müstakbel kocam Jay ile tanışmak için ödemeye hazır olduğum bir bedel.

Ancak randevumla yüz yüze geldiğimde biletlerin buna degeceğinden emin değilim. Adamın suratında sürekli bir çatıklık var ve bana çocuk demekte ısrar ediyor.

Kaba ve huysuz biri için çekici olduğunu kabul ediyorum ama hayır. Jay için buradayım. Uzun, seksi, yaşlı adama aşık olmayacağım.

Luce:

Çocuğun şımarıklığı neredeyse festivale varır varmaz randevuyu iptal etme planımı değiştirmeme neden olacak.

Bu biletleri kazanmaya çalışırken art niyetli olabilirim ama aynı şeyin Marty için de geçerli olduğu açık.

Yapılacak en kolay şey ayrılmaktır.

O zaman nasıl oluyor da kendimi ona yemek ısmarlarken ve onunla takılırken buluyorum?

Bu adamın bir gecede hayatımı ne kadar değiştireceğini bilseydim,
tanıştığımızda ona karşı bu kadar somurtkan olmayabilirdim.

şimdi gitmesine izin vermek istemiyorum.

*****Seni Kazanmak, Sahte Erkek Arkadaş* serisiyle aynı evrende
geçmesine rağmen Avustralya'da geçiyor ve AU İngilizcesi kullanıyor.
Teknik olarak *Hat Trick, Fake Boyfriend* kitap 5'in bir ön bölümüdür,
ancak herhangi bir sırayla okunabilir.****

DZor zamanlar zor tedbirler gerektirir. Radioactive Joystar Müzik Festivali'nde çalışıyor ve ben beş parasızım. Yaptığım için bana hizmet ediyor

Bütün bu doktora olayı. Zeki falan olmam gerekiyordu. Yirmi üç yaşında olduğumu ve bir konser biletini bile karşılayamadığımı düşünürsek pek de zeki olmadığım ortada. Bu geceki etkinliğin giriş ücretini bile zar zor karşılayabildim.

Haftalarca eBay, Gumtree ve Facebook'taki Melbourne al-takas-sat gruplarında bilet aradıktan sonra elimde hiçbir şey yok. Bırakın karaborsayı, gerçek bir bilete bile param yetmiyor. Gerçek bir bilet için para bulsam bile festivalin biletleri tamamen tükenmiş durumda.

Bu yüzden Heart2Heart yardım etkinliğindeyim ve Joystar'a ücretsiz giriş hakkı kazanmak isteyen başka biriyle tanışma randevusu ayarlamayı umuyorum - *her yerde* mevcut olan son biletler.

Tabii bu, eğer randevuyu kazanırsam geçerli. Burada çalışan bir arkadaşım bana fazladan birkaç çekiliş bileti verdi, ben de bunları hemen festival çekilişine attım ama yine de yeterli olmayabilir. Yerel işletmeler tarafından bir yığın ödül bağışlandı ve herkes şansını farklı randevu seçeneklerine (sıcak hava balonu ya da derin deniz dalışı gibi daha pahalı ve ayrıntılı randevulara) yayıyor gibi görünüyor; ancak bu, Joystar'ın kutusuna ne zaman biri bir tane koysa gözümü dikip bakmamı engellemiyor.

"Bir içki daha ister misin, Doktor?" Gray barın arkasından sorar.

"Evet, teşekkürler."

Lakabı beni rahatsız ediyor -her zaman da etti- ama bu adam benim ailemden sayılır. Kardeşimle arkadaş ve tamamen heteroseksüel ama burada çalışıyor çünkü heteroseksüel bir bardan daha iyi bahşiş aldığını söylüyor. Benim için iyi oluyor çünkü bedava içki alıyorum.

Doktor lakabı lisedeyken hızlandırılmış bilim programına kabul edildiğimde başladı. On beş yaşından beri moleküler mühendislik alanında doktora yapma yolunda ilerlerken insanlar başka ne bulacaklar ki? *Geleceğe Dönüş filmindeki* ana karakterin adını almış olmamın da bir faydası yok.

Marty'nin filmdeki fizikçi olmadığı iddiası insanların bana daha çok Doc demesine neden oluyor. Ya da inek. Gerçi bana inek diyenler sadece en yakın arkadaşlarım ve ailem, çünkü ortalamadan kısa ve sıska olabilirim, ama bulduğum kişiler tarafından defalarca zeki olamayacak kadar güzel olduğum söylendi.

Teşekkürler... Sanırım?

Gray'in bana yeni bir tane vermesi için tam zamanında elimdeki biranın geri kalanını içtim.

"Gergin misin?" diye soruyor.

"Geçiş kartlarını alamayacağım için endişeliyim. Bu gösteriye gitmem *gerek.*"

Gray bara yaslanır. "Gerçekten de solistin sana bakıp aşık olacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet."

"Eğer kazanırsan, *sevgilini* de götürmen gerektiğinin farkında mısın? Umarım Radioactive hayranıdır. Ya seni diğer aşamalara sürüklerse?" Nefesi kesildi. "EDM seviyor olabilir."

"Senin çalışıyor olman gerekmiyor mu?" Homurdanıyorum. Eğer randevusu olan kişi EDM seviyorsa, kendi başınadır.

Gray kıs kıs güler. "Çekiliş başlamak üzere, iyi şanslar. Umarım sen ve Radiohead birlikte mutlusunuzdur."

Dişlerimi sıkıyorum. Radiohead değil, Radioactive olduğunu biliyor. Her zamanki gibi beni kızdırmaya çalışıyor. Bunun yerine onu tersliyorum ve barın diğer ucunda başka birine hizmet etmeye giderken kahkahalarının geri çekilme sesine seviniyorum.

Radioactive henüz Avustralya'da büyük bir grup değil -New York'tan nispeten yeni bir grup- ve onları bilmemin tek nedeni YouTube'da bir video görmem ve bir saplantıya düşmem.

Ders çalışırken, spor yaparken, uyurken... kısacası dinlediğim tek şey onlar.

Bu ineğin saplantısı çok derin.

Çekilişler yapılmaya başlandı ve herkes bu konuda benden daha hevesli görünüyor. Hepsi de eşleriyle tanıştıklarında gözlerinde sevgi dolu kalplerle heyecanlı görünüyorlar. Yanlış nedenlerle burada olduğum için kendimi suçlu hissetmeliyim ama... burası *Radyoaktif*.

Festival tarihi geldiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. İlk isim: benim değil. Beni Primrose Everdeen yapacaklar diye içime bir kurt düşüyor. Tek bir başvurusu olan biri kazanacak.

İlk adam sahneye çıkıyor ve söylenen ismi çoktan unuttum ama uzun, esmer ve yakışıklılığın timsali. Ona tırmanmak için kesinlikle gönüllü olurdum.

Dar bir tişört, bol bir kot pantolon giyiyor ve kasları var. Hayır bekle, o kas giymiyor, kasları onu giyiyor.

Görünümün tek dezavantajı, ters bir beyzbol şapkası tarafından tamamen mahvedilmiş olması.

Ciddi misin? Sınıf nerede?

Ağzımdan bir geçirti çıkıyor ve tek tattığım bira oluyor. Doğru ya. Burada da sınıf yok.

Onu incelemekle o kadar meşgulüm ki Gray beni barın arkasından itene kadar adımın anons edildiğini duymuyorum.

"Tamamdır!"

Kazandım mı? Lanet olsun, ben kazandım.
Jay'in bana aşık olmasına bir adım daha yaklaştım.

T Güya bu geceki eşim olan adam heyecanlı bir enerji yumağı halinde sahneye çıkıyor. Neredeyse o noktaya benziyor Dakikada 100 mil hızla giden karikatür Tassie Devil. Sevimli olsa da, sarkık açık kahverengi saçları ve siyah polo tişörtü onu bir One Direction konserinden daha neşeli yapıyor. Kahretsin... muhtemelen tüm 1D çocuklarından daha genç.

Öldür beni şimdi. Benden 15 yaş küçük görünüyor. Bu... *çocuk* benimle çıkmak istemeyecektir.

Tanrım, ben ne zaman yaşlandım?

Belki de liseden mezun olduktan sonra durmadan çalıştığınızdan beri? Aidatını ödemek, yükselmek için çalışmak ...

Bu düşünceden sıyrılıp biletlerimizi ve tramvay geçiş kartlarımızı alıyorum ve alkışlar eşliğinde neşeli yolumuza devam ediyoruz. Bazı biletler önümüzdeki haftaya kadar geçerli değil ama bizimki şu anda başlayan birkaç bileten biri.

"Ben Marty," diyor dışarı çıktığımızda.

"Luce."

"Gevşek mi? Eğer dipteyseniz pek de iyi bir isim değil."

Onu doğru duyup duymadığımı merak ederek kaldırımda aniden duruyorum. Kim böyle şeyler söyler ki? Sonra onu tepeden tırnağa tekrar inceledim ve gençlerin bu tür şeyler söylediğini fark ettim. "L-U-C-E."

"Oooh. Benim hatam. Bu bir şeyin kısaltması mı?" "Bir şey için," diye mırıldanıyorum ve yürümeye devam ediyorum.

"Ne oldu?" Bacakları benimkinin yarısı kadar, bu yüzden adımları hızlı ve zıplıyor, bu da onu heyecanlı bir köpek yavrusu gibi gösteriyor.

"Kişisel asistanım tam adımları bile bilmiyor, bu yüzden Buckley'in adını aldın, evlat."

Yürümeyi bırakma sırası onda. "Çocuk mu? Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?"

"Az önce bir barda olmasaydınız, on yedi mi derdim? Oy kullanacak yaşta mısınız?"

"Dostum, yirmi üç yaşındayım ama seni öpsem mi yoksa siktir git mi desem bilemiyorum."

"Saçmalık, sen 23 yaşındasın."

Marty cüzdanını çıkardı ve bana ehliyetini gösterdi. Vay be. Bir ay içinde 24 yaşına girecek.

"Bunun sahte kimlik olmadığına emin misin?" diye sordum. "Çok mu güven sorunu var?"

Cüzdanındaki başka bir kart gözüme çarpıyor. "Melbourne Üniversitesi. Parkville'deki süslü okul, değil mi?"

Marty cüzdanını benden geri aldı. "Tanrım, annen sana hiç burnunu sokmamayı öğretmedi mi?"

"Yirmi üç yaşındaysan neden hâlâ üniversitedesin? Geçen yıl mezun olman gerekmiyor muydu?"

"Sürtük, üç yıl önce mezun oldum, yirmi iki yaşında yüksek lisansımı yaptım ve şimdi doktora programındayım. Sen hayatınla ne yaptın, ihtiyar?"

Yaşlı adam mı? Gülmemek için kendimi zor tutuyorum, çünkü sinirlendiğinde daha da sevimli oluyor. Söylediklerine itiraz etmek isterdim ama kendimi olduğumdan çok daha yaşlı hissediyorum. Saçımdaki griler de yardımcı olmuyor. Bu yüzden beyzbol şapkası taktım. Son zamanlarda saçımı boyatmaya fırsatım olmadı ve bu öğlene kadar bu hayır etkinliğini es geçmeye niyetliydim. Ama bu festival biletlerine ihtiyacım var.

Homurdanıyorum. "Ben yaşlı değilim. Otuz iki yaşındayım."

"Bak, sana bir teklifim var. Belli ki sen benim çok genç olduğumu düşünüyorsun, ben de senin çok fazla kibirli olduğunu düşünüyorum. Bana biletimi vermeye ne dersin, yollarımızı ayırırız ve sonra belki de gösterinin tadını bekarlar olarak çıkarabiliriz?"

Gözlerim kısıldı ve onun buraya randevu için gelmediğini fark ettim. Ben de aynı nedenle burada olmasaydım gücenirdim.

Ödülü bölüştürdüm ve biletleri vermeye gittim ama bırakmadım. "Sen sadece konser bileti istemiştin."

Marty'nin ağzı bir bahane uyduracakmış gibi açık kalıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor. Dolgun dudaklarını fark etmeden edemiyorum.

Ona kaşlarımı kaldırdığımda kaşlarını çatıyor ve elimden biletini kapıyor.

"Bu doğru olabilir, ama sen ağzını açana kadar en azından bu randevuya çıkmaya açıktım."

"Genç görüldüğünü söylediğim için mi beni reddediyorsun? Kahretsin, ben bir canavarım. Sen eşcinsel misin ki? Yoksa bedava bilet kapmaya çalışan heteroseksüel bir çocuk musun?"

"Cidden beni festival biletleri için gey numarası yapmakla mı suçladın?" Hışımınla gittiğinde, takip etmekten kendimi alamadım.

Bu randevuya gitmeye hiç niyeti yoktu, ama onu bu konuda aradığımda kızan o mu oluyor? Açıklanamayan bir nedenden dolayı, onun bu tavrını komik ve biraz da sevimli buluyorum.

"İkiniz de aynı yöne gidiyorsanız, sinir krizi geçirmek pek de istenen etkiyi yaratmaz," diyorum ve gülümsememeye çalışıyorum.

"Hissy buna uyuyor." Marty orta parmağını kaldırır.

Bu beni daha çok eğlendiriyor. "Bunun sahte kimlik olmadığına *emin* misin?" Alay ediyorum. "Ne kadar da olgusun..."

Daha da sinirlenmesini bekliyorum. Onun yerine ayakları titriyor ve hayatımda duyduğum en iç açıcı kahkahayı duyuyorum.

"Daha önce kimsenin bana bu saçmalığımı söylediğini sanmıyorum. Çoğu erkek kaçıp gitmeme izin verirdi."

Çoğu erkek aptaldır.

"Bu kadar çarpıcı bir kişiliğe sahipken nasıl oluyor da hiç çağırılmıyorsun? Ne tür insanlarla takılıyorsun?"

Marty'nin yanaklarında küçük gamzeler belirir. "Çoğunlukla moleküler mühendisler."

Vay be, çocuk *çok* zeki. "Demek okulda hepinize sataştılar ve birbirinizle nasıl konuşacağınızı bilmiyorsunuz?"

"Hey, okulda bana hiç sataşan olmadı. Rugby takımındaydım."

Bu adam mı? Sıksa vücudu ve dik duramamasıyla mı? Küçük, sıkı vücudundan şikayet ettiğimden değil ama rugby? "*Ciddi* misin?"

"Hayır, dostum. Bana baksana! Büyürken inek olmaktan daha kötü ne var biliyor musun? Eşcinsel bir inek olmak. Lise hiç eğlenceli değildi. Yetişkinlik de daha iyi değildi ama en azından artık insanlara otuzbirci iseler siktirip gitmelerini söyleyecek cesaretim var."

Yani ben. Sanırım sosyal ortamlardan o kadar uzaklaştım ki artık normal bir insan gibi nasıl davranacağımı bilmiyorum. Okuldan ayrıldığımdan beri tüm hayatım anneme başarılı olmak için üniversiteye gitmeme gerek olmadığını kanıtlamakla geçti. Çalışmak ve kendime büyük bir isim yapmak konusunda inatçı ve tek yönlü bir zihne sahiptim. Peki bunun için elimde ne var? Sosyal hayatım yok ve boş ama süslü bir dairem var. Yaşasın, orta düzey yöneticilik.

"Özür dilerim."

Marty'nin kaşları havaya kalktı.

"Otuzbirci olduğun için," diye açıklıyorum. "Ve ne olursa olsun, şu anda kesinlikle bir inek gibi görünmüyorsun. Muhteşem görünüyorsun."

Bana sanki uyuşturucu içiyormuşum gibi bakıyor. "Yani, hala gençsin, ama harikasın."

"Ve yine genç şeyine döndük. Tam da bu konuşmayı tersine çevirebileceğimizi düşünürken." O daha hızlı yürüyor, ama ben ona ayak uyduruyorum.

"Sahneye çıktığınızda aklıma ilk ne geldi bilmek ister misiniz? Bilirsiniz, *bu adama hemen bir ADD ilacı almak* dışında."

Hiçbir şey söylemiyor ama dudakları sanki gülümsememeye çalışıyormuş gibi titriyor. "İlk aklıma gelen senin benim ligimin çok dışında olduğun. Genç, ateşli ve Eğlenceli. Olmadığım her şey. Otuzlu yaşlarımdayım, kırklı yaşlarımdaymışım gibi görünüyorum ve haftada seksen saat çalışıyorum. Bu beni en başından beri savunmacı yapmış olabilir."

Marty yavaşlayarak duruyor ve bana bakıyor. Gözleri yumuşak ama dudakları büzülmüş, ne düşündüğünü bilmiyorum. Sonra gözleri acı verici bir yavaşlıkla üzerimde geziniyor ve bakışlarının tenimi yaktığını hissediyorum. Kırılganlık içeri sızıyor ve elimi enseme gezdiriyorum. Bu hareket gözlerinin koluma ve oradaki kaslara takılmasına neden oluyor. Çok çalışıyor olabilirim ama uzun bir günün ardından stres atmanın yolu apartman dairemdeki spor salonuna gitmek.

Kilda'ya giden bir tramvay önümüzdeki durağa yanaşiyor.

"Bu..." İşaret ediyorum.

"Kahretsin, ihtiyacımız olan bu." Marty bacaklarını platforma uzattı, ben de hemen arkasıdaydım.

Son boş koltuğa yerleşirken kendini beğenmiş gülümsemesiyle karşılaşıyorum. Yana bakan sıralardan biri, ayakta durulan bölümün hemen yanında.

Sinsi bir sırıtışla, "Yaşlılar için yerinizi bırakmak adetten değil mi?" diye soruyorum.

Marty yine o muhteşem kahkahasını atıyor ama kıpırdamıyor.

"Tamam o zaman. Burada durmam gerekecek." Öne çıkıyorum ve başımın üstündeki bara uzanıyorum, bunun kasıklarımı Marty'nin tam yüzüne koyduğunu biliyorum. Belki bu onu harekete geçirir.

Ona bakıyorum ve yanaklarının neden aniden pembeleştiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranıyorum ve sanki ağzı kurumuş gibi

dudaklarını yalıyor.

Gerçekten güzel ağzı.

Birine şaka yapmanın en kötü yanının geri tepmesi olduğunu unutmuşum. Benim aletim de genellikle aksiyona dahil olmak ister. Marty kotumdaki şişkinlikten rahatsız olmak yerine sırtıyor.

Sonra herif ayakkabısına bakar. "Lanet olsun. Bağcıklarım çözülmüş."

Hiç de çözülmemişler.

Öne doğru eğilip ayakkabısına uzanırken gözlerini benden ayırmıyor. Pembe dili tekrar dışarı fırlıyor, dudaklarını yalıyor ve ağzı kasıklarına o kadar yakın ki nefesini neredeyse sikimin üzerinde hissedebiliyorum.

Boğazımda bir hırıltı gürlüyor.

Marty gülerken omuzları zıplıyor. "Üzgünüm, ayakkabımı bağlamam gerek." "Ayakkabısını bağlarken" gür saçları hafifçe kalçama sürtünüyor.

"Siktir," diye mırıldandım ve bir adım geri çekildim.

Marty bana sırtıyor. Ne yaptığını biliyor olmalı. O dudaklar, kafası sikime o kadar yakın ki...

"Sen şeytansın." Bunu benim söylemem çok komik.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Tekrar koltuğuna oturuyor ve imalı bir şekilde ağzını siliyor, bu da sikimi daha da sertleştiriyor.

"Kendini beğenmiş çocuk."

Başını sallıyor. "Çocuk olmadığımı çoktan anladık."

"Doğum tarihinize göre. Hâlâ ayakkabı numaranızın yaşınızla daha doğru bir karşılaştırma olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

Marty gülümsememeye çalışıyormuş gibi dudağını ısırtıyor ve yanındaki yaşlı kadın ya tiksiniyor ya da kot pantolonunun içine giren sikime acıyor ama ayağa kalkıp tramvayın kapısına doğru ilerliyor.

Hemen kendimi onun boşalan koltuğuna atıyorum ve bunun bir tesadüf olduğunu ve onun durağının bir sonraki durak olduğunu düşündüğümde, kapılar açılırken bize doğru bir bakış gönderiyor ve aceleyle uzaklaşıyor.

Ona kızdım. "Küçük yaşlı kadınları ayartıyorsun. Kendinden utanmalısın."

"Suratıma sikini dayayan sensin." "Şikayet ettiğini duymadım."

"Görebildiğim kadarıyla, şikayet edecek pek bir şey yok." Marty'nin iltifatındaki meydan okuma gözümünden kaçmıyor ve flört etmenin ne kadar eğlenceli olabileceğini hatırlıyorum.

Saatimi kontrol ediyorum. Tramvayda hâlâ biraz vaktimiz var ve ben bunu en iyi şekilde değerlendireceğim.

"Peki, kimi göreceğin için heyecanlısın?" Ben soruyorum. "Joystar'da mı?"

"Radyoaktif." Bu isim, arkasında en ufak bir düşünce olmadan ağzından uçup gidiyor.

Grubu yerleştirmeye çalışıyorum ama hafta sonu boyunca yetmişten fazla grup sahne alacak. Birkaç dakika sürüyor, ama sonra-

"Küçük Amerikan grubu mu? Rock ve grunge karışımı? Solist eşcinsel..." Bu detayın şu anda neden önemli görüldüğünü bilmiyorum.

Marty şok içinde geri çekilir. "Onları duydun mu? Arkadaşlarımın hiçbiri duymadı! Benim takıntımı anlamıyorlar. Ve Jay sadece eşcinsel değil, benim gelecekteki kocam."

Bu beni güldürüyor. "Vay canına, bu randevuyu *gerçekten* istemiyordun, değil mi?"

Görünüşe göre, senin için çoktan konuşulmuş."

Yüzümdeki eğlenmiş ifadeyi görüyor ve gözlerini deviriyor. "Sadece benimle tanışmak zorunda."

Haklı olabilir. Marty'nin kesinlikle çekici bir yanı var. "Peki, bana gerçek adını söyleyecek misin?" Marty soruyor.

"Ben Lucas."

Gözlerini kısar. "Ben saçmalık diyorum."

"İsmim hakkında saçmalık mı diyorsun? Luce'nin kökeni Lucas'tır."

"Kimsenin gerçek adını bilmediğini söyledin. Eğer normal bir şey olsaydı

Lucas, sen bunu sır olarak saklamazsın."

"Lanet olası zeki insanlar," diye mırıldanıyorum. "Belki de Lucas babamın adıdır ve benim baba sorunlarım vardır."

Gözleri yine o inceleyen şeyi yapıyor. "Hayır. Bunu da yemem. Lucille mi? Hayır, Lucy!"

"Keşke Lucille olsaydı."

"Hadi ama, o kadar da kötü olamaz. Marty McFly'ın adını taşımaktan daha kötü olamaz."

Tüm yüzüm aydınlandı. "Asla olmaz."

"Yol." Dudakları ince bir çizgi oluşturuyor ve alnı konsantrasyonla kasılıyor. "Hmm... Lucius mu? *Harry Potter*'daki kötü adamlardan birinin adını almak istemezdim, biliyorum."

Başımı salladım. "Evet. İşte böyle. Tahmin etmişsinizdir. Şu Lucius karakterinden nefret ediyorum."

Marty bu kez başını eğiyor. "Peki o hangi karakter?"

"Burnu olmayan mı?" Sesim çatlıyor ve Marty'nin gözleri açılıyor.

"*Voldemort'un* adını bile bilmiyor musun? Ne tür bir yetişkinsin sen? Sen?"

"Çocuk filmi izlemeyen biri mi?"

Nefesi kesiliyor. "Onlara kitap değil de film mi diyorsun? Ben... ve... sen ... Yapamam... Yapamam bile."

Kıkırdıyorum. "Bu iyi, çünkü durağımız burası."

Ve oyun zamanı bitti. Şimdi buradayım, yapmam gereken bir şey var.

A Tramvaydan inip festivalin düzenlendiği Catani Bahçeleri'ne doğru ilerlemeye başladığımız anda Luce beyzbol topunu çeviriyor Ön tarafa doğru.

Ona göre daha havalı olduğu için mi? Sanırım?

Ona tamamen vazgeçmesi gerektiğini söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum, ama yine de bu adama ne zaman tavır yapsam, bundan zevk alıyor ve etkileyici uzantılarını yüzüme vuruyor gibi görünüyor.

Ve açıklanamaz bir nedenden ötürü, bunu gerektiği kadar ürpertici bulmuyorum. Aslında bunu ürkütücü olmaktan o kadar uzak buluyorum ki, o yaşlı kadın tramvayda daha da açık bir gösteri almadığı için şanslı.

Yaşımı küçümseyen tavrı beni hâlâ kızdırıyor ama bir bakıma ferahlatıcı. Pek çok yaşlı erkek, kollarında genç bir twink görünümlü erkeğin olmasını seviyor - hatta sinir bozucu olduğu noktaya kadar. Benimle oynamak için güzel bir şey olmamı istiyorlar ve bir sesim olmasını beklemiyorlar. Genelde ağzımı açtığımda ilgilerini kaybediyorlar.

Giriş kapısına varıyoruz ve Luce arkamdan yakından takip ediyor. Neredeyse çok yakın. Sanki bu gerçek bir randevuymuş gibi eli sırtımın alt kısmına gidiyor.

Ön taraftaki güvenliğe kordonlarımızı gösterdikten sonra Luce aramıza tekrar mesafe koyuyor.

"Yani..." diyor. "Sanırım burada ayrılıyoruz."

Yollarımızı ayırmak benim fikrim olsa da, belki de küçük tramvay karşılaşmamızın bu planı değiştirebileceğini düşündüm.

Belli ki öyle değil.

"Oh. Sen ... yani biz . . . tamamız ..." *Dil ve ağız, toparlanın! Şu anda normal bir cümle iyi olurdu.*

"Solistin seni kaptığını düşünmesini istemem." Göz kırıyor. Lanet olsun ona.

Radioactive'den Jay'in sahneden atlayıp dizlerinin üzerine çökerek bana evlenme teklif etme fantezimi gerçekleştirmek şöyle dursun, bana bir göz atacağını bile düşünmüyorum. Yani, umut var, ama hayal görmüyorum ve Luce ile ben... didişmeler arasında gerçek bir randevu ayarlayabileceğimizi düşünmüştüm.

"Elbette," diyorum umursamaz bir omuz silkmeye. "Böyle düşünmesini istemem. Eğer daha sonra beni bulmak istersen nerede takılacağımı biliyorsun."

Başını sallar. "Öyle yapacağım. Önce ana sahneyi kontrol etmek istiyorum, ama seninle buluşacağım. Adamını çalarken görmek isterim."

Radioactive hakkında benimle dalga geçtiğinde, arkadaşlarımın yaptığı gibi beni kızdırmıyor. Daha çok benimle birlikte oynuyor ve rock yıldızlarının her zaman konserin ortasında hayranlarına aşık olduğu gibi cılgınca bir düşünceyi eğlendiriyor gibi.

Uzaklaşmasını izliyorum ve bakışlarım o pahalı tasarım kot pantolonunun içindeki dar poposuna takılıyor. Sonra ucuz kıyafetlerime bakıyorum ve fark ediyorum ki ...

Gencim ve beş parasızım. Beni bulmaya gelmeyecek.

Üçüncü aşama tüm müzikleri ölüme gönderdikleri yer gibi görünüyor ve sadece bir buçuk saat sonra, konserin sona ermesi için bir zombi kıyameti için dua ediyorum.

Şu anda Radyoaktif'in buna değip değmeyeceğinden emin değilim.

Öyle, aptal beynim bana hatırlatıyor.

Tamamen EDM olan ikinci sahne ve tüm büyük headlinerların sahne aldığı birinci sahnenin aksine, üçüncü sahne karışık bir *Lütfen, kulaklarımı kesebilir miyim?* ve *Radioactive'den daha iyi bir sahne süresini nasıl elde ettin?*

Rabid Skunk adında bir grup sahne aldığında, bir molaya ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Ön taraftaki harika manzaramı feda ediyorum -Radyoaktif'in çağrı saatine kadar hayatta kalmamın imkanı yok- ve kafası güzel, sarhoş ya da her ikisini birden yaşayan insanlardan oluşan küçük kalabalığın arasından ilerliyorum.

Üçüncü aşama yemek kamyonlarının hemen yanında ve kamyonlardan gelen koku bana bu akşam yemek yemediğimi hatırlatıyor, bu yüzden hızlı ve yağlı yiyecek sırasını inceliyorum ve bir dagwood köpeği sipariş etmeye karar veriyorum.

Arazinin bu kısmındaki gürültü çok daha sessiz. Ya da ben sağır oldum. İkisinden biri.

Oturacak bir yer bulmak için köşeyi döndüğümde, fallik şekilli kızarmış yemeği ağzıma atıyorum ve Luce'un yiyecek kamyonlarından birine yaslanıp sanki birinden saklanıyormuş gibi diğer tarafa baktığını görünce donup kalıyorum.

Sonra dönüp beni görüyor, ağzı şaşkınlıkla açılıyor ve gözleri boğazımın yarısına kadar sokulmuş aptal sosise odaklanıyor. Yüzü sertleşiyor ama kızgın bir şekilde değil. Bakışları buradan hissedebileceğim bir sıcaklıkla yanıyor.

Bir parça ısıyorum ve çiğniyorum, ağzım doluyken konuşuyorum. "Acıkmıştım."

"Neye açsın?" diye homurdanıyor.

Kıkırdıyorum. "Sanırım bu şeyler biraz müstehcen görünüyor."

"*Bir çeşit* mi?" Sesinde garip bir çığlık var. "Bunlardan birini herkesin içinde yemen yasadışı olmalı."

"Herkes mi yoksa

sadece ben mi?"

"Kesinlikle sadece
sen."

Bir adım öne çıkıyorum. "Bu gördüğün şeyi beğendiğin anlamına mı geliyor?"

Luce derin bir iç çeker ve tekrar minibüsün köşesine bakar.

"Kimden saklanıyorsun?" diye soruyorum.

İrkilir. "Ben, uh... umm. Saklanmıyorum."

"Yalancı."

"Tamam, saklanıyorum. Buraya gel."

Yaklaşıyorum ve sesini alçaltıyor.

"Dışarı çıkıp etrafta hala güvenlik görevlileri olup olmadığına bakabilir misin?"

"Ne yaptın sen? Belki de bir kaçağı korumak istemiyordumdur."

"Hayır, öyle bir şey değil. Ben sadece ... umm ..." Bana doğruyu mu yoksa yalanı mı söyleyeceğini tartışıyormuş gibi tereddüt ediyor. "Eskiden onlardan biriyle çıkıyordum ve sapık gibi davranmaya başladı ve şu anda onu görmemeyi tercih ederim. Ya da tüm güvenlik arkadaşlarını."

Vay anasını. Bir keresinde Grindr'da tanıştığım çılgın bir sapık sayesinde bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Polisi falan aradım.

"Başka bir şey söyleme." Başımı köşeye doğru eğiyorum ve iki iri yarı gölgenin bu tarafa doğru geldiğini görüyorum. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum dostum ama kaçmak isteyebilirsin."

Güvenlik görevlilerinin figürleri de beni hayal kırıklığına uğrattı. Belli ki, eğer içlerinden biri eski sevgilisiyse, Luce kaslı ve iri yarı erkeklerden hoşlanıyor. Spor salonuna sadece haftada en az iki kez, o da kardeşim beni sürüklediğinde gidiyorum.

"Ne kadar yakınlar?" Luce soruyor.

Tekrar bakıyorum. "Sanki çıkmak için üç saniyen varmış gibi-"

Luce kolumu tutuyor ve beni döndürürken yemeğimi yere düşürüyorum. Hızlı bir hareketle şapkasını minibüsün tekerleklerinin altına fırlatıyor ve ardından beni yemek kamyonunun yan tarafına sıkıştırıp delicesine lezzetli vücudunu benimkine bastırıyor.

Yine de bu bir sorun değil. Sorun onun ıslak, sıcak ağzının, yüzünü korumak için bir hileden daha fazlasını hissettiren yakıcı bir öpücükle benimkini kaplaması

eski sevgilisi her neyse ondan.

Birdenbire ortaya çıkıyor ve kendimi toparlamam birkaç saniye alıyor. Dilim kendi kendine dudaklarının kenarını yalıyor, yemin ederim ve Luce'den gelen küçük soluk şoktan kaynaklansa da, dilim bunun kesinlikle daha fazlası için bir davet olduğunu düşünüyor. Evet, dilim. Beynimden tamamen ayrı bir şey. Beynim bile değil.

Aslında, sanırım bu noktada beynim tamamen eridi. Pahalı tıraş losyonu ve nane gibi kokuyor.

Ayak sesleri çimlerin üzerinde çıtırdıyor ve sonra bizden uzaklaşıyor, ama Luce beni öpmeyi bırakmıyor. Hatta bana daha fazla bastırıyor ve o etkileyici sikini benimkine sürüyor. Tramvaya bindiğimde, sadece yarıya kadar inmiş olmasına rağmen çok büyük olduğunu söyleyebilirdim. Şu anda bacaklarının arasında çelik bir çubuk varmış gibi hissediyorum ve benimki de benzer bir durumda.

Dili benimkine ustalıkla masaj yapıyor, ama ben inlediğimde sanki gerçekliğe geri dönüyor.

Luce uzaklaşıyor ama titrek nefeslerimizi paylaşacak kadar yakın duruyor. "Tadı akşam yemeğimden daha güzeldi," diyorum ve biraz daha geri çekiliyorum

-Ayaklarımızın dibinde yere atılmış yemeğimi görmemize yetecek kadar boşluk bırakarak. "Bu da büyük şans, çünkü artık mahvoldu."

"Sana yeni bir tane alacağım," diyor Luce.

Güzel, çünkü son on dolarımı o şeye harcadım. Gerçi bunu yüksek sesle söylemiyorum.

"Sence gittiler mi?" diye soruyor.

"Beni tekrar öpmen için hayır demek istiyorum."

Yüzünü kaplayan sırtış nefes kesiciden başka bir şey değil. Bu adam her zaman böyle mutlu görünmeli. Bu ona daha önce tanıştığım yargılayıcı adamdan daha çok yakışıyor. "Arsız çocuk nasıl flört edileceğini biliyor."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bana bir kez daha çocuk de..."

Luce yüzünü buruşturur. "Sanırım sana seslenmek pek çekici bir şey değil. Özellikle de dudaklarını tekrar o kadar çok istediğimde."

Ona istediğini veriyorum ve hızlı, iffetli bir öpücük için dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Mmm," diye mırıldanıyorum geri çekildiğimde, "yaşlı adam tatlı dilli. Hey, şu gördüğüm gri saçlar mı?" Refleks olarak uzanıp elimi saçlarında gezdiriyorum, kesinlikle koyu renkle karışık gri çizgiler var. Bu onu seçkin gösteriyor.

"Ben yaşlı değilim." Elim iitti. "Yirmili yaşlarımda grileşmeye başladım. Genetik berbat."

"Tabii ki yaptın... *yaşlı adam*."

"*Evlad*."

İkimiz de irkildik.

"Bu tuhaf, ürkütücü rol yapma olayını artık bırakmama izin var mı?" Ben soruyorum.

Tekrar gülüyor ve tamamen uzaklaşıyor. "Anlaştık. Peki, akşam yemeği?" Midem yüksek sesle guruldayarak cevap vermemi engelliyor.

M Belki de aklımı kaçırmışım, çünkü bu ben değilim. İşimi her zaman başka şeylere tercih etmişimdir. Son ilişkim beş yıl önce bitti.

bunu kanıtlıyor. Onu hiç önceliğim yapmadığım için gitti.

Yine de burada, yapılması gereken başka işler varken yakışıklı bir adamı takip ediyor ve ona yemek ısmarlıyorum. Öncelikler listemde şu olmalıydı: güvenlikten uzak durmak -hiçbiriyle çıkmadım. Bu konuda yalan söyledim. İkincisi, kulise giden bir yol bulmak olmalı ki bu öğleden sonra buradan kovulduğumdan beri sorumlu yardımcımın yarattığı karmaşayı düzeltebileyim.

Bu festivalin Avustralya'nın Coachella'sı olması gerekiyordu, ancak gidişatına bakılırsa bir yıl daha devam ederse şanslı sayılırız.

Amanda ne yaptığını bildiğine dair bana söz vermişti. Şirketin kodamanları, tüm bu lanet etkinliği organize eden ben olmama rağmen hafta sonu izin almam için beni zorladılar.

Hiçbir şekilde uzak durmayacaktım ve şimdi burada olduğuma göre, sahne arkasına saldırıp Amanda'nın yarattığı karmaşayı düzeltmekten başka bir şey istememeliyim. Aktörler fazla mesai yapıyor, gruplar arasındaki değişimler çok uzun sürüyor ve kenardan görebildiğim kadarıyla hiçbir grup ya da menajeri mutlu değil. Bu benim bebeğim. 18 ay boyunca üzerinde çalıştığım şey. Sözleşme yasası nedeniyle bu hafta sonu çalışamayacağım söylendiğinde ve o kadar çok fazla mesai yaptığımda maaşlı saatlik ücretim

oranının bir atölye işçisinin altına düştüğünü görünce aklıma gelen ilk şey, Joystar Records adına bağışladığım biletleri kazanmak için Heart2Heart yardım etkinliğine gitmek oldu. Ahlaki açıdan gri bir alan belki ama bunu telafi etmek için Heart2Heart'a fazladan bağış yapacağımdan eminim.

Annem bana işkolik diyor ama bunun olumsuz çağrışımları var. İşinize yatırım yapmanın yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum. Sizi ilerlemeye çalışan sürünün geri kalanından ayıran şey budur.

Festival gözümün önünde paramparça oluyor ama tek düşünebildiğim Marty'ye biraz yiyecek almak ve umarım ağzını tekrar deneyimlemek.

Bir öpücük beni altına vurdu. Yukarı aşağı, sol sağ ve dünya şimdi başka bir yöne dönüyor. Daha önce kimse beni böyle öpmemişti.

Bir öpücüğün lobotomi etkisi yaratması mümkün mü?

En azından işin yemek kısmıyla ilgili endişelenmeme gerek yok. Biraz yoğun olsa da sorunsuz çalışıyor ama bu daha fazla gelir demek. Ve kimsenin ne kadar uzun süre beklediğini ya da yemeklerin ne kadar boktan olduğunu bildiğini sanmıyorum.

Sıranın önüne yaklaştığımda Marty'ye döndüm. "Başka bir dagwood köpeği istediğine emin misin? Tekrar yere düşmeyeceğini garanti edemem. Özellikle de ağzını daha önce yaptığın gibi sararsan."

Bana doğru gönderdiği masum gülümseme beni kandırmıyor. "Kendini dizginleyene kadar bana bir tane almaya devam etmen gerekecek."

Alkollü minibüs gözüme çarpıyor ve cüzdanımı çıkarıyorum. "Sen de bir içki ister misin?"

Önce cüzdanıma, sonra bana bakıyor ve hızla takıntı haline getirdiğim dudağını ısıyor. "Akşam yemeği ve içki?" diye soruyor. "Daha önce bir pislik gibi davrandığın için brownie puanlarını geri kazanmaya mı çalışıyorsun, yoksa beni dışarı çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Bu işe yarar mı ki?" Ben soruyorum.

Eğilip fısıldamadan önce biraz tereddüt ediyor, "O öpücükten sonra mı? Yemeğe bile ihtiyacım yok."

Aman Tanrım. Bu adam nereden çıktı?

Onu başka bir yemek kamyonunun yanına fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ne istersen al, ama bana bir Jack 'n Coke getirebilir misin?" Ona 100 dolarlık bir banknot uzattım.

"İstediğim her şeyi alabilir miyim?" diye soruyor. "Sahip oldukları en pahalı içkiyi mi?"

"Buralarda bu kadar çok f i y a t biçtiklerine göre piyasadaki en ucuz bira bu olacak, ama tabii."

Gülüyor. "Tamam, yakında döneceğim."

Dönüp gittiğinde, kışının da ağzı kadar cezbedici olduğunu fark ediyorum.

Yiyecek ve içeceklerimizi sahne üç alanına götürüyoruz ve burada kulaklarım çılgılık atan bir solisti olan korkunç bir grup tarafından saldırıya uğruyor.

"Ne oluyor lan?" Mırıldandım.

"Biliyorum, değil mi? Bu gruplar Radioactive'den daha fazla sahneye nasıl çıkabildi? Bektan gruplardan sonra daha da bektan gruplar geldi. Eminim bu organizasyonu kim yaptıysa sağırdır ya da bu grupları hiç dinlememiştir."

Alınırdım -hatta alınmak *isterdim*- ama doğru söylüyor. Sağır değilim ama rezervasyon yaptığım her grubu da dinlemedim. Rezervasyon yapmadan önce satışlara, sosyal medya takipçilerine ve tur programlarına baktım ve sahne zamanlarını buna göre seçtim. Sanırım bu, hayran sayısının her zaman müzik kalitesine eşit olmadığını bilmek için iyi bir ders.

"Belki arka tarafa doğru onları duyamayacağımız bir çim parçası bulabiliriz..." Mükemmel kelimeyi düşünmeye çalışıyorum çünkü *yüksek sesle* bunu karşılamıyor gibi görünüyor.

"Yani kulaklarımız öldürülmeyecek mi?"

Mükemmel. "Aynen öyle."

Marty ve ben küçük bir tepede oturuyoruz; ışıklardan, insanlardan ve üçüncü sahneden gelen seslerden oldukça uzakta. O yemeğini yerken diğer tarafa bakmam gerekiyor, çünkü bakmazsam üzerine atlama riskim olduğunu biliyorum.

Serin gece havası yanımdan geçip gidiyor ama ferahlatıcı. Buradan bakınca festival darmadağın görünmüyor. Hava açısından mükemmel bir gece, yüksek sesli tezahüratlar karanlığın içinden süzülüyor ve bira, çimen ve tahsis edilen şenlik ateşlerinden gelen duman karışımının kokusunu alabiliyorum.

Tanrım, şu lanet olası şenlik ateşleri yüzünden patronlarla girdiğim tartışmalar. Güvenlik tehlikesi, sigorta primleri, izinler, wah, wah, wah. Ambiyans sağlıyorlar, lanet olsun, ve ben onları istedim.

Bu şekilde keyif almayı hiç planlamadığım için şimdi bir neden düşünemiyorum.

"Akşam yemeği, içkiler ve bazılarının müzik dediği şey," diyor Marty. "Görünüşe göre sonunda kazandığımız randevuya çıktık."

İkimizin de istemediği bir randevu. Evet, yanlış nedenlerle geldiği için yaptığım eşeklikten sonra bunu ona söylemeyeceğim. Ben de suçluyum.

"Söyle bakalım," diyorum konuyu değiştirerek, "Radyoaktif'in nesi bu kadar iyi?"

"Onların nesi iyi *değil*?" Marty'nin yüzü aydınlanıyor ve grubun hayatını nasıl değiştirdiğini anlatmaya başlıyor. "Jay'in şarkı sözleri çok ilişkilendirilebilir. Tüm saçmalıkları normalmiş gibi gösteriyor, çünkü bunları yaşayan sadece sen değilsin, anlıyor musun?"

"Gerçekten bağlı görünüyorsun."

Marty omuz silkiyor. "Hiç bir gruba ya da müzik parçasına bu kadar bağlandığın olmadı mı? Ya da yalnız olsanız bile yalnız olmadığınızı hissettiren bir şeye?"

Onun tutkusu beni muhtemelen olması gerektiği gibi sıcaklıkla doldurmuyor. Beni göğsümü sızlatan bir özlem duygusuyla dolduruyor. Bundan nefret ediyorum. Bu

Hiç tanımadığı bu insan grubuna duyduğu yoğun hayranlık bana neden müzik işine girmek istediğimi hatırlatıyor.

"Evet. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." Çok uzun zamandır müziğe bu kadar bağlı hissetmemiş olsam bile. Sektörde çalışmak benim için müziği mahvetti. Artık bir iş. Bir zamanlar olduğu gibi bir kaçış değil.

Marty'nin müzik konusundaki heyecanını tekrar hissetmek istiyorum. Sadece onsuz olmak hayatımı boş gösterdiği için değil, aynı zamanda Marty'nin bunu satma şekli, ona gerçekten yakışıyor. Hayatım olduğunu iddia ettiğim müzik hakkında konuşurken parlayan birini daha önce hiç görmemiştim.

"İlk kasetim-"

Marty "yaşlı" ve "adam" kelimelerini öksürüyor.

"Bunu görmezden geliyorum. Aldığım ilk kaset Pearl Jam'di."

"Eddie Vedder seksi."

"On yaşındaydım."

Marty omuz silkti. "Bebek bezi kullanıyordum."

"Siktir." Gülüyorum. "Her neyse, onlar benim doksanların grungy-pop türüne geçiş ilacım gibiydi. Nirvana, Green Day, Sister Hazel, Counting Crows, U2 ..." Yaptığım işi yapmamın nedeni onlar, ama artık zevk almıyorum.

"Yine de Radioactive'in kim olduğunu biliyorsunuz ama onları hiç dinlemediniz." "Onları hiç duymadığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü onlar hakkında konuştuğumda söyleyecek hiçbir şeyiniz olmuyor. Onlardan bahsettiğimde arkadaşlarımın bana baktığı gibi bakıyorsun, sanki başımı okşamak ve değerli olduğumu söylemek istiyormuşsun gibi. Sanki bir şeye bu kadar takıntılı olmak çok şirinmiş gibi ama aslında umurunda değil."

Dudaklarım titriyor. "Ya senden büyülenmişsem ve söyleyecek kelime bulamıyorsam?"

Marty, yüzünü neredeyse şok olmuş bir ifade kaplayarak geri çekiliyor. "Vay canına, bu gece gerçekten şanslı olmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Yüzde yüz ciddiym. Bu konularda bu kadar hareketli olmana bayılıyorum. Bu... şey, kahretsin, şimdi daha yaşlı gibi görüneceğim ama bana gençliğimi hatırlatıyor."

"Ben ergen değilim," diyor.

"Biliyorum. Demek istediğim bu değildi. Gençliğimden beri *hiçbir şey* hakkında böyle hissetmediğimi kastetmiştim. Okulu bıraktığımda hayatım kendimi dünyaya kanıtlamaktan ibaret oldu ve bir hayat kurmaya çalışmakla çok meşgul olduğunuzda, gerçekten bir hayat yaşamak için fazla zamanınız olmuyor. Tutkunuza tutunabildiğiniz için sizi kıskanıyorum."

Marty birkaç saniye boş gözlerle bana bakıyor, sanki ilk randevusuna çıkan bu rastgele adamın neden ruhunu açtığını anlamaya çalışıyormuş gibi, ama şaşkınlığı geçince elini cebine atıp telefonunu çıkarıyor, sonra da diğer cebinden kulaklığını alıyor. "Bir şey dinlemeni istiyorum."

"Okaaaay." Kulaklıkları kulağıma taktığımda ve Marty bir şarkı yüklediğinde, açılış yarıkları beni başka bir zihne çekiyor. Başka bir hayata.

Aynı anda hem üzücü hem mutlu hem de acı-tatlı. Hiçbir desteğe sahip olmamak ve yalnız olmak ve sonra hayatınıza mükemmel bir şekilde uyan ve her şeyi daha iyi hale getiren o kişiyi bulmak.

Bu ham duygu karşısında boğazıma bir yumru takılıyor ve Marty'nin bu gruba neden aşık olduğunu anlayabiliyorum. Şarkı bittiğinde, tekrar etmesi için uzanıp telefonuna dokunuyorum.

Marty bir şey söylemiyor, çünkü anlıyor.

İkinci kez dinledikten sonra kulaklıkları çıkarıp geri veriyorum ama şarkıdan ne kadar etkilendiğimi ve etkilendiğimi nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum.

İnsanoğlunun bildiği en iyi savunma mekanizmasını ve yanlış yönlendirme tekniğini kullanıyorum: mizah. "Görünüşe göre erkeğin çoktan kapılmış."

"O bekar."

"Kendi şarkılarını yazdıklarını söylemiştin, değil mi? Bu şarkı uydurma olamayacak kadar kişisel."

"İnternette şarkıyı takip etmeye çalıştım ve şarkı hakkında bulabildiğim her şeyi okudum ama kimse gerçekten kimin hakkında olduğunu bilmiyor ve grup da kamuoyuna hiçbir şey söylemedi."

"Ooh, *entrika*."

"Jay'in kırık bir kalbi olduğundan şüpheleniyorum - şarkıdaki adamla yürümedi - ama her şey yoluna girecek, çünkü onu onarmak için orada olacağım."

Tekrar gülmem gerektiğini biliyorum, ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. "Peki sence erkeğin bu gece çok daha yakışıklı bir adamla öpüştüğünü öğrenirse ne der?"

Marty omuz silkiyor. "Prensikle tanışmadan önce birkaç kurbağa öpmem gerek." Her nasılsa çekici bulduğum o lanet olası geveze tavır.

"Kurbağaları öptüğünüzde halüsinasyon gördüğünüze eminim. Sırtlarında zehirli bir şey var. Sanırım kurbağaları kastediyorsun."

Beni dürtüyor ve gözlerindeki mizah kıvılcımını bana bir şeyler yapıyor. "Arkadaşlarımla çok iyi anlaşırdın, Bay İşe Yaramaz İvır Zıvır."

"Arkadaşım olsaydı ben de senin için aynı şeyi söylerdim." Ve bu çok üzücü değil mi?

"Sen mi? Kimseye gerçek adını söylemeyi reddeden ve benimle tanıştıktan birkaç dakika sonra saldırgan bir şey söyleyen adamın hiç arkadaşı yok mu? *Şok edici*."

Sonunda kahkahamı buldum. "İnanması zor, biliyorum."

Aramıza bir sessizlik giriyor ve bakışlarımı onun inceleyici bakışlarından kaçırmak zorunda kalıyorum. Gerçek şu ki, iş ve uyku zamanınızın yüzde doksan beşini aldığında, arkadaşlar uzaklaşıyor. Bu büyümenin bir gerçeği... ya da ben öyle sanıyordum.

Marty hayatımla ilgili her şeyi sorgulamama neden oluyor, ki bu sadece birkaç saat önce tanıştığım bir adam için oldukça yoğun bir durum.

Nazik eli benimkinin içine kayıyor. "Tamamen hayalperest değilim, biliyorsun. Jay'in beni sahneden görmeyeceğini ve birbirimize ait

olduğumuzu bildiğini biliyorum.

Birlikte. Deli falan olduğumu düşünürsen diye açıklayayım dedim. Bu bir fantezi. Ben müzikleri için geldim."

"Ve sen de benim peşime takıldın."

O kadar yavaş eğiliyor ki nefesi tenimde ısınıyor. İçime bir ürperti gönderen fısıltılı sözlerle şöyle diyor: "*Sıkışmak* mı? Ben bunun yerine seni bulduğumu düşünmeyi tercih ediyorum. Radyoaktifli takdir eden birini mi? En sıcak. Şey. Hiç."

Aletim kalınlaşırken boğazımdan acı dolu bir inilti çıkıyor ve ben de bu fırsatı aramızdaki kısa mesafeyi kapatmak için kullanıyorum. Ağzım onunkıyla buluşuyor ve tıpkı daha önce paylaştığımız öpücükte olduğu gibi, bunu başlatan ben olabilirdim ama Marty kontrolü ele alıyor. Ne yaptığını bilen ve kontrolü ele alan bir erkekle birlikte olmak kesinlikle tahrik edici. İş yerinde her gün kontrol bende. Eve geldiğimde kararları benim elimden alacak ve beni istediği gibi yönlendirecek biriyle karşılaşmak istiyorum.

Marty'nin yüzünü kavrayıp onu kendime çekiyorum, dilim onunkini arıyor ve her tarafımı saran ıslak ve özensiz bir öpüşme başlıyor. Şarkı yüzünden artan duygusal durumum ve onun tepkimi takdir etme şekli arasında birbirimizin içinde kayboluyoruz, ağızlarımız yeterli olmadığı bir noktaya gelene kadar keşfediyor. Elim dolaşıp gömleğinin altına giriyor ve karın kaslarının sertliğini görünce şaşırıyorum.

Derin nefes alarak geri çekiliyorum. "Bütün moleküler mühendislik öğrencilerinin sıkı karın kasları mı var?"

"Moleküler mühendis ve *sıkı karın kasları* kelimelerinin aynı cümlede yer almaması gerektiğini düşünüyorum." Marty kıkırdıyor. "Kardeşimin kişisel antrenör olduğundan bahsetmiş miydin?"

"Sanırım ailedeki tüm beyinlerin nereye gittiğini biliyoruz," diye şaka yapıyorum.

Gözleri büyüdü. "Teşekkür ederim! Bunu her zaman söylüyorum, ama görünüşe göre gerçeği belirtmek kaba bir davranış."

Başımı sallıyorum. "Sen gerçekten başka bir şeysin."

Ona cevap verme şansı vermiyorum ve bunun yerine çimlere uzanıp onu üstüme çekiyorum. Yetenekli dilinden daha fazla yararlanmak için ağızlarımız tekrar bir araya geliyor.

Aletim sertleşmiş, kotumun fermuarına baskı yapıyor ve Marty'nin üzerimdeki baskısı bile beni sınıra getirme yeteneğine sahip. Eğer hareket etmeye başlarsa, her şey biter ve konserin geri kalanı oldukça rahatsız edici olur.

Bu yüzden avuçlarımı sırtında gezdiriyorum ve ellerimi kot pantolonunun bel bandına sokup sıkı kışını kavriyorum. Bunun onu yerinde tutması gerekiyordu ama tek yaptığı kalçalarımın yukarı doğru pompalanmasını sağlamak. Ve ağızımın içinde inlediğinde, yemin ederim neredeyse boşalıyordum.

Çok uzun zaman oldu.

İç çamaşırlarımla kendimi temizlemek zorunda kalıp kalmayacağım ve sonra onları atıp komando olup olmayacağım neredeyse umurumda değil, çünkü bu noktada, durmak için çok iyi hissettiriyor.

Tezahürat ve kurt ıslığı seslerinin ardından derinden gelen bir ses "Siktir, iki erkek" deyince kopuyorum ve gerçekliğe geri döndüğümüzde başım çimlere çarpıyor. Gerçekten düşünmüyordum - daha sessiz bir alanda olsak bile herkesin içinde bu kadar ateşli ve ağır olmak.

Bir sorun çıkma ihtimaline karşı Marty'yi nazikçe üzerimden çekip sözümüzü kesen üç adamın karşısındaki tarafa götürüyorum ama içlerinden biri sarhoş arkadaşının yorumuna özür dileyen bir bakış atarak yoluna devam ediyor.

Rahat bir nefes aldım. "Evim beş dakikalık yürüme mesafesinde."

Marty sahneye doğru bakarken kaşları çatılıyor ve tekrar geri dönüyor.

"Doğru," dedim. "Müstakbel kocanla daha önce yaptığın nişanı nasıl unutabilirim?"

Yine dudağını ısıırıyor ve lanet olsun, bunun bana ne yaptığını bile bilmiyor. Ya da biliyor ve bunu bilerek yapıyor. "Hâlâ bir buçuk saattir devam etmiyorlar. Beş dakika uzakta yaşadığını söylemiştin?"

Hayatım boyunca hiç bu kadar hızlı kalkmamıştım.

TLuce kadar uzun bacaklarınız varsa yürüyüş beş dakika sürer. Beni çeken deve ayak uydurmaya çalışırken neredeyse on dakika sürüyor. Bütün yol boyunca. Bir zamanlar tek bir malikâne olduğu belli olan ve tek tek konutlara dönüştürülmüş apartman bloğuna vardığımızda, sanki çoktan inmişim gibi nefes nefese kalıyorum.

Astım spreyimi getirmeliydim.

Evet, çünkü bu çok seksi.

Şu anda yaptığım hırıltıdan daha seksi değil.

Bu geceki planımız kesinlikle bu değildi, ama buna üzülecek halim yok. Radioactive'i dinlerken tıkanmadan *önce* de Luce'un seksi olduğunu düşünüyordum. Onun da benim gibi anladığını anladığım o anı gördüm. Ondan sonra beni ondan uzak tutamazdı.

Dairesinin kapısı kapanır kapanmaz Luce yine üzerime atlıyor. Ağzı ve güçlü elleri, seks ve güven yayıyor ve ben onun dokunuşu altında macun oluyorum.

Dudakları boynumda geziniyor ve nefes alamıyorum, ama onun yüzünden mi yoksa hâlâ astımım yüzünden mi bilmiyorum. Elleri kıcıımı kavradığında ve sert sikini içime sürttüğünde, nefes alma sorunumun Ventolin'e ihtiyaç duymakla ilgisi olmadığını şüphesiz biliyorum.

Sanki sihirli bir şekilde uzuvları filizlenmiş gibi, Luce'nin ellerini üzerimde hissederken, kollarının yakın kucaklaması beni sıcaklıkla sarıyor.

Ağzı tenimi emip okşuyor ve tekrar dudaklarıma ulaşıyor.

Luce'un göğsü gürlüyor, derin ve seksi bir şekilde. "Yatak odası." Neredeyse boğuk bir gargara gibi çıkıyor.

"Bunun nerede olduğunu bilmek kullanışlı olurdu,"

diye işaret ediyorum. Geri çekildi. "Doğru."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kaldırdı ve omzunun üzerinden fırlattı.

Bacaklarımın çalışır durumda olmasına itiraz etmek yerine farklı bir yol izliyorum. "Bundan sonra bu şekilde seyahat etmeyi talep ediyorum. Ayaklarım bir daha asla yere değmeyecek."

Luce kıcıma vuruyor. "İşte yine o şımarıklık."

"Şımarıklığımı sevdiğini düşünmeye başlıyorum." "Yanılıyorsun. Küstahlığına bayılıyorum."

Beni yatağa atıyor ve sonra yatağın ayak ucunda durup yavaşça tişörtünü çıkarıyor ve ardından kot pantolonunun düğmelerini açıyor.

Bu her zaman garip olan kısımdır. Kimin nereye gideceği, neyin yasak olduğu, nelerden hoşlandığınız ve paylaşmaya değer bir şey olup olmadığı - *Sürpriz, üçüncü testis* gibi-.

"Biz nasıl ... yani ... siz, bilirsiniz-"

Luce sırtıyor. "Bütün gece boyunca düşündüğüm tek şey senin o güzel ağzındı. Dudaklarının sikimin etrafına dolanmasını istiyorum. Eğer bu senin için sorun değilse, sonrasında bana ne istersen yapmana izin vereceğim. Beni becer, ağzımı sık, sana sakso çekmemi iste... İstersen bana tecavüz et-"

Gülüyorum.

"Sadece bunu istiyorum." Başparmağı dudaklarımın üzerinde gezinirken eli yüzümü kavırıyor.

Öpmeden önce küçük bir ısırık veriyorum. Nefesi kesildi.

Yatağın kenarına doğru kayarak Luce'un kot pantolonunu bacaklarından aşağı indiriyorum ve ona bakıyorum.

"Etkileyici aletini suratıma dayadığından beri bunu yapmayı düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum." Sesim daha önce dudaklarımdan çıktığını hiç duymadığım hırıltılı bir tınıya bürünüyor ama Luce'un gözlerinin ateşle dolmasından anladığım kadarıyla bu onu tahrik ediyor.

Parmak uçlarımı onun sert uzunluğunun üzerinde hafif dokunuşlarla gezdiriyorum. İri bir el saçımı yumrukluyor.

"Dalga geçmek yok."

Sert, talepkâr sesi beklentiyle ürpermeme neden oluyor. Bir erkeğin patronluk taslamasını severim, eğer istemezsem ona siktir olup gitmesini söyleyeceğimi bildiği sürece. Ama bu? Luce sikinde boğulana kadar ağzımı mı sikecek? Sabırsızlanıyorum.

Her şeyi köküne kadar yutmadan önce dilimle ucunu daire içine alıyorum.

Nefesi kesiliyor. "Lanet olsun."

Derin boğaz becerilerimle erkekleri şaşırtmayı da umursamıyorum. Bu genellikle onları hazırlıksız yakalar. Gözlerim sulanana ve kendilerini tutamayana kadar bir erkeği boğazımın arkasına götürmeyi seviyorum.

Bir erkeğin kontrolünü kaybettiğini görmek ve onu çıldırtan kişinin ben olduğumu bilmek, var olan en ateşli şeydir.

Luce'un kalçaları öne doğru itiliyor, bu da sikinin biraz fazla ileri gitmesine neden oluyor, bu yüzden kıç yanaklarını kavriyorum ve daha fazla kontrol sahibi olmak için başparmaklarımı kalçalarına sokuyorum.

Adımı o kadar yüksek sesle mırıldanıyor ki neredeyse ritmimi kaybediyorum, çünkü sesinde bir ilişkiye ait olmayan bir şefkat var. Bu hızlı ve sert olmalıydı ama bunun yerine kendimi yavaşlarken ve ağzımı kadifemsi sıkı teninde gezdirmeye devam ederken ona bakarken buluyorum.

Sertlikten yumuşaklığa geçişi hissediyor ve saçlarımı kavrayan eli gevşeyip yüzümün yan tarafına doğru ilerliyor. O lanet okşayıcı başparmak sevgi dolu bir tavırla yanağımda usulca geziniyor ve hayranlık ve huşu

bakışları, sikini boğazıma kadar sokmaya çalıştığı zamankinden daha fazla sertleştirdi.

"Bu beklediğimden daha iyi," diye fısıldıyor. "Uzun süre dayanacağımı sanmıyorum."

Başımı sallıyorum ve daha sert emerken yanaklarım çukurlaşıyor, çünkü ağzıma boşalması için yalvarmak üzere bir saniyeliğine bile ondan ayrılmak istemiyorum. Luce başını arkaya atıyor ve onun ilk fişkırımları dilime çarptığında birlikte inliyoruz.

Tuzlu misk ağzımı dolduruyor ve kendi aletim boksörlerimin içine precum sızdırarak cevap veriyor.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor Luce, siki dudaklarımdan düşene kadar bacakları titriyor. Üstüme tırmanıyor, beni sırtüstü yatırıyor ve dudakları kulağımın yanına gelene kadar yanağımı sıyırıyor. "Şimdi, beni nasıl istiyorsun?"

Ağzımdan anlaşılmaz mırıltılar dökülüyor. Güldüğünde, temizlemek için başımı sallıyorum. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmeye ne dersin?" diyebildim.

"Mmm..." Luce'un elleri polomun üzerinde geziniyor. "Önce seni soyduktan sonra."

"Bunun yardımı olur," diye espri yaptım.

Yan tarafımı gülerek çimdikliyor ve aramızdaki bu eğlenceli ilişkiyi seviyorum. Bazı erkekler yatakta çok ciddidir, klinik bir his verir ve tamamen boşalmaya yöneliktir. Ben seksle eğlenmeyi seviyorum, çünkü olması gereken bu.

Ayrıca her şeye hazır olmasını seviyorum ve kıcına girmekten başka bir şey istemiyorum.

Luce beni soyuyor ve ben ona yardım edemiyorum. Benim için yapmasını izlemek çok ateşli. Kaslı kollar kıyafetlerimi çekiştiriyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan, tamamen çıplak bir şekilde onun önüne seriliyorum.

Meme ucumu ağzına alıyor ve etrafında mırıldanıyor. "Kıçımı istediğini söylediğini biliyorum ve söz veriyorum, hoş geldin, ama ben istiyorum

önce oyna."

"Ben kimim ki oyun zamanını reddedeyim?"

Luce sırtarak vücudumda aşağı doğru ilerliyor, karın kaslarımı ve göbek deliğimi öpüp dilliyor, sonra göbeğimden kasıklarımın uzanan ince saç izinden aşağı iniyor. Yine de elleriyle ya da ağzıyla sikime dokunmaktan kaçınıyor ve ben ağlamak istiyorum. Onun yerine, bir sızlanma çıkıyor.

Dili dışarı çıkıp taşaklarımı yalarken bana sokuluyor. "Nefis kokuyorsun."

Düşün buna yardımcı olduğu konusunda şaka yapmak istiyorum ama aletimin başını ağzına almak için hareket ettiğinde, tenimin tazeliğinden bahsetmediğini anlıyorum. Yarığında biriken prekumu yalıyor ve sanki gurme bir yemek servis ediliyormuş gibi inliyor. Ağzından çıkan titreşimler doğrudan taşaklarımın gidiyor ve eğer durmazsa kıcını doldurma şansım olmayacağını biliyorum, çünkü boğazından aşağı boşalmakla meşgul olacağım.

"Bekle, bekle, bekle." Saçlarından tutup onu kendimden çekiyorum. "Bu konuda çok iyisin."

"Öyle bir şey yok."

"Bunun sürmesini istediğim zaman var."

"Tamam." Üzerimden kalktı ve yatağının başucundaki masaya gidip kayganlaştırıcı ve prezervatif çıkardı. "Ama sanırım senden dokuz yaş büyük olduğumu unutuyorsun. Daha fazla iyileşme süresine ihtiyacım var ve sen içimdeyken kendimi iyi hissetmek istiyorum."

Ona yüzümün sahip olduğu en ukala gülümsemeyi gönderiyorum. "Seni oraya götüreceğim, bebeğim."

Şüpheli görünüyor ama onu tekrar boşaltmaya kararlıyım. Ellerin ve dizlerinin üzerine tırmanıyor, ben de ağzımla deliğini ve taşaklarını okşuyorum ve onu tekrar sertleşmeye ikna ediyorum. Kayganlaştırıcı eklemek ve parmaklarımı içine bastırmak için zaman ayırıyorum çünkü bunun onun için de iyi olmasını istiyorum. Sikime ilgi gösterilmemesi, yeterince sakinleşmem için ihtiyacım olan şeydi, böylece tetikte bu kadar hızlı olmayacağım, ama bu ağırlı bir şekilde sert olmadığım anlamına gelmiyor.

Luce parmaklarımın arasında kıvranırken, nefes nefese kalmışken ve elleri yorganı yumruklarken, onu becermem için yalvarıyor. Elimi kaldırıp sikime biraz daha kayganlaştırıcı ekliyorum ama deliğine doğru bastırduğımda bir el benimkine uzanıyor.

"Sadece... uzun zaman oldu... tamam mı?" Artık parmaklarımdan değil de sikimden emin değil gibi.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye söz veriyorum ona.

Başını sallayıp beni serbest bırakıyor ve ben yavaşça içine girdiğimde, onun içeri girmeye karşı koyduğunu ve nefesini tuttuğunu hissediyorum.

Öne eğilip kürek kemiklerinin arasından öpüyorum. "Nefes al," diye fısıldıyorum.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor. Başı öne eğiliyor ve aşağıdaki gerginliğin hafiflediğini hissediyorum.

Ben.

Küçükten başlayarak, kalçalarımı kısa itişlerle döndürüyorum. Nefes alış verışı hızlanıyor, ve vücudu beni isteyerek kabul ediyor.

Sikimi çevreleyen gerginlik neredeyse çok fazla.

"Becer beni," diye yalvarıyor.

"Yapamam. Çok sıkı."

"Artık iyiyim." Sesi nefes nefese ve çarpan kalbimi ve zonklayan aletimi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ben değilim."

Gülüyor ve vücudu titredikçe aletimin yukarı doğru kalktığını hissediyorum. "Komik değil," diyorum ama şimdi ben de gülüyorum.

Luce bana doğru geri itiyor ve ben inliyorum. Sikini okşamak için uzandım ve onu granit gibi sert buldum. Elimle sikini pompalarken aynı anda içine girip çıkıyorum.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyor.

"Ditto. En iyisi. Randevu. Şimdiye kadarki." En üzücü şey ise yalan söylemiyor olmam.

Birkaç itiş daha ve artık ikimiz de konuşamıyoruz. İnlemeler, homurdanmalar ve yüksek sesle nefes alıp vermelerle boşalmanın peşine

düşüyoruz. Onun için dayanmaya çalışıyorum,

ama yakın olduğunu biliyorum.

Konuşmaya çalışırken pantolonunu indiriyor. "Her an... gidebilirim."

"Tanrı'ya şükür. Beni de yanında götür," diye yalvarıyorum. "Beni de yanında gönder-"

Luce bir çılgılık atıyor, kızı sıkımsağıarken elimi dölle kaplıyor. Sıkımın etrafında sıkılaşıyor ve kesinlikle hiçbir şeyim kalmayana kadar birkaç kez daha içeri ve dışarı itiyorum.

Yatağıın üzerine yığılıyor ve beni içinden çıkmaya zorluyor. Kullanılmış, kaygan deliğinin görüntüsü içimde başka bir zevk dalgası yaratıyor ve yuvarlanıp hala dizlerimin üzerinde durduğum ve ayaklarımın topuklarına yaslandığım yere baktığında, kızarmış yüzü ve mutlu gülümsemesi beni daha da fazla boşaltıyor.

Luce şefkatle prezervatife uzanıyor ve onu çıkarıyor, bağlayıp yatağıın yanında yere atıyor. Sonra komodinin üzerindeki kağıt mendillere uzanıyor ve göğsündeki ve elimdeki dölleleri temizliyor.

"Buraya gel." Kullanılmış mendili yere atıyor ve beni üzerine uzanmaya çağırıyor, göğsüne tam oturuyorum, başım çenesinin altında.

"Yaşlı adam sarılmayı seviyor, ha?" Kendime engel olamıyorum.

Etlı bir el kızımsı çimdikliyor ve ben de ona tavrı yaptığında bu hareketi yapmaya çalışıyorum.

"Benim zamanımda seksten sonra sarılmak adettendi."

Homurdanıyorum. "Senin zamanında sen de okula çıplak ayakla on beş mil yürümek zorundaydın, değil mi?"

"Karda," diye mırıldanıyor. "Karı unutamam."

Sessizce nefeslerimizi tutuyor ve hızla atan kalplerimizi sakinleştiriyoruz. Seksten sonra daha önce hiç yaşamadığım bir memnuniyet hissi beni ayağı kalkmamaya itiyor. Asla.

"Bu Lucifer," diyor sonunda.

Başımı geri çekip ona bakıyorum. "Ne?" "Benim gerçek adım Lucifer."

O memnuniyet hissi? Biraz gitti. Eve başka bir deliyle gelmiş olma korkusu onu ele geçirmeye çalışıyor. Belki de ben bir psikopat mıknatısıyım.

Luce'un ciddi olup olmadığını anlamak zor ama yüzünü buruşturması şaka yaptığını göstermiyor. Cevap vermeme bekliyor ama buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Şaka yapıp yapmadığını sorarsam ve yapmıyorsa, bu berbat olacak.

Sertçe yutkunuyorum ve şaka yapmaya çalışıyorum. "Bu bir tür kurban bakire ritüeli miydi? Çünkü sana kötü haberlerim var. Bekâretimi bir süredir kaybetmiş durumdayım."

Gülüyor. "Lanet olsun. Dünya hakimiyeti planım suya düştü. Sanki cehennemi kontrol etmek yeterince zor değilmiş gibi."

Dudaklarımı büzüyorum. "Nasıl... Yani, Lucifer ismine sahip olmak nasıl yasal olabiliyor?"

Luce'un eli saçlarımda geziniyor ve başımın yan tarafına dokunuyor. "Annem bana Lucas demeyi planlamıştı ama onu kırk sekiz saatlik bir doğum sancısına sokunca Lucifer'in daha uygun olduğuna karar verdi. Hâlâ doğum belgesi formlarını doldururken ağrı kesici aldığı bahanesini kullanıyor. Artık doğumdan sonraki ilk on iki ay içinde çocuğunuzun adını ücretsiz olarak değiştirmenize izin verilmesinin nedeninin ben olduğuma eminim."

Eğlencemi bastırmaya çalışıyorum ve o da bunu hissediyor olmalı. "Gülmende bir sakınca yok. Korkunç bir isim."

"Neden artık Luke ya da ona yakın ama daha normal bir isimle değil de Luce olarak anılıyorsun?"

"Ceza," diyor sırtarak. "Annem bundan nefret ediyor ama ona hep Lucifer ismiyle büyürken nasıl hissettiğimi soruyorum."

"Baban onu neden durdurmadı?"

Omuz silkiyor ve ağarmış saçlarını karanlıkta parlatan fırtınalı gri gözleriyle beni delip geçiyor. "Onu hiç tanımadım. Her zaman sadece ben ve annem vardık."

"Özür dilerim, Şeytan."

Yine çimdikleme.

"Beni çimdiklemeyi bırak." Gülüyorum. "Eğer bunu yapmaya devam edersen, biri beni çimdiklediğinde rastgele alaycı sözler söylemeye"

başlayacağım. Bilirsin, Pavlov'un köpeği gibi."

Başını eğiyor. "Seni çimdikleyen çok insan var mı?" "Belki var... belki de yok..."

Luce kolunu çıplak, terli sırtımda gezdiriyor. "Adamını kaçırmadan önce kalkıp gitmeliyiz."

"Birkaç dakika daha."

Ve her ne kadar bunu yapmaya niyetli olsak da, uyku beni altına çektiğinde fark etmiyorum çünkü Luce'nin kollarında yatarken çok sıcak, doygun ve mutluyum.

I Aralıksız bir uğultu, pencerelerimden süzülen ışık ve bana yaslanan sıcak bir bedenle uyanıyorum. Yönümü bulmam biraz zaman aldı ama Bunu yaptığımda, sıçıp batırdığımı biliyorum.

"Kahretsin!" Tıslıyorum.

Marty mırıldanıyor ve benden uzaklaşıyor.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Grubunu özlemiş, kendini korkunç bir tanışma randevusunun garipliğine sokmasının tek nedeni bu. Uyandığında benden nefret edecek ve bu istediğim son şey.

Marty yüzünden mi yoksa son zamanlarda ne kadar yalnız olduğumu daha dün gece fark ettiğim için mi bilmiyorum ama onu tekrar görmek istediğimi biliyorum. Radioactive'i canlı izleme şansını mahvettiğim için beni suçlarken bu gerçekleşmeyecek.

Yakında uyanacağını ve ne olduğunu anlayacağını bildiğim için midem bulanıyor.

Kendimi yataktan dışarı atarken, atılmış pantolonumun içinde telefonumu buluyorum. Amanda'dan gelen milyonlarca cevapsız arama var.

İç çekerek bir çift yeni eşofman çıkardım ve mutfığıma yöneldim. İşle uğraşmadan önce kahve içmek gerekir.

Bir fincan yetişkinlik iksiriyle yemek masasına yerleştikten sonra, Amanda'nın numarasındaki Arama düğmesine basıyorum.

"Nere de y d i n ?" diye bağııyor. "Sabahtan beri aramaya çalışıyorum."

"Bütün sabah mı? Zoraki izin günümde saat sabahın yedisi ve bunun için sadece kendine teşekkür etmelisin." Tamam, yani kahve henüz insan gibi davranmama yardımcı olmuyor.

"Hasar kontrolü için sana ihtiyacımız var, çünkü-"

"Çünkü her şeyi berbat ettin ve bir sürü şey ters gitti. Biliyorum. Dün gece oradaydım, izliyordum."

"Ve sen hiçbir şey yapmadın mı?" diye tekrar çığlık atıyor. "Neden?"

Yüzüme yayılan gülümseme istemsiz. "Bu işi kendin halletmek istedin ve istediğin oldu."

"Bunun ikimiz için de kötü görüldüğünün farkında mısın?"

Beni göremediğini bildiğim halde omuz silkiyorum. "Hayatta işten daha fazlası olduğunu fark etmemi sağlayan biriyle tanıştım."

Hat tamamen sessizleşir. "Hâlâ

orada mısın?" diye soruyorum.

"Sen kimsin ve gerçek Luce'ye ne yaptın?" "Komik."

"Yardımaınıza ihtiyacımız var."

Evet deme ve bebeğimi geri alma dürtüsü neredeyse baskın geliyor ama sonra yatağında çıplak yatan Marty'yi, dün gece müzik hakkında yaptığımız konuşmaları ve müzikle olan bağlantımı özlediğimi düşünüyorum.

"Hayır. Zorunlu izin

günleri." "Luce," diye

sızlanıyor.

"Belki de bunu patronlarımıza gidip beni festivalden almalarını sağlamadan önce düşünmeliydin."

Bana verildiğinden beri işimi istiyordu. Bu onun için mükemmel bir fırsattı.

"Bak ne diyeceğim," dedim. "İki gün sonra işe döndüğümde Radioactive'in tur menajерinin numarasını verirsen tüm gruplarla hasar kontrolü yapmana yardımcı olurum."

Küçük bir duraklama oldu. "Radyoaktif mi?" Kim oldukları hakkında hiçbir fikri yok. "Dün gece üçüncü sahnede çalan Amerikalı bir grup. Sabah üçte."

Ayrıntıları gönderiyor ve ben de işle ilgili sorunları çözmeden önce başka bir şeyi doğru yapmak için çalışmaya başlıyorum.

Bak kim öncelikler hakkında bir bok öğreniyor.

Yatağımın ayak ucunda durup Marty'nin uyumasını izlerken kalbim göğüs kafesime doğru gürültüyle çarpıyor. Sonra bu şekilde uyanmanın ne kadar ürkütücü olacağını düşünüp barış teklif eden kahve fincanımı komodinin üzerine koyuyorum ve onunla birlikte yatağa giriyorum.

"Marty?" Fısıldıyorum ve onu kendime çekiyorum.

Uyumaya devam ediyor. Sanırım uykusu ağır.

"*Marty*," diyorum biraz daha yüksek sesle.

Önce kolunu, sonra da bir bacağını bana doluyor ve tıpkı benim koalam gibi bana yapışıyor. "Kalkmak istemiyorum," diye mırıldanıyor. Ama sonra, sanki benim ilk uyandığımda fark ettiğim şeyin aynısını o da fark etmiş gibi, gözleri açılıyor. Doğrulup aydınlık odaya bakıyor ve omuzları çöküyor.

"Çok özür dilerim," diyorum ve yanına oturuyorum.

Kollarımı ona doladığımda kucaklamamı reddetmesini bekliyorum ama dokunuşumu memnuniyetle karşılıyor. Tanrı'ya şükür.

"Uyuyakalmışız," diyor.

"Vay canına, gerçekten zekisin, ha?"

Cevap vermiyor ve şaka yapmanın sırası olmadığını fark ediyorum.

"Çok, çok, çok özür dilerim," diyorum tekrar. "Bana bağırabilirsin ya da-

"Bekle." Kollarımda dönüyor. "Sana kızgın olduğumu mu düşünüyorsun? Kendime kızgınım. Buraya geri döndüğüm ya da yaptıklarımız için değil. Hiç pişman değilim. Sadece, keşke uyuyakalmasaydım diyorum."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve eğilip Marty'nin şakağına bir öpücük konduruyorum. "Bunu telafi etmek için bir planım var."

"Nasıl?"

"Öncelikle bir şey itiraf etmem gerekiyor." "Uh-oh."

"Önce kahve?" Yatağın başucundaki fincanı ona uzattım.

"Teşekkür ederim." Marty birkaç yudum aldıktan sonra devam ediyorum.

"Heart2Heart yardım gecesine doğru nedenlerle gitmediğin için sana ne kadar yüklendiğimi hatırlıyor musun?"

Bana şüpheyle bakıyor. "Yeaaaah."

Elimi kaldırıyorum. "Suçluyum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Joystar Records için çalışıyorum. Tüm festivali ben organize ettim ve son dakikada-"

"Radyoaktifin sahne süresinin bok gibi olmasının sebebi *sen misin*?"

Aklına ilk gelen şeyin grup olmasına gülüyorum, yalancı olduğuma değil. "Yine suçluyum. Kendimi savunmam gerekirse, o grupların hiçbirini daha önce dinlemediğim konusunda haklıydın. İstatistikler üzerinde çalıştım-satışlar, online varlık ve takipçiler. Eğer onları dinlemiş olsaydım..." Dün gece çok daha farklı bir şekilde organize edilebilirdi.

Marty'nin kaşları çatılır. "Anlamıyorum. Madem her şeyi sen yönetiyordun, neden bilet kazanman gerekiyordu?"

"İkinci komutanım beni sırtımdan bıçakladı ve lansman günü görevi devraldı. Güvenlikten uzak durmamın asıl nedeni buydu. Amanda'nın onu kontrol ettiğimi bilmesini istemedim."

"Sen ... ve ..." Alnındaki sevimli kırılganlık hiç değişmiyor. "Ama..."

"Geceyi seninle geçirmek iş konusunda ne kadar takıntılı olabileceğimi fark etmemi sağladı. Radioactive ve onları ne kadar çok sevdiğin hakkında konuşmanı dinlediğimde her şeyi unuttum. Bu yüzden onların konserini kaçırmama neden olduğum için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum."

Marty beni yatıştırmak için küçük ama sahte bir gülümseme takınıyor. "Sorun değil. Başka zaman gelirler." Ses tonu sözlerine ihanet ediyor, çünkü ikimiz de Radioactive gibi küçük bir uluslararası grubun büyük bir başarı elde etmedikçe geri gelmeyeceğini biliyoruz.

Eğildim. "Dün gece bana bir şey verdin. Bana bu işe neden girdiğimi hatırlattın. Yeni gruplar keşfetmek ve Radioactive'den Jay gibi adamların büyük işler başarmasına yardımcı olmak istiyorum. Onların müziğinin size hitap etme şekli... Bunu insanlara vermek istiyorum. Kurumsal merdiveni tırmanırken sıkışıp kalana kadar asıl planım buydu. Yıllardır işime karşı böyle bir tutku hissetmemiştim. *Yıllardır*. Hayatımı boşa harcıyormuşum."

"Bir şey değil mi? Sanırım?"

Muhteşem yüzünü avuçluyorum. "Sana düzgünce teşekkür etmenin bir yolunu buldum." Gözleri sıcaklık ve muziplikle parlıyor. "Benim için eğilen sen misin?"

"Çünkü dün gece bunu başardığına eminim."

Kıkırdıyorum. "İş arkadaşım etkinliğimi yerin dibine soktuğu için bazı gruplara yalakalık yapmam gerekiyor. Bilin bakalım bir saat içinde otel odalarında kimi ziyaret edeceğiz?"

Marty'nin yüzü düştü ve ifadesi soğukkanlı bir hal aldı. Heyecanlanacağını düşünmüştüm ama kusacakmış gibi görünüyordu. "Şu anda... benimle dalga mı geçiyorsun?"

Başımı sallıyorum.

"Sen. .. sen beni Radyoaktif ile buluşmaya mı götüreceksin? *"Radyoaktif* Radyoaktif mi?"

"Radyoaktif. Sadece bir şartım var." "Herhangi bir şey," diye ağzından kaçırdı.

"Jay o otel odasına adımı atar atmaz sana aşık olup ayaklarına kapandığında, ona biriyle çıktığını söyleyebileceğini umuyorum." Sesim küçük bir çocuk gibi çatlıyor ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

Yanılıyor olabilirim ama Marty'nin yanaklarının pembeleştiğine yemin edebilirim.

"Oldukça harika bir adamla eğlenceli bir gece geçirdim. Onu tekrar görmeyi çok isterim."

"O zaman giyinsen iyi olur bebeğim. Çünkü en büyük hayalini gerçekleştirmek üzereyim." Kendimi çekip yataktan kalktığımda, cam gibi gözlerle bana bakıyor.

"Bu konuda gerçekten benimle dalga geçmiyorsun değil mi?"

"Derinlerde yatan güven sorunları mı?" Küçük bir gülümsemeyle soruyorum.

"Hayır, anladığınızı sanmıyorum. Bu... bu gerçekten en büyük hayalimi gerçekleştiriyor. Eğer benimle dalga geçmiyorsan, sana oracıkta evlenme teklif etme şansım çok yüksek."

Gülüyorum. "Önce ikinci bir randevuya ne dersin?"

"Anlaştık." Marty'nin sırtışı beni başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde aydınlatıyor.

Uzun zamandır ilk kez, dört gözle beklediğim bir şey var. Zihnim kariyerimi nereye götürebileceğime dair planlar ve fikirlerle dolup taşıyor. Fark yaratabileceğim bir şey yapmam gerekirken etkinlik yönetiminde boğulmak istemiyorum.

Belki grup yönetimi.

Marty bu yönümü yeniden keşfetmemi sağladı ve bana müzik aşkımın ölmediğini gösteren bu adama sonsuza dek minnettar kalacağım.

"Seni kazandığıma sevindim," diyorum.

Marty'nin dudakları seğiriyor. "Ben harika bir ödülüm," diyor kuru bir sesle. Ama bildiği bir şey var ki, o muhtemelen şimdiye kadar kazandığım en iyi ödül.

O Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım, Radyoaktifin otel odasının önünde durmuyorum. Olamam. Biri beni çimdiklesin.

"Hey, Luce? Sen bir sik kafalısın."

Yine de istediğimi yapmak yerine, ciddi olup olmadığımı anlayamıyormuş gibi kaşları çatılıyor. "Umm..."

"Beni çimdiklemini sağlamaya çalışıyorum, çünkü bu bir rüya olmalı. Dün gece bana ilaç mı verdin ve şimdi ben tüm bunları halüsinasyon olarak görürken baygın bedenime kim bilir neler yapıyorsun?"

Fırtınalı gözleri eğlenceyle parılıyor. "Bunu gerçekten yaptıysam çok üzgün görünmüyorsun."

"Rüya Jay, gerçek Jay, umurumda değil. Yine de bu bir halüsinasyonsa, kendime geldiğimde çok kızgın olacağım."

"Kapıyı çalabilir miyim, yoksa bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Luce sırtıyor.

Derin bir nefes aldım ve kendi kendime mırıldandım. "Tamam Marty, buraya kadar. Senden bir daha hiçbir şey istemeyeceğim. Sadece, hayatında bir kez olsun, sakın ol." Luce'a döndüm. "Ben hazırım."

"Güzel moral konuşması."

Alaycı ses tonunu duymazdan geliyorum ve gülümsüyorum. "Teşekkürler." Luce'un kolu bana dolanıyor. "Önce bir şey var."

Dudakları, dün gece paylaştıklarımızın hepsinden daha sıcak bir öpücükle benimkilere iniyor. Ya öyle ya da hafızam şimdiden beni yanıltıyor ve dünkü patlayıcılığı azaltıyor. Luce'un ağzının akıl almaz derecede harika olduğunu kesinlikle hatırlıyorum, ama bu kadar harika mı? Pek emin değilim.

Geri çekilmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum, ağzımla takip edip onu daha sert öpüyorum.

Ama Luce dudaklarımızı ayırmaya zorluyor ve sonra bana gülümsüyor. "Jay çılgınlığı geçene kadar bu seni idare eder diyebilirim."

Jay'le tanışacağıma ve Luce'un bunu gerçekleştireceğine hâlâ inanamıyorum.

"Biliyor musun, ayaklarıma kapanıp üzerinde yürüdüğüm zemine taptığında, bize katılıp katılmayacağını sorabilirim." Sadece şaka yapıyorum... yani yarı şaka ve Luce'un kaşlarını çatması karşısında kendimi tutmam gerekiyor. "Dostum, şaka yapıyorum. Jay'e asılmayacağıma söz veriyorum. Hayranınım tabii ama dün gece söylediklerimde ciddiydim, hayal görmüyorum."

Luce oflayıp pufluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Anlamıyorsun, değil mi?" Sesi kulağımı gıdıklıyor ve bir ürperti bastırıyorum. "Jay gibi birinin hızlı ve sert bir şekilde aşık olmasının imkansız olduğu konusunda şaka yapıyorsun ama sende çekilmemesi imkansız olan karizmatik bir enerji var. Biliyorum çünkü dün gece buna şahit oldum ve şimdi seni içeri almanın gerçekten aptalca bir hata olup olmadığını merak ediyorum."

"İzin vermek mi? Şu anda sinirlensem mi yoksa tahrik mi olsam bilemiyorum."

Luce gülüyor. "Bir yolunu bul ve bana haber ver. Tartışmacı olduğun zaman da seni seviyorum. İlginç bir gün olacak."

Kapı açılıyor ve kırklı yaşlarında huysuz suratlı bir adam orada durup Luce ve bana birbirimize sarılmış bir şekilde bakıyor.

Luce boğazını temizledi ve benden uzaklaştı. "Wayne?"

"Burada sesler duyduğumu sandım," diye homurdanıyor adam. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Hoş adam.

Onu küçük bir oturma alanı ve bir odada bir kral yatak bulunan süite kadar takip ediyoruz.

Yatağın ortasında bir yumru var; gömleksiz, siyah saçları yüzünü kaplamış bir yumru.

Lanet olsun, Jay tam orada. Uyuyor. Yüzüstü yatıyor ve ... tamam, ağzından salya akıyor gibi görünüyor ama kimin umurunda. O *Jay*.

Kıcının tam üstündeki gamzeler battaniyenin üstünden görünüyor ve ah, battaniyenin bir iki santim daha aşağıda olmasını ne kadar isterdim.

"Ben Luce Riley." Luce elini yaşlı adama doğru uzatır.

Wayne bunu görmezden gelir ve Jay'in kıcını tokatlamak için yatağa doğru ilerler. "Hey, sikik çocuk, ayağa kalk."

Az önce ona "sikik çocuk" mu dedi?

Luce'un da kafası karışmış görünüyor. Bunun Jay'in tur menajeri olması gerekiyordu, değil mi?

"Daha çok erken," diye inliyor Jay ve sırt üstü dönüyor. "Çünkü biliyorsun, sahneye geç çıktık, yolcular ekipmanlarımızı yanlış kurdu, bu yüzden enstrümanlarımız berbattı, sahneden yuhalandık, fazla uyumadım ve şimdi senin adi sesin kulağında. Beni rahat bırak."

Bir hayranı gibi kendimi tutmam gerekiyor. Sözlerinin düşmanca olması umurumda bile değil, Güneyli aksanı çok fazla.

Luce boğazını temizler.

Wayne, "Şirketin takım elbiseleri burada," diyor.

Takım elbise yorumuyla alay ediyorum çünkü üzerimde dün geceden kalma kıyafetlerim var ve Luce, takım elbise pantolonu ve ütülü gömleğiyle pek de takım elbiseli birine benzemiyor.

Ta ki onu daha yakından inceleyip, aslında evet öyle olduğunu fark edene kadar. Dün gece tanıştığım, gergin bir havası olan adama benziyor. Acaba onu sadece seks sonrası rahat haliyle mi görüyorum?

Gardını al. Daha sık düşürmeli, çünkü çok güzel. Ve seksi. Ve seçkin.

Ona bakmakla o kadar meşgulüm ki Jay'in yataktan kalkıp pantolonunu giydiğini göremiyorum. Pantolonu kalçalarının üzerinden geçirirken gözlerim sikinin üzerindeki küçük tüylere takılıyor.

Orospu çocuğu.

Bu sefer iyi şeyleri kaçırmamak için geri sarmasını ve tekrar yapmasını istesem kabalık etmiş olur muyum?

Kaya tanrısı bize doğru yürüyor, ince gövdesinde sıkı kaslar ve düşük eşofman altının üzerinde nefis bir V görünüyor.

Evet. Bu gerçek olamaz.

Gözlerimi yüzüne diktiğimde sözümü geri alıyorum, çünkü fantezi Jay asla böyle kaşlarını çatmazdı.

Kendini küçük kanepeye atıyor ve müdürüne bakıyor. "Git Benji'yi getir. Eğer odasında değilse, Freya'ninkini dene çünkü ilişkilerini gizlediklerini sanıyorlar ama bunu saklamakta çok başarısızlar."

"Neden o tembel kışını kaldırıp gidip onları getirmiyorsun?" Wayne soruyor. "Sen bizim turne 'menajerimizsin', o yüzden git de menajerlik yap."

Wayne odadan çıkarken şımarık bir velet hakkında bir şeyler homurdanır.

Jay arkasından ters ters bakıyor. Kafamda oluşturduğum Jay, gerçek Jay'e hiç benzemiyor ve bu kabul etmek istemediğim bir şey. Bunu kabul edemem. Bu adam bana çok şey kazandırdı.

Bu yüzden düşmanlığı kabul etmek yerine, insanların konuşmadan önce olduğumu varsaydıkları aptal adamı oynuyorum. Nefesim kesiliyor. "Basçı ve davulcu birbirlerini mi beceriyor? Aman Tanrım, bu çok sevimli. Gerçi Benji'nin bizim takımda oynamasını umuyordum ama bu daha da şirin olabilir." Hatta iyi bir önlem için ayaklarımın topları üzerinde zıplıyorum.

Jay gözlerini kısar. "Şirketten olduğuna emin misin?"

Luce gülümsüyor ama bir avucunu çenesine sürterek bunu kontrol altına almaya çalışıyor - benim maskaralığımı açıkça görüyor. "Ben şirkettenim. O..." O

bana bakıyor. "Asistanım. Marty."

Benim aptal fanboy hayallerim için mi yoksa profesyonel nedenlerle mi randevusu olduğum gerçeğini atladı bilmiyorum, ama eğer ilkiyse, bu onu daha çok istememe neden oluyor.

Jay başını sallar. "Mantıklı. Şirketteki önemli hiç kimse bizi sevmiyor gibi görünüyor." Luce'a bakar. "Bahse girerim Benji ya da Freya'nın adını bile bilmiyordur."

"Bu doğru," diye itiraf ediyor Luce ve doğruyu söylediği için ona hayranlık duyuyorum.

Bu beni onu savunmaktan alıkoymuyor. "New Yorklu olduğunu, eşcinsel olduğunu ve Twitter'da kaç takipçin olduğunu biliyordu."

"On beş nokta dokuz bin," diye yardımcı oluyor Luce.

"Bekle..." Ben de diyorum ki. Bu nasıl mümkün olabilir? "Bu gerçekten düşük görünüyor. Mesela bir arkadaşımın otuz binden fazla takipçisi olan kaykay binen bir pug'ı var ve bu Jay'in sahip olduğu yeteneğin sadece dörtte üçü."

Jay bir kahkaha patlattı. "Bu adam gerçek mi?"

Kaşlarımı çatıyorum çünkü ses tonunu kestiremiyorum. Gülüşü samimi görünüyor ama sözleri sert. "Evet, sizi temin ederim ki ben varım." Vücudumu işaret ediyorum.

Jay gözlerini devirir. "Kastettiğim bu değildi. Ama bir köpekten biraz daha yetenekli olduğumu bilmek güzel." Sonunda biraz şakacı bir hava seziyorum ama yine de emin değilim.

"Dostum, hiç kaykay yaptın mı? Bu pug'ın yetenekleri var." Sırıtmaya başladı. "Gitar çaldığında konuş benimle."

"Oh, bunu çok isterim." Telefonumu çıkardım ve arkadaşşıma mesaj atarak köpeğinin gitarla çekilmiş bir fotoğrafını istedim.

"Grubu bırakmak için mi buradasın?" Jay, Luce'a soruyor. "Bizi ülke dışına gönderip sonra da eve dönüş yolunu kendimiz bulmamızı mı söyleyeceksiniz?"

Luce, Jay'in karşısındaki koltuğa otururken ben kenarda ayakta duruyorum. "Tam tersi," diyor Luce. "İlk olarak, yaptığım rezalet için özür dilemeye geldim.

O dün geceydi. Benim yüzümdendi-"

"Hayır, değildi," diye itiraz ediyorum. "Seni kovmaya çalışan o iş arkadaşının suçu."

Luce beni durdurmak için elini kaldırdı. "Beni savunduğunuz için teşekkürler ama olayı ben organize ettim. Düzeltmek için orada bulunmama izin verilmemiş olsa bile bu benim sorumluluğumda."

Jay kaşlarını çatıyor ve benimle Luce arasında bir bakış atıyor. "Yani önce özür. Ya sonra?"

"İkinci olarak, sizinle yönetim ekibiniz hakkında konuşmak istiyorum çünkü Marty haklı. Twitter'da daha fazla takipçiniz olmalı. Instagram'da, Facebook'ta ve YouTube'da da. Daha fazla görünür olmalısınız. Çok yeteneklisiniz ama plak şirketi tarafından göz ardı edildiniz. Pek çok şeyi yanlış yaptılar ama muhtemelen en kötüsü size *böyle* bir menajer atamaları oldu." Wayne'in çıktığı kapıyı işaret ediyor. "Sana kiralık bir çocukmuşsun gibi davranmamalı."

Bekle... Bir şey mi kaçırdım?

Jay'in gözlerinde bir şey parlar ama o bunu bastırır. "Turnede böyle olur. İnsanlar yalnızlaşır." Omuz silkiyor. "Önemli bir şey değil."

Huysuz, yaşlı adamı mı beceriyor? Luce bunu nasıl anladı?

Belki de Jay'in yarı çıplak vücuduna bakarken.

Doğru ya. Nokta.

Luce rahatsız bir şekilde kayar. "Biraz büyük bir mesele. Özellikle de gerçekten ilgilenmiyorsan?"

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlamıyor."

"Birbirinizden pek hoşlanmıyorsunuz. Sağlıklı bir ilişki gibi görünmüyor, özellikle de menajer ve solist arasında. Sizinle kelimenin tam anlamıyla otuz saniye geçirdim ve bunu fark ettim."

"Herkes yapar. Wayne hıyarın teki," diyor Jay, ses tonundan "*duh*" damlıyor.

Kendime engel olamıyorum. "Yani, bir pislik olmasına rağmen onunla gönüllü olarak mı yatıyorsun?"

Luce, "Oraya gittiği için bile kovulabilir," diyor.

Jay iç çeker. "Kovulmasını istemiyorum ama bir menajer olarak çok berbat biri. Müziğimizin bir numaraya yükselecek kadar iyi olmadığını ve ilk albümün iyi çıkmamasının bizim suçumuz olduğunu söylüyor. Ama bu da plak şirketinin bize söylediklerinden farklı bir şey değil."

"Yine de onunla yattın," diyorum, hâlâ anlamamış bir şekilde. Neden nefret ettiğin ve sana bok gibi davranan biriyle yatasın ki?

"Anlık bir özgüven kaybı. Benji ve Freya dramının merkezindeler ve ben taraf tutmaktan nefret ediyorum. İyi anlaştıklarında, üçüncü tekerlek olmaktan nefret ediyorum. Benji ve Freya yokken Wayne var. Bu sadece seks." Ürperiyor ama iğrenmesini bir kaşıntıyla suçlamaya çalışıyormuş gibi omzunu kaşıyor.

"Kulağa seksten çok pişmanlık gibi geliyor. Seksin eğlenceli olması gerekir."

Jay bana ters ters baktı. "Anlayışın için teşekkürler. Seks yapmak için yeterince büyük müsün?"

Luce gülmemek için kendini zor tutuyor.

"Kapa çeneni, sen," diye homurdanıyorum ona ve sonra Jay'e dönüyorum. "Yeterince yaşıyım. Ayrıca yeterince esnekim. Sadece ona sor." Luce'a doğru başımı salladım.

Luce hemen gülmeyi keser.

Jay'in kızgın kaşlarını çatmasında komik bir şey yok. "Müdürüm beni beceremiyor ama sen asistanını becerebiliyorsun öyle mi?"

"Yalan söyledi," diyorum. "Ben onun asistanı değilim. Sadece bir hayranıyım."

Hayal kırıklığına uğramaktan nefret ediyorum. Jay şarkılarını söyleyecek birine hiç benzemiyor.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Dün gece yalan söyleyerek ve plak şirketinin beni umursamadığını söyleyerek her şeyi berbat ettiğin için özür dilemek üzere otel odama geliyorsun." Jay ayağa kalkıyor. "Çok eğlenceliydi ama sanırım artık gitme vaktiniz geldi."

Tamam, itiraf etmeliyim *ki hepinizin* karşısında biraz eridim. Çok sevimsisiniz.

Luce da ayağa kalkar. "Jay, bu işin çirkin taraflarını gördüm. On beş yıldır bu işin içindeyim ve pek çok farklı departmanda çalıştım. Dün gece

dikkatimi çekmiş olabilirsin ama bu adam sayesinde"

"Artık radarıma girdin ve senin için savaşmak istiyorum. Eğer izin verirsen."

Jay tereddütlü, gözleri benimle Luce arasında gidip geliyor. "Benji ve Freya da mı?"

"Evet!" Ağzımdan kaçırdım. "Üzgünüm, Luce. Sana işini nasıl yapacağını söyleyemeyeceğimi biliyorum ama bir şeyler döndüğünü bildiğim için geride kalamazlar. Bunu bir pembe dizi gibi takip etmem gerekiyor. Artık benden asla kurtulamayacaksın. Sen benim Radyoaktifle bağlantımsın."

Luce buna gülümsüyor. "O zaman sanırım plak şirketine bir sonraki büyük şeye daha iyi davranmaları gerektiğini göstermek için elimden gelen her şeyi yapsam iyi olacak."

"Mutlu insanlar," diye yakınıyor Jay. "Siz ikiniz birbirinize kardeşimin kocasına baktığı gibi bakıyorsunuz."

Luce başını eğiyor. "Nasıl yani?"

"Çok aşığım," diyor Jay. "Bu iğrenç."

Kalbim sıkışıyor. "Aşka inanmıyor musun? Peki ya şarkı?" "Şarkı mı?"

"O benim!" Haykırıyorum. "Hayatının aşkı hakkında."

"Genel bir yanılgı. O şarkı kardeşim hakkında." Yüzümü buruşturuyorum. "Eww."

Jay gözlerini devirir. "Kardeşim ve kocası."

Daha da sönüyorum. "Oh. Bu daha az enest, yani yaşasın."

"'Hat Trick Heartbreak' eğer bakmak isterseniz aşk hayatımı oldukça iyi açıklıyor."

Nefesim kesildi. "Yok artık." Bu şarkı neşeli ama çok üzücü.

"Ne yazık ki. Ama bunu bilmenizden etkilendim. Buna dair tek kanıt Ohio'da yaptığımız bir gösteriden alınan titrek bir video."

Şarkı söylemeye başladım. Kötü bir şekilde. "*Gerçek olmasını istediğim bir hayalin peşindeyim. Çalacağım bir kalp. Sen kalıba uyuyorsun. Mükemmel bir hat trick. Ama kaydın, sonra da kaçtın. Şimdi sen benim kalp kırıklığımdan başka bir şey değilsin.*"

Yeteneksizliğimle Jay'in nutkunu tuttum, bunu biliyorum.

Yine de dudakları seğiriyor. "Bu... uh... Sanırım ilk kez bir hayranım bana kendi sözlerimi söyledi, bunun için teşekkürler. Sanırım."

Luce sessizce kıkırdıyor.

"Hey, ben bir dahiyim. Zeki insanlar şarkı söyleyemez."

"Ve şimdi bana aptal diyorsun." Jay hüzünle iç geçirir. "Keşke bekar olsaydın."

Luce bana göz kırpmıyor. "Onu kazanabileceğini söylemiştim, tatlım."

İnlemek istiyorum. İnsan ilişkilerinde berbatım. Jay ile toplantımın böyle geçmemesi gerekiyordu.

"Grup arkadaşlarıyla konuş," diyor Luce Jay'e. "Senin için savaşmamı istiyorsan, menajerin olarak imza atmak isterim."

"Ve dün geceki etkinlik senin etkinliğin olmasına rağmen harika bir iş çıkaracağına mı güvenmeliyim? Bir hayranıyla otel odama daldığında profesyonelliğini koruyacağına **g ü v e n m e l i y i m**."-Jay bana bakıyor

-"Hiç hayran gibi görünmüyor mu?"

Yaşasın ben. Marty'cilikte yeni bir seviyeye ulaştım.

"Bana güvenmene hiç gerek yok," diyor Luce. "İhtiyacın olan tek şey, senin için Wayne'den daha fazlasını yapıp yapamayacağımı kendine sormak."

Jay ayağa kalkar ve Luce'un tokalaşması için elini uzatır. "Kolay cevap. Biz varız. Benji ve Freya Wayne'den benden daha çok nefret ediyor."

Luce onun elini sıkar ama bırakmadan önce tutar. "Yine de, önce bir karar vermeden onlarla konuşun. Onların da dahil olmasını istiyorsun, böylece söz sahibi olacaklar."

Jay'in gülümsemesi göz kamaştırıcıdır. "Bunu yapacağım. Ve söylemeliyim ki, beni uyandırmış olsan, geveze bir erkek arkadaşın olsa ve dün geceyi berbat etmiş olsan bile, senin hakkında iyi hislerim var."

Luce ona bir kartvizit uzatır. "İşleri yoluna koyacağım. Wayne olmadan grupta konuşur konuşmaz beni ara."

Jay kartı kaldırıyor. "Yapacağım."

A otelin koridoruna girer girmez ve kapı arkamızdan kapanır kapanmaz kendimi bir duvara atıyorum. Herhangi bir duvara.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum."

Marty yaklaşıyor, elleri belime gidiyor. İlk başta bunun beni ayakta tutmaya yardım etmek için olduğunu düşünüyorum ama sonra sıcak dudakları dudaklarımın üzerinde, dili giriş arıyor ve ağzımın içinde inliyor.

Kollarımı ona doladım ve kendime çektim ama o geri çekildi.

"Bunu gerçekten iyi idare ettin."

Yüzümü kaplayan gülümsemeyi durdurmak imkânsız. "Teşekkür ederim. Buna hâlâ inanamıyorum. Her şeyi berbat etmiş olabilirim ama heyecanlıyım."

"Bunun patronlarınıza gidip grubun yönetimini devraldığınızı söylemek kadar kolay olmadığını tahmin ediyorum."

"Grup yönetiminde bile olmadığımı düşünürsek, evet, hayır, o kadar kolay değil." Ellerim kıkında geziniyor. "Ama şu anda lojistiği düşünmek istemiyorum. Kutlama yapmak istiyorum."

"Mmm, peki bunu nasıl yapmak istedin?"

"Birkaç fikrim var... çoğu toplum içinde yasadışı olacak, ama önce seni ikinci randevumuza götürmek istiyorum."

Marty kendine hayran. "On iki saat içinde iki randevu. Ben şanslı bir çocuğum."

"Tabii oraya geri dönüp idolünüzü biraz daha rencide etmek istemiyorsanız. Aklına gelen her şeyi ağzından kaçırma gibi bir durumun mu var?"

Küçük sevimli bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Yıllarca fikrimi söylememekten kaynaklanıyor. Bir gün hayatın saçmalıklara katlanmak için çok kısa olduğunu fark ettim, ama belki de şimdi yelpazenin diğer ucundayım. Jay'le öyle konuştuğuma inanamıyorum." Başını omzuma düştü. "Ben bir aptalım."

"Geveze tavırlarına rağmen senden hoşlandığımı söyleyebilirim. Belki de benim hoşuma gitmeyecek kadar çok."

Marty bakışlarını kaldırıyor ve gülümsüyor. "Sana bir şey itiraf edebilir miyim?" "İlgi çekici..."

"I-"

Asansör çalışıyor ve Wayne ile Benji ve Freya olduğunu tahmin ettiğim iki kişi iniyor.

Marty ve ben hemen birbirimizden ayrıldık ama muhtemelen biraz geç kalmıştık.

Wayne kayıtsız görünüyor, diğer ikisi ise gözlerini bize dikmiş. "Takım elbiseler bunlar mı?" Benji soruyor.

Bu arada, yanımda, Marty heyecandan zıplamamaya çalışıyor. İçinden küçük bir "Eeee" sesi çıkıyor ve bu kadar tutkulu olmasına bayılıyorum. Bu gerçekten de, acımasızlığının altında biraz çekiciliği olduğunu kabul etmem gereken solistle yatmakla ilgili değil, müzikleriyle ilgili.

Marty, Jay'e olduğu kadar Benji ve Freya'ya da hayranlık duyuyor gibi görünüyor.

"Luce Riley," diyorum ve Benji'ye elimi uzatıyorum. Elim sıkıyor ama hâlâ temkinli görünüyor.

"Dün gece olanlar hakkında Jay ile zaten konuştum. Seni bilgilendirebilir."

"Şirketten atılıyor muyuz?" Freya soruyor.

Wayne'i bir duvara yaslayıp ona böyle bok kafalı olmayı bırakmasını söyleyesim geliyor. Muhtemelen bu adamları aşağılamayı seviyor.

kendini daha üstün ve önemli hissediyor. Menajerler böyle olmamalı. Grupların alabilecekleri her türlü desteğe ihtiyaçları vardır. Menajerler sadece gruba nerede ve ne zaman olmaları gerektiğini söylemek için orada değildir. Aynı zamanda grubu satmak zorundadırlar. Konser ve etkinlik ayarlarlar. Eğer bir menajer daha büyük ve daha iyi bir grubun geleceğini düşünüyorsa, garanti ederim ki gelecektir çünkü bu sektör değişken bir sektördür. Bir gün zirvede olup ertesi gün gidebilirsiniz. Aynen böyle.

Radioactive'in onlara inanacak birine ihtiyacı var ve sadece bir gecenin ardından, sadece bir şarkı dinledikten sonra, Jay'in grubuna şu anki menajerlerinden daha fazla yatırım yaptım.

"Düşürülmüyorsun," diye onu temin ediyorum.

Sıcak bir el benimkiyle iç içe geçiyor. "Sizinle tanışmak çok güzeldi ama gitmemiz gerekiyor. Dün geceki rezaletten sonra bugün ayaklarına kapanmamız gereken bir sürü grup var."

"Bekle, bu yüzden mi buradasın?" Benji soruyor.

"Jay'le konuş," diyorum ve boşalttıkları asansöre biniyorum.

Kapılar kapanmadan önce neredeyse "Umarım yakında görüşürüz" diyecektim ama Wayne'e grubun planlarından bahsetmek istemiyorum. Özellikle de yabancı bir ülkedeyken.

Beynimin arkasındaki küçük bir kıpırtı, beni menajerleri olarak kabul ederlerse, toparlanıp başka bir ülkeye taşınmak zorunda kalacağımı söylüyor ve hala dün geceye takılı kalan bir yanım ayrılmayı protesto ediyor.

Ki bu çok saçma. Marty'yi tanıyalı bir gün bile olmadı. Böyle bir kararda onun etkisi olmamalı.

Ama burada olmamın, on yıllık bir hayalin peşinden koşmaya çalışmamın sebebi o.

"Brunch mı?" diye soruyor sevimli bir gülümsemeyle.

"Hızlı bir tane. Seni mümkün olduğunca çabuk evime geri götürmem gerekiyor." "Bu kulağa hoş geliyor."

Brunch'a yetişemedik. Kahretsin, restorana giderken zar zor hayatta kalıyoruz, bu yüzden Marty sikimi sertçe emerken ben yolun kenarına çekiliyorum.

Arabaya biner binmez ve ben sürmeye başlar başlamaz Marty takım elbisemin pantolonuna uzandı ve fermuarını açtı, onu Jay'le tanıştırdığım için ödeme yapmakla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Ben kimdim ki bunu inkar edeyim?

"Kahretsin, ağzını seviyorum," diyorum.

Marty'nin kocaman dudakları arasında kayan aletimle ne kadar seksi görüldüğüne inanamıyorum.

"Aletini çıkar. Seni boşalırken görmek istiyorum."

Marty kot pantolonunun düğmelerini açarken benimle uğraşmayı bırakmıyor. Sadece pantolonunu indirmek zorunda kaldığında beni bırakıyor, böylece kendini kurtarabiliyor.

Biri yanımızdan geçse ne yaptığımızı anlamamasına imkân yok.

Başımı koltuk başlığına yasladım ve şimdi Marty'nin çıplak kızı pencereye bakıyor, o da üzerime eğilip beni dibine kadar emiyor.

Kendi sikinin üzerindeki eli tembelce vuruyor ama ağzı fazla mesai yapıyor.

"Radyoaktifle tanıştığına gerçekten memnun olmalısın." "Mmhmm," diye mırıldanıyor, içime titreşimler gönderiyor. "Yaklaştım," diye uyarıyorum.

Hayatım buna bağlı olsa hangi şarkının çaldığını söyleyemeyeceğim radyo dışında, Marty'nin şapırtıları ve benim ağır nefes alışım arabayı dolduran diğer tek sesler.

Marty'nin nefes alış veriş de benimkine katılarak kesik kesik ve düzensiz bir hal alıyor ve onun kendini okşadığı yere baktığımda orgazmımı engelleyemiyorum.

Aleti deli gibi akıyor, ıslak kafası eline kolaylıkla girip çıkıyor ve ben serbest bırakılmama izin veriyorum, bu görüntü benim zavallı bedenim için çok fazla.

küçük beyinle başa çıkmak için.

Serbest bırakılmamı yuttuktan sonra geri çekiliyor ve kendini sarsarken koltuğuna gömülüyor.

Sırtını kamburlaştırıyor, kalçaları geriliyor ve çok yaklaştığını anlayabiliyorum, bu yüzden hızla üzerine eğilip, tam da dölün baş döndürücü tadı tat alma tomurcuklarıma çarparken onu ağzıma alıyorum.

Elini saçıma koyup beni uzaklaştırana kadar onu yalayarak temizlemeye devam ediyorum.

Göğüslerimiz kabarıyor ve ben onun tadını yutuyorum. Gözlerim kapalı, başım koltuğuma yaslanmış.

Yanımdan bir kıkırdama geliyor. "Harika brunch." "Harika brunch. Ama yine de seni kruvasan yemeye götüreceğim."

"Mmm, döl ve Fransız yemeği. Gelmiş geçmiş en mükemmel randevu."

Birbirimize sokuluyoruz ve Marty güneşlik aynasını kullanarak saçındaki dağınıklığı düzeltiyor.

Elini tutup dudaklarıma götürdükten sonra kalçama indiriyorum ve arabayı tekrar yola sürüyorum.

Bir 11OZ şarkısı çalıyor ve Marty homurdanıyor. "Ugh." Radyoya uzandı ama onu durdurdum.

"Bekle..." Akılda kalıcı ritimde bana bir fikir veren bir şey var. "Eleven Ounces dünya çapındaki turnesini daha yeni duyurmadı mı, ama destekçileri henüz belirlenmedi mi? Yemin ederim bunu okumuştum. Ya da bir yerden duydum."

"Tamam, eğer bana bir boyband hayranı olduğunu söylersen, tüm müzikal itibarını ve tüm saygımı kaybetmek üzeresin. Green Day ile çizgiyi aşşıyordun ama Eleven? Kesinlikle hayır. One Direction'dan daha kötüler."

Gülüyorum. "Boy gruplarını pek sevmem, hayır, ama... beni bir dinle, tamam mı? Radioactive'in sound'u emo-ish, biraz pop rock, bir tutam da grunge, değil mi?"

"Evet, sanırım."

"Jay'in ciddi bir kimlik sorunu var ama duygusal gençlere hitap edecek bir sesleri var-"

"Ben ergen falan değilim. Eğlenceli bir gerçek ve bu sizi şok edebilir, Jay'den iki yaş büyüğüm."

Genç görünümünden dolayı hayal kırıklığına uğramış olsa bile bu kadar savunmacı olmasına bayılıyorum. "Aslında senden bahsetmiyordum. Sadece genel olarak. Radioactive'in sadece bir şarkısını dinlediğimi kabul ediyorum ama o tek şarkının etkisi genç demografiyi öldürür. Şu söylediğin 'Heartbreak' şarkısı neydi? Korkunçtu ama sözleri iyiydi."

Marty elini cebine atıyor ve telefonunu çıkarıyor. "Bu şarkının tek kaydı konserlerinden birinden oldukça boktan bir kayıt, ama öfkeli bir yanı var. Temelde yeterince iyi olmamakla ilgili ve uzaklaşan kişiye büyük bir hata yaptığını söylüyor."

YouTube uygulamasını açtığını ve videoyu çektiğini görmek için ona bakıyorum.

Kalitenin kötü olduğu konusunda haklı. Yola dönüp bakmam gerekiyor ama yine de dinleyebiliyorum.

Jay'in mikrofona bastığı her notada içimdeki kıpırtı daha da güçleniyor. "He's Mine "dan daha neşeli ama daha sert sözleri var. Bu mükemmel. Çünkü genç kızların aşktan daha çok sevdiği bir şey varsa o da ayrılığın ardından gelen dramdır.

"Radioactive'i bir şekilde Eleven ile buluşturmam lazım. Tıpkı 1D'nin Five Seconds of Summer için yaptığı gibi."

"Bu onları boyband bölgesine sokar. Jay'in bunu yapacağını sanmıyorum." "Dünya çapında bir stadyum turu mu? Evet, bunu geri çevirir," diyorum.

alaycı bir şekilde. "Artı, bir kız var. Bu yüzden erkek grubu yok."

"Tamam ama bu demografinin cazibesi solistle takılmak istemesi değil mi? Jay dışarıda; onu tekrar dolaba sokmanın bir yolu yok."

"Bütün kızlar onun en iyi arkadaşı olmak isteyecek." "Sen öyle diyorsan." Marty koltuğunda kayar.

"Artı, Benji çok seksi, yani..." Başımı ona doğru eğdim. "Neyin var?"

"Önemli değil. Aptalca davranıyorum."

"Ne zamandan beri ne olursa olsun fikrini söylemiyorsun?" "Beni bir gündür tanıyorsun..."

"Ve seninle tanıştıktan sonra on dakika içinde kendini tutmadığını anladım, bu yüzden şimdi yapma."

Bana yan gözle bakıyor. "Tamam ama bunu sen istedin. Ne kadar deli olduğumu fark etmek üzeresin."

"Yalan söylemeyeceğim. Beni şok edemeyeceğinden oldukça eminim." Marty kolumu yumrukluyor ama sert değil. Çok sert. "Ahh. Buraya sürüyorum."

"Olay şu. Radioactive'in büyük olmasını istiyorum. Herkesin onları benim gibi sevmesini istiyorum ... ama ... aynı zamanda benim olmalarını da istiyorum. Kötü şarkı sözleri ve boyband dans figürleri olan ana akım saçmalıklar tarafından mahvedilmelerini istemiyorum."

Bir kahkaha patlattım. "Sadece onlara sahip çıkmak istiyorsun. Bunu şimdi görebiliyorum. Birkaç yıl içinde büyük ve ünlü olduklarında, insanlara 'Onları havalı olmadan önce seviyordum' diyeceksin."

"Kesinlikle!"

Gülümsüyorum. "Bunun deli saçması olduğunu sanmıyorum. Çok sevimli."

Marty kollarını kavuşturur ve somurtmaya başlar. "Ben sevimli değilim, lanet olsun."

"Hayır. Elbette değil. Jay'le konuşma şeklin de hiç sevimli değildi."

Başını arkaya atar. "Hatırlatma bana. Gerçi... itiraf etmeliyim ki onun karşısında ayaklarım yerden kesilmedi."

"Menajeriyle yattığı için onu çağırmak ve ardından aptal olduğunu ima etmek muhtemelen yardımcı olmadı." Kıs kıs gülüyorum.

Marty iç geçirir. "Sanırım bu yüzden hayran olduğunuz insanlarla tanışmamanız gerektiğini söylüyorlar."

Dudaklarımı büzüyorum. "Bunu söylemekten nefret ediyorum çünkü duymak istediğin şey olmadığını biliyorum, ama bence o toplantı nasıl geçerse geçsin, muhtemelen

bir şekilde hayal kırıklığına uğrayacaktı. Biraz huysuzdu, evet, ama huysuz olmaya hakkı vardı. Şirket en başından beri bu grubu mahvediyor. Daha iyisini hak ediyorlar. Eminim onları süper ünlü yaptığımda Jay sana karşı çok iyi davranacaktır. Çünkü onu ben yapacağım."

Marty'nin dudakları seğiriyor. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Evet." Modaya uygun bir kafenin otoparkına giriyorum. "Ama tüm bunları yapmadan önce yemeğe ihtiyacım var."

I Luce'un Radioactive için bu kadar heyecanlanmasına bayılıyorum. Onlara yardım etmek istemesini ve bunu yapabilecek bir pozisyonda olmasını seviyorum.

Bu konuda bir şeyler. İnsanlara dinletebilseydim, tüm dünyaya onların müziğini anlatırdım.

Ancak Luce'un Radioactive'in yaşadığını iddia ettiği kadar büyük bir kimlik kriziyle karşı karşıya olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Dün, Jay'le buluşma hayalleri kuruyordum ve hayallerimin gerçek dışı olduğunu bilsem de, sanırım ondan daha önce olduğumdan daha az ilgi duyacağımı hiç düşünmemiştim.

İşin komik yanı, bunun *onunla* bir ilgisi olup olmadığını bilmiyorum. Evet, hayal ettiğimden daha dağınık biri ama ona inanılmaz derecede büyük bir saygı duyuyordum. Menajerlerle ucuz numaralar ve tipik bir rock yıldızı hayatı için fazla iyi olacağını düşünmüştüm.

Belki de felsefi saçmalıklar söyleyerek uyanmasını istemişim. Ben kendini beğenmiş bir dallama bekliyordum. Kaybolmuş gibi görünen bir adam değil.

Ama yine de içimi kemiren şeyin bu olduğunu sanmıyorum.

Sanırım tüm bu değişim doğru oturmuyor çünkü ben oradayken Luce'nin yaptığı her şeyin farkındaydım. Her hareketinin. Dikkat çekme ve odayı kontrol etme şekline hayran kaldım.

Dün biri bana Radioactive'den Jay ile konuşmak yerine brunch yapmayı tercih edeceğimi, hatta bunun için can atacağımı söyleseydi, o kişiye siktir olup gitmesini ve uyuşturucuyu bırakmasını söyledim.

Yine de, burada kalabalık kafede otururken ve Luce'un Benedict usulü yumurta ve hamur işlerini mideye indirmesini izlerken, hayallerimin erkeğiyle tanışmış olabileceğime ve onun farklı bir hayalin peşinden gitmek üzere olduğuna dair buruk bir his var içimde. Dünyanın öbür ucundaki bir grubu temsil etmek gibi.

Luce bana gülümsüyor. "Ne düşünüyorsun?"

Gülümsüyorum ama zayıf olduğunu biliyorum. "Radyoaktif'i yönetirken canlarına okuyacaksın."

"O zaman neden bana bir yavru köpeği ateşe vermişim gibi bakıyorsun?"

"Çünkü bu muhtemelen ilk ve ikinci randevularımızın tek randevularımız olabileceği anlamına geliyor?"

Luce'un eli bir çatal dolusu yemekle ağzının ortasında duraklar.

"Yani... Bir geceden sonra sana kafayı takmış falan değilim. Ama eğleniyorum."

Luce çatalını yerine koyuyor ve masanın öbür ucundan elime uzanıyor. "Ben de öyle. Ancak iyi haber şu ki, eğer bu gerçekleşecekse biraz zaman alabilir. Hatta hiç gerçekleşmeyebilir bile. Şirketin onayını almam gerekiyor, sonra da çalışma vizeleri ve tüm o evrak işleri. Yavaş bir süreç olacak."

Elini sıktım. "Olacak. Şirket senin onlar hakkında ne kadar tutkulu olduğunu görecektir ve onları yaygınlaştırma fikrin işe yarayacak."

Luce'un kaşları çatılır. "Ne demek istiyorsun? Bunun son randevumuz olmasını mı istiyorsun?"

"Hayır. Bunun olacağından emin olmam, olacağı anlamına gelmez. Mesela, bir gün moleküler bir yapı kullanarak çelikten daha sert bir kompozit plastik yaratmayı başaracağımdan eminim, ama o güne kadar

nl bir bilim adamı olmadan önce tüm arkadaşlarımı reddedeceğim. Bu çok aptalca."

Gülüyor. "Doğru. Herkesi atlatmak için ünlü olmayı bekleyeceksin."

"O zaman yeni arkadaşlar almak için param olacak."

"Bilim insanları gerçekten bu kadar kazanıyor mu? nl olanlar bile mi?" "Fantezimi bozma!"

Luce ellerini havaya kaldırır. "Tamam. Özür dilerim. Bir gün o kadar ünlü olacaksın ki adımı bile hatırlamayacaksın."

Başımı salladım. "zgnm Lucifer, adını unutmamın imkanı yok."

Luce dişlerini gıcırdatıyor. "Sana söylememeliydim."

"Ah. O zaman benimle seks yapmamalıydın. İnsanların sırlarına açılan bir kapı gibidir. Bir erkek hiçbir zaman yükünü boşalttıktan sonraki kadar dürüst değildir."

Yanımızda kahvesi boğazında düğümlenen bir kadın var. Kulak misafiri olmak onun hakkı. Yani, gerçekten, burada kaba olan o. Gelmekten bahseden ben değilim.

Luce ona sırtıyor. "Eğer zamanımız kısıtlıysa, birlikte mümkün olduğunca çok zaman geçirmeyi öneriyorum."

"Anlaştık."

"Yemeğinizi yeseniz iyi olur, çünkü bugün daha sonra bir planınız yoksa, sanırım bol bol vaktimiz olacak..." Yanımızdaki kadına ve sonra tekrar bana bakıyor. "Birbirinize karşı dürüst olun."

Ağzımı bir peçeteyle siliyorum ve ayağa kalkıyorum. "Yemeğim bitti."

Luce'un bol zaman tanımını mı? Yemek yemek, tuvalete gitmek ve su içmek dişında yataktan çıkmadığımız tam otuz altı saat.

Seks yapmadığımız zamanlarda birbirimizin kollarında rahatlıyoruz ya da yatak odasındaki büyük ekranda televizyon izliyoruz. Bir ara hala devam etmekte olan festivali kontrol etmek istediğini söyledi, ama sonra görünüşe göre işlemek için kalktım ve geri çekilen kıcımla dikkatini dağıttım.

Onu savunmak için söylüyorum, güzel bir kırım var.

Hayatımın en güzel hafta sonu oldu, bu oldukça üzücü ama düşününce pek de öyle değil. İlk gençlik yıllarımdan beri hayatımın çoğunu kafam bir kitapta geçirdim. Birileriyle çıktım, takılma uygulamalarından erkeklerle tanıştım. Luce ile yaşadığım türden bir bağı *hiç* yaşamadım.

Müzikle bile. Radioactive ile bile. Yine de bu hafta sonu onlarla tanışmak son birkaç günü en iyi hafta sonu statüsüne yükseltmeye yardımcı oldu.

Pazartesi sabahı, Luce'un telefonunun çalmasıyla uyandık.

Eve gidip duş almam ve bazı işleri halletmek için üniversitedeki laboratuvara gitmem gerekiyor ve Luce'un da şirkete gitmesi gerekiyor. Bu sabah vedalaşmamız gerektiğini biliyorduk ve Luce her ne kadar beni tekrar görmek istediğini söylese de bunun geçici olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Belki de ne yapmayı planladığını bildiğim ve bunu başaracağına inancım tam olduğu içindir.

"Luce Riley." Bacaklarını yatağın kenarına atıp ayağa kalkıyor, boxer'ını bacaklarından yukarı çekerken telefonunu başı ile omzunun arasına sıkıştırıyor. "Aradığına çok sevindim." Omzunun üzerinden bana bakıyor ve "Ben Jay." diyor.

Evet, buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Gerçi alışma şansım olacağını da sanmıyorum. Çünkü işte bu. Bu telefon görüşmesi hafta sonunu mahvedecek.

"Aslında bazı fikirlerim var," diyor Luce. "Marty'ye göre bazıları hoşunuza gitmeyebilir-" Kıkırdıyor. "Evet, grubunuzu seven geveze erkek arkadaşınız."

Midem bulanıyor. Daha önce hiç doğru düzgün bir erkek arkadaşım olmamıştı ve iki gün geçirdikten sonra ona öyle diyebileceğimi sanmıyorum. Yani, ben

aylarca erkeklerle çıktım ve onlara hiç erkek arkadaşım demedim. Ama Luce'un ağzından dökülen tanımlama onu istememe neden oldu.

"Bugün işe gittiğimde şehirdeki Joystar ofislerinde bir şeyler ayarlamaya çalışacağım. Amerika'ya ne zaman dönüyorsun?" Luce alt dudağını ısıırıyor. "İki gün daha mı? Bu bize çok fazla zaman vermiyor. Herhangi bir planın var mı? Büyük adamlara sunmadan önce fikirlerimi tartışmak için buluşabilir miyiz diye merak ediyorum. Benimle merkeze gelmen de biraz aciliyet kazanmamıza yardımcı olur." Başını sallıyor. "Harika. Sonra görüşürüz..." Odaya bakıyor, gözleri yatağın yanındaki saatine takılıyor. "Bir saat iyi mi? Sana konumu gönderirim, böylece Uber ya da taksiyle gidebilirsin. Benji ve Freya'yı da getir ama Wayne'i getirme."

Aramayı sonlandırıyor ve şok içinde telefonuna bakıyor. "Gerçekten aradı," diyorum.

"O yaptı."

"Düşündüğümünden çok daha erken-"

"Ben de, ama bu... bu benim sonsuza dek hayalim oldu. Yol boyunca bir yerlerde kayboldu." Yatağına tırmanıyor ve bana doğru sürünüyor. "Ve sen her şeyi benim için geri getirdin. Bunu sen gerçekleştirdin. Sana teşekkür etmek için yeterli kelime olduğunu sanmıyorum."

Yaramazca gülümsüyorum. "O zaman belki de bana teşekkür *etmelisin*. konuşmak."

Luce inliyor. "Bütün gün size tekrar teşekkür etmek istesem de, grupla buluşacaksam acele etmeliyim."

İşte böyle, o geçici his geri geldi.

"Bu gece gelebilir misin, yoksa seni arayabilir miyim?" Luce soruyor.

Başımı salladım. "İşin bitince beni ara. Ben de geleceğim. Ayrıca birkaç kıyafet ve diş fırçası da getireceğim, böylece sürekli senin eşyalarını kullanmak zorunda kalmayacağım."

Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Bu gece görüşürüz."

"Bu gece."

Pascoe Vale'deki küçük evimizin kapısından içeri girer girmez annem oturma odamızdaki kanepeden bana bakıyor. "Eğlenceli bir hafta sonu geçirdik, değil mi? Ölmediğini haber veren iki kelimelik mesaj için teşekkürler."

"Alaycı ses tonunu saklamakta giderek daha iyi oluyorsun." Gülümsüyor. "Lanet olsun. Hiç de ince olmaya çalışmıyordum."

Ona yaklaştım ve yanağından öptüm. "Gidip duş alacağım ve sonra laboratuvara gideceğim."

"En azından akşam yemeği için seni evde bekleyebilir miyim?"

Donup kalıyorum. İlk tepkim hayır demek oluyor ama aramayacağına dair içimi kemiren o kötü his hâlâ içimi kemiriyor. "Bahse girme ama bu kesinlikle olmayacağım anlamına gelmez."

"Senin için bir şeyler pişireyim mi pişirmeyeyim mi?" "Pişirmem. Eğer eve gelirsem, kendi başımın çaresine bakarım."

Alay ediyor. "Peki o zaman, iyi şanslar."

"Gençliğimden beri kendimi gıda zehirlenmesine maruz bırakmadım ve tavuğun da biftek gibi orta ve iyi pişmiş olduğunu sanıyordum." Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım.

Annem bana gülüyor.

Banyoya doğru gitmeye başlıyorum ama beni yine durduruyor. "Buna değdi mi?"

Omzumun üzerinden ona sırtıyıyorum.

"İnanılmaz biri." "Kim o?" Gözleri bilmiş bir şekilde parlıyor.

"Gray sana söyledi, değil mi?" Kardeşimin bardan arkadaşı. Tanrım, bu konuda kardeşimden de beter. "Yemin ederim o ve Adam iki küçük dedikodu kraliçesi gibiler." İşin komik yanı, heteroseksüel olanlar onlar.

"Gray onun daha yaşlı olduğunu söyledi."

"Luce o kadar da yaşlı değil. Joystar Records'ta yönetici ve Jay'i ne kadar çok sevdiğimi bildiği için Radioactive ile buluşmamı sağladı. O iyi bir adam."

"Vay canına."

"Vay be, ne? Benden yaşça büyük biriyle çıktığımı mı yoksa onun iyi bir adam olduğunu mu?"

Annem göz kırıyor. "Şu susmak bilmediğin grupla tanıştığını ama onun yerine bana *adamdan* bahsediyorsun. Jay sana sırılsıklam aşık değil mi?"

"Tamam, *bu* alay biçimini gizleme çabası yoktu. Ve hayır, yapmadı. Biraz dağınıktı. Bir rock yıldızından bekleyeceğiniz türden kafası güzel ya da sarhoş değil ama... Bilmiyorum. Onun için *üzüldüm*."

"Tatlım, özür dilerim."

Bir gülümseme buluyorum çünkü bu konuda düşündüğüm kadar perişan değilim. "Her şey yolunda. Beni anlayan ve hatta saçmalıklarımı söyleyen biriyle tanıştım."

Şimdi tek yapmam gereken beni aramasını beklemek. "Ondan şimdiden hoşlanıyorum," diyor annem.

Evet, benim de sorunum bu.

Keşke bu konuda sakın olduğumu söyleyebilseydim ve ondan bir daha haber alırsam harika, almazsam oh olsun gibi bir tavır takınabilseydim. Ama öyle değil.

Duştan sonra telefonumu kontrol ettim. Bu aptalca, çünkü muhtemelen hâlâ grupla birlikte ve plak şirketiyle konuşuyor.

Üniversiteye geç geliyorum, bütün gün konsantre olamıyorum ve durmadan aptal ekranıma bakıyorum, çaldığında bir mesaj ya da onun adı çıksın istiyorum. Teknik olarak Tom Ellis'in adı, televizyonda Lucifer'ı oynayan adamın. Dayanamadım.

Saat beşte eve gitmek yerine, bütün gün başarısız olduğum için üretken bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm. Hala aramadı, bu yüzden kütüphaneye gidip okumak istediğim bir tezi kontrol etmek yapılacak en sorumlu şey gibi görünüyor.

Ayaklarım eşikten içeri adım atar atmaz telefonum çalıyor. Yeterince hızlı çıkaramıyorum.

KUTLAMA İÇİN DİŐARI ÇIKIYORUZ. MECCA BAR'DA BULUŐALIM MI?

Midemin ukurundaki heyecan miktarı acınası bir seviyeye ulaşıyor. "Biz" derken kimi kastettiğini merak ediyorum -kendisini ve grubu mu kastediyor yoksa eğitimsiz kardeşim gibi konuşup cümlelerde "ben" yerine "biz" mi diyor. Çünkü, bilirsiniz, bu iyi bir İngilizce.

NE ZAMAN?

ŞİMDİ ORAYA GİDİYORUZ. YARIŐALIM MI?

Sakin ol, seni aptal.

SİZİNLE ORADA BULUŐURUZ. ÖNCE BITİRMEM GEREKEN BAZI İŞLER VAR.

TOM ELLIS: TÖM MOLEKÖLLER, ATOMLAR VE BOKLARLA İYİ şANSLAR. **BEN:** EVET, 'VE BOK' KİSMİ YAPTIĞIM İŞİN TEKNİK TERİMİ. **TOM ELLIS:** UYGUN

TERMİNOLOJİYİ KULLANIRDIM, AMA BU ÇOK

SENİN BİLE BENİ ANLAMAKTA ZORLANACAĞIN BİR TEKNİK. DUH. SENİ GÖRMEK İÇİN SABIRSIZLANIYORUM. BUGÖN SENİ ÖZLEDİĞİMİ SÖYLESEM AYIP OLUR MU?

Hayır. Hiç de ezike değil.

EVET. AMA BUNU GÖRMEZDEN GELECEĞİM ÖNKÖ ÇOK SEKSİSİN.

NE KADAR NAZIKSİNİZ.

BEN: BEN NAZIK BİR ADAMIM. YAKINDA GÖRÖŐÖRÖZ.

Arabama giderken bacaklarıma yavaşlamalarını söylemek zorunda kalıyorum.

Sarı ışığa denk geldiğimde kendime durmamı ve güvenli olanı yapmamı söylüyorum.

Smith Caddesi'ne geldiğimde, kendime bardan daha uzaktaki ücretsiz cadde park yerini bulmamı ve parasını karşılayamayacağım kadar pahalı olan kapalı otoparka gitmememi söylüyorum. Ki bu zor değil.

Bara giriyorum ve aradığım kişiyi bulmak çok kolay. Kalabalığın üzerinde dimdik duruyor. Etrafındaki bağırış ve çağırışlar da yardımcı oluyor. Biz derken neyi kastettiğine dair cevabımı da aldım. Kutlama yapıyoruz. Jay, Benji ve Freya da burada.

Hepsi barda içkilerini yudumlar ve her tarafta gülümsemeler vardır.

Geldiğimi gören Luce'un yüzü daha da aydınlanıyor ve ben de kendi tepkime engel olamıyorum.

"Bebğim! Buradasın." Beni içeri çekiyor ama Mekke bir gey bar olmadığı için beni öpmesi kısa sürüyor. "Geçen gün Benji ve Freya'yla resmi olarak tanıştığını sanmıyorum ama kim olduklarını bildiğini biliyorum. Çocuklar, bu Marty. Burada sizinle birlikte olmamın tek sebebi o."

Freya - lanet olası Radyoaktifteki Freya - bana sarılıyor. Benji beşlik çakıyor

Ben.

Jay bana başını sallayıp gülümsüyor. "Görünüşe göre, özür dilemem gerekiyor.

ama kendimi savunmam gerekirse, bu kafeinden önceydi. Ondan önce olan hiçbir şeyden sorumlu tutulamam."

"Bu doğru," diyor Freya. "Onunla mantıklı konuşmaya çalışmamamız gerektiğini biliyoruz."

Gülümsüyorum. "Her şey yolunda. Açık sözlülüğümün kabalık olarak değerlendirilebileceği söylendi."

Luce beni k e n d i n e çekiyor. "Bunu sana kim söyleyebilir ki? Açık sözlülüğün çok sevimli."

"Vay canına, senden gerçekten hoşlanıyor olmalı," diyor Jay. "Luce'un bizimle birlikte Amerika'ya dönmesine nasıl bakacaksınız?"

İşte böyle, kalbim mideme iniyor. Ona dönüyorum ve sahte bir gülümseme takınıyorum. "Sen... sen yaptın."

"Neredeyse. Los Angeles'taki adamlara götürmek istiyorlar ve ondan sonra ne olacağını göreceğiz. Bir hafta içinde evde olabilirim."

"Oh," diyor Jay. "Tamam, şimdi götün tekiyim. Özür dilerim, ona henüz söylemediğini fark etmemiştim."

Luce omuz silkiyor. "Henüz söyleyecek bir şey yok."

Onu dürtüyorum. "Evet, var. Bu harika bir fırsat ve bunu çok iyi değerlendireceğini biliyorum."

Benji, "Bize kalsa bu iş bitmiş olurdu," diyor. "Wayne gitmek zorunda."

"Luce'un çılgın fikrini kabul etmenize biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim."

Jay omuz silkiyor. "O kadar da çılgınca değil. Oldukça eklektik bir tarzımız var, yani bu sadece birkaç pop-rock şarkısı çıkaracağımız ve Eleven'ın pazarına gireceğimiz anlamına geliyor."

Luce eğiliyor. "Bir sonraki albümlerinin ilk single'ını 'Hat Trick Heartbreak' yapacağım."

"Harika bir şarkı."

Bu da Luce'a iş teklif edileceğini ve onun da kabul edeceğini gösteriyor.

"Biraz daha içki?" Jay soruyor. "Ben ı s m a r l ı y o r u m ." Elinde biraz para tutuyor.

"Avustralya parası gurur renginde. Tuhaf bir şey." Gülüyorum. Sanırım bu da bir bakış açısı.

O ve grup daha fazla içki sipariş ederken, Luce beni kendine çekiyor ve kollarını arkamdan sarıyor. "Birkaç gün içinde gitmeyecekmişim ve ne zaman döneceğimi bilmiyormuşum gibi davranabilir miyiz?"

Hayır! "Bu gece kutlayalım."

"Hala benimle eve geliyor musun?"

"Tabii ki. Seninle işim henüz bitmedi." Bu daha ileri gidemezse bile.

"Güzel. Çünkü ben de değilim."

Jay herkese içki dağıtıyor ve biz grubun şerefine kadeh kaldırıp içtikten sonra Benji kolunu Freya'ya doluyor. "Eküri oynayıp benimle dans etmek ister misin?"

Başını sallıyor ama ben kaşlarımı çatıyorum ve Jay'e dönüyorum.

"Wingwoman mı? Onlar-"

Jay iç çeker. "Büyük bir inkâr içindeler. Yetişemeyeceğim kadar çok drama var."

Her biri başka insanlarla dans etmeden önce sadece birkaç dakika dans pistinde kalıyorlar. Bunu kendilerine ya da birbirlerine işkence etmek için mi yapıyorlar diye düşünmeden edemiyorum. Bu tür bir kızgınlık ve kalp kırıklığı arzusunu hiç anlamadım.

Sonra Luce'ye bakıyorum ve acaba ben de aynı şeyi yapmıyor muyum diye düşünüyorum. O uçağa bindiğinde eve dönme şansının yok denecek kadar az olduğunu bile bile, gitmeden önce onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyorum.

Ve sadece birkaç gün sonra bu kadar güçlü hissedebiliyorsam, birkaç gün daha ne yapacak?

"Bütün gece birbirlerine bunu yapacaklar ve sonunda birlikte eve gidecekler," diyor Jay. "Aslında izlemek oldukça sıkıcı olmaya başladı. Buralarda hiç gey bar var mı?"

Sırıyorum. "Var ama eğer gidersek bana bir iyilik yapmanı istiyorum." Hem Luce hem de Jay başlarını bana doğru eğdiler.

"Güven bana. Eğlenceli olacak."

Bara yaslanıp müzik eşliğinde bağıriyorum. "Hey, Gray."

Kardeşimin arkadaşı sırtıyor ve bize doğru geliyor. "Size ne getireyim doktor?"

"Üç bira ve seni biriyle tanıştırmak istiyorum. Bu Jay." Jay'i öne çekiyorum. "Radyoaktif'ten."

Gray'in gülümsemesi düşüyor ve benimle Jay'in arasına bakıyor.

"H a y a t t a olmaz."

Başımı salladım. "Öyle. Sana sahneden atlayıp ayaklarımın dibine düşeceğini söylemiştim." Jay kolunu bana doladı. "Marty karşı konulmaz biri."

Diğer tarafımdan bir hırıltı geliyor ama Luce onu dizginliyor. Ta ki Jay yüzümü kavrayıp dudaklarımı kendine çekene kadar.

Ne olduğunu anlamam bir saniye sürüyor ama sonra fark ediyorum. Jay'in ağzı benimkinin üzerinde.

Jay.

Radyoaktiften.

Dili dudaklarımı okşuyor ama ona açılmıyorum.

Şokta olduğum için mi, planın bir parçası olmadığı için mi, yoksa tuhaf hissettirdiği için mi... emin değilim.

Ne zamandır Jay'in beni öpmesini hayal ediyorum? Bunu ne kadar zamandır istiyordum?

Şimdi gerçekten oluyor, tek istediğim durması. Ve şükürler olsun ki duruyor.

Geri çekiliyor ve Gray'e başını sallıyor. "Tamamen karşı konulmaz."

Görünüşe göre, bu Luce için çok fazla ve aramıza giriyor. "Tamam, eğlence bitti." Jay'e döndü. "Bu senin tek hakkın."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırır ve güler. "Tamamdır, patron."

Luce'un kolları beni sahiplenircesine tutuyor. "Benim."

Ona bakarken kaşlarım çatıldı. "Az önce bana sahip mi çıktın?"

"Evet."

"Kafam çok karışık," diyor Gray.

Ona el salladım. "Bu gerçekten Jay. Ama bu Luce."

Gray başını salladı. "Ah, Marty'yi kazanan adam."

"Evet. Bu ben oluyorum. Dünyanın en şanslı kazananı." Ve Luce beni öptüğünde, Jay'in öpüşünden çok daha farklı oluyor.

Sıcak ve nazik ama bir o kadar da tutku dolu.

"İçkilerinizi getireyim," diyor Gray ve buzdolabına dönüp birer Corona getiriyor.

Luce'nin kulağına yaklaşmak için parmak uçlarımda duruyorum. "Eve gidip kendi başımıza kutlama yapana kadar ne kadar kalmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

Luce'un gözleri başımın üzerinde geziniyor ve sırtıyor. "Hiç de uzun değil." Çenesini kaldırıyor ve ben de onun görüş açısını takip ederek Jay'in çoktan ateşli bir adamla konuşmaya ve flört etmeye başladığı yere gidiyorum.

Güzel. Çünkü birlikte fazla zamanımız yoksa, her anı değerlendirmek istiyorum.

S Yorgun, nefes nefese ve aklımı yitirmiş bir halde Marty'nin mükemmel vücuduna girip çıkıyorum. "Bu kış hakkında şiirsel ağda yapabilirim."

Onu yüzüstü yatağıma yatırdım, pantolonu dizlerindeydi, gömleği sadece belini gösterecek kadar yukarı kalkmıştı ve kıçı havadaydı.

Marty yatağın içinde bir şeyler mırıldanıyor ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Duraklıyorum, sikim hâlâ onun içinde. "O da neydi?"

Başını çeviriyor. "Kıçım hakkında şiir yazman için sana meydan okuduğumu söyledim, ama durmanı istemiyorum."

"Belki sonra sana bir şiir yazabilirim."

"Şimdi beni becermeye devam etsen nasıl olur?" Yavaşça çekiyorum ve tekrar sokuyorum.

Homurdanıyor.

"Böyle mi?" Soruyorum ve tekrar yapıyorum.

Bu gece onu becermemi istediğini söyler söylemez, onu evime sokup yatağıma yatırana kadar kollar ve bacaklar birbirine dolandı.

"Daha hızlı."

Dediğini yapıyorum.

"Daha sert," diye yalvarıyor.

Saçlarını kavrayıp yumruğumu kısa tellerin arasından geçiriyorum ve çekiştiriyorum.

"Oh, lanet olsun." Marty altımda titriyor. Kıçı sikimin etrafında zonkluyor. "Ben ... Ben ..." Bırakıyor ve ben bunu vücudunun gerilmesinden ve titremesinden anlıyorum.

"Ellerini kullanmadan gelen bir adamdan daha seksi bir şey olamaz."

Marty derin nefesler alıyor, ben de toparlanması için ona bir saniye veriyorum. "İyi misin?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Devam et. İçime girdiğini hissetmek istiyorum."

Ona bir gün bizi ayıran hiçbir şey olmayacağına dair söz vermek istiyorum ama şimdilik, prezervatifin içine boşalana kadar sikimin kıcının içinde zonklamasına razı olması gerekecek.

Ben onun üstüne yığılana kadar sadece birkaç itiş sürüyor.

İkimiz de tekrar normal nefes alabildiğimizde, yavaşça içinden çıkıyorum ve sırt üstü dönüyorum. "Bir sonraki turun daha yavaş olacağına söz veriyorum."

Marty cevap vermiyor ve başımı çevirdiğimde onun sıcak bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Dalgın bir ifadeyle bana bakıyor. "Neyin var?"

"Yok bir şey. Ben sadece... Benim için ne kadar mükemmel olduğunu anlayamıyorum."

Bu cümlede söylemediği şeyleri duyuyorum. "Bir ara döneceğim."

"Biliyorum ama... Şunun içine bir iğne koyabilir miyiz?"

Kollarımla onu kendime doğru çekiyorum, böylece başı göğsümde oluyor. "Yapabildiğimiz sürece bir iğne koyabiliriz."

Biz de öyle yapıyoruz. Bir noktada kalkıp üstümüzü başımızı temizledikten sonra tekrar yatağa giriyoruz.

Marty'nin boynumu öpmesi ve tekrar gitmek istemesiyle kim bilir saat kaçta uyandım.

Bir sonraki uyanışında, şafak sökerken güneş alçakta asılı bulutların arasından bakıyor ve onu seks için uyandırma sırası bende.

Laboratuvarına hasta olduğunu bildirir.

Birbirimizin vücutundan zevk alıyoruz. Müzik konuşuruz. Ailelerden konuşuyoruz. Saçma sapan konuşup birbirimizle alay ediyoruz, sonra da azıp nefes almakta zorlanana kadar öpüşüyoruz.

Grupla birlikte Amerika'ya uçmadan önce birlikte geçireceğimiz sadece bir gecemiz daha var. Bir yanım plak şirketinin beni kapatmasını ve böylece eve dönüp mevcut işimde kalabilmeyi istiyor ama bunu yaparken müziğe olan tutkumu tekrar kaybetme düşüncesi Radioactive ile her şeyin yolunda gitmesini ummama neden oluyor.

Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum ama otuz iki yaşındaki acılı biri, tanımadığım bu adamı hesaba katmamalı. Bu delilik.

Ama biriyle tanışıp tüm hayatınızı alt üst etmek de öyle, çünkü sadece varlığıyla bile size bu kadar ilham veriyor. Marty uzun zamandır unuttuğum şeylere inanmamı sağlıyor; her şeyin bir nedeni olduğu ve insanların hayatınıza bir amaç için girdiği gibi.

Eğer işler yolunda gider ve bu sektöre girme nedenim olan hayalimdeki işi kovalarsam, her şeyi Marty'ye borçlu olacağım.

Sadece bu kadar olmasını istemiyorum. Daha fazlası olmasını istiyorum. O kollarımda yatarken "Uzun mesafe yapabiliriz," diyorum.

"Üç günlük bir kaçamağa bu tür bir baskı uygulamak ilişkinin intiharıdır."

Haklı olduğunu biliyorum ama onun yanında öyle hissetmiyorum. "Benimle gelebilirsin."

Marty homurdanıyor. "Evet, tüm harcanabilir gelirimle, bu harika bir plan."

Onun için ödeme yapmamı önermiyorum. Onu zaten bu tür şeyler için fazla inatçı olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum.

"Senin hayalini sensiz yaşamak üzereymişim gibi hissediyorum," diyorum.

"Grup yönetmek gibi bir hayalim yok. Divalarla ya da insanlarla uğraşacak kadar sabrım yok. Bu yüzden bir laboratuvarda çalışıyorum. Diğer laboratuvar fareleriyle birlikte. Bırakın sosyal olmayı, konuşmak zorunda bile kalmadığımız bir yerde."

"Eminim her gün Radyoaktifle sosyalleşmek zorunda kalmak senin için sorun olmazdı."

"Hmm, doğru. Ama şu can sıkıcı para meselesi var. Yani benim ihtiyacım var ve sen hayran olduğun için para almıyorsun."

"Hayır, çünkü bu seni fahişe yapar." Marty gülüyor.

"Keşke bunu yürütebilmemizin bir yolu olsaydı," diye fısıldıyorum.

"Ben de öyle. Ama bir noktada geri döneceksin ve o zaman beni arayabilirsin. O zamana kadar konuşmak istersen Facebook ve Skype var. Müsait olacağım. Hayatımdaki tek şeyin araştırma yapmak ve şu aptal tez üzerinde çalışmak olduğunu biliyorsun."

"Doktoranı almana ne kadar kaldı?"

"Kararlı bir moleküler yapı oluşturmak için gereken süre kadar-"

"Tamam, beni zaten kaybettin. Yani... tahmin ediyorum ki, bu mümkün değil

bunu önümüzdeki bir iki hafta içinde yapabilir miyiz?"

Marty güler. "Şüpheli. O zaman bile tezimi bitirmem gerekir ki bu da yıllar alabilir. Yaklaşamadım bile."

"O zaman belki bir ay."

Marty göğsümü tokatlıyor.

İç çekiyorum. Bunun bitmesini istemiyorum.

"Veda etmek istemiyorum," diyorum ama bunu söylerken Marty'nin yüzünü de hırpaladığım için beni duyduğunu sanmıyorum.

Geri çekildi. "Sadece birkaç gün. Sanırım vize görüşmeleri için geri gelmen gerekecek, o yüzden seni tekrar göreceğim. Bu bir son değil."

"Ne zaman bu kadar mantıklı oldun? Bunun benim işim olduğunu sanıyordum." "Bokumu bir arada tutmaya çalıştığımдан beri."

Tekrar öpüşüyoruz, dairemin girişinde duruyoruz, valizim kapının yanında ve dudaklarımızda veda fısıltısı.

Neden onu terk etmek yanlış geliyor?

Her şey o kadar hızlı gelişti ki, geçen haftanın gerçek olduğuna inanmak çok zor.

Ama gerçekten havaalanında Radyoaktif'i karşılamaya gitmek üzereyim. Gerçekten on dört saatlik bir uçuşla Los Angeles'a gitmek üzereyim ve gerçekten değer verdiğim bu adamı şimdiden terk etmek üzereyim.

Dışarıdan bakan biri Marty'ye olan ve giderek artan tutkumu da hesaba katarak deli olduğumu düşünebilir ama Marty Van Gent'le tanışmadan bu adamın nasıl karizmatik ve açık sözlü bir cazibeye sahip olduğunu bilemezler.

"Git," dedi. "Yoksa uçağını kaçıracaksın. Bundan şikâyetçi değilim ama bu senin hayalin."

Bu son hatırlatmayla onu tekrar öpüyorum ve gidiyorum, Uber'im köşeyi döndükten ve onu artık gerçekten göremedikten sonra uzun süre arkasından bakıyorum.

Bu benim hayalimdeki iş. Her zaman istediğim ve sonsuza dek hedefim olan şeydi. Sadece son birkaç yıldır yolumdan sapmışım.

Bu benim şansım.

Havaalanında check-in yaptırdım, güvenlikten geçtim ve grubu kapıda beklerken buldum. "Burada ne işiniz var? Eğer bir rock grubu olacaksanız, sizinle dakiklik ve bunun hoş bir şey olmadığı hakkında konuşmam gerek."

Jay gülüyor. "Evet, şirketinizin sizi umursamaması ve uçağınızı kaçırmamız dışında mı? Yeni bir uçak parası ödüyorsun. Onlar değil."

"Anlaşıldı. Seni umursamaya başlamalarını sağlayacağım." Havaalanını taradım. "Wayne'i bir yerde gördün mü?"

Benji, "Onu kovduktan birkaç gün sonra başka bir grubu temsil etmek için yalvarmak üzere geri döndü," diyor.

"Oh. Yani artık sadece menajerin değil, aynı zamanda-"

"Şirket ondan etkilenmedi," diyor Freya.

Jay koltuğunda geriye yaslanır. "Yaptığı bazı şeyleri onlara anlatmış olabilirim."

"Gibi..." *Onu siktiğimi* söylemekten kendimi alıkoyuyorum.

Jay başını sallar. "ABD'lilerle konuştuğumuzda öğrendim ki *Evli*. Bir kadınla. Biraz sinirlenmiş olabilirim."

Benji homurdanır. "Ben derim ki. Tamamen çekip gitmekle tehdit ettiniz ki bizim durumumuzda bunu yapma lüksümüz yok."

"Tanrım," diye nefes alıyorum. "Siz çocuklar benim için çok çalışıyorsunuz, ha?"

Bu bir tür kabul töreni gibi bir şey mi?"

"Hesaplanmış bir riskti," diyor Jay. "Fikriniz için ağızları sulanıyordu ve Eleven'ın bir açılış gösterisine ihtiyacı vardı. Şirketle anlaştığımızdan beri ilk kez gerçek bir şansımız varmış gibi hissediyoruz." Derin kahverengi gözleriyle beni delip geçiyor. "Senin sayende."

"Siktir, baskı yok." Ben gülüyorum. Jay sırtıyor.

"Hiç baskı yok."

Ama bunu göğsümde bir ağırlık gibi hissediyorum. Bu artık sadece bir olasılık değil. Wayne tamamen gitti. Başka bir yönetici bulamadılar ve benim fikirlerimi beğendiler. Bu işi çantada keklik görüyorum.

İlk tepkim Marty'yi arayıp durumu anlatmak oluyor ama sonra bunun eve gelmediğim için ne kadar mutlu olduğumu söyleyip övmek gibi olacağını fark ediyorum.

Onu arayamam.

Muhtemelen hiç yapmamam en iyisi.

A Luce ayrıldıktan bir hafta sonra bir mesaj aldım. Bana geri dönmeyeceğini söyleyecek cesareti toplaması yedi gün sürdü. Vizesi Sydney'deki konsolosluk aracılığıyla hallediliyordu ve şirket onu sadece mülakatı için eve uçuruyordu, sonra tekrar uçağa binmesi ve şirketle sponsorluğu sonuçlanana kadar geçici bir vizeyle ABD'ye tekrar girmesi gerekiyordu. Yeniden giriş yapmak için ülkeyi terk etmesi gerektiğine dair bir şeyler geveledi ama tam olarak anlayamadım.

Sonuç olarak, "Hey, üzgünüm, lanet bir telefonu açıp sana eve gelmeyeceğimi söyleme nezaketini gösteremedim, asla, yani, bilirsin, sürdüğü sürece eğlenceliydi. İyi bir hayatın olsun" mesajı. Sadece, grup Aus turnesindeyken beni görmeye gelmenle ilgili daha şeker kaplı ve saçma sapan bir mesajdı.

Her neyse.

Şimdi bağlarını koparması daha iyi.

İşin kötü tarafı, Radyoaktif'e olan sevgim Luce'nin bağlantısı yüzünden lekелendi.

O hayaline kavuştu ve bu süreçte benim hayalimi yıktı.

Ama bu Luce'un hatası değil. Hem de hiç değil. Radioactive'in bir şarkısını dinleyip Luce'u düşünmeden edemeyen benim.

Onunla geçirdiğim o hafta sonunu tekrar tekrar oynatıp duran benim.
Ona gruptan hiç bahsetmemiş olmayı dileyen benim.

Sevip de kaybetmenin hiç sevmemekten daha iyi olduğu saçmalığı kesinlikle doğru değil. Öyle olsaydı, şu an acı çekiyor olmazdım.

Twitter'daki haberlere göre Radioactive, Eleven'ın yardımcı oyunculuğunu resmi olarak üstlendi.

Turne iki ay sonra başlıyor ve ikinci resmi albümlerini kaydedip yayınlamak için de o kadar süreleri var.

Umarım iki ay Luce'u unutmak için yeterince uzun bir süre olur da yeni şarkıların tadını çıkarabilirim.

Spoiler: Değil.

Yanımda telefonum çalıyor ve ben kimin aradığına bile bakmıyorum. Beni annem, kardeşim ya da tele pazarlamacılar dışında kimse aramaz.

Başka kimse beni aramadı, çünkü görünüşe göre Amerika'da telefonları yok. Tahmin ediyorum.

"İrtibatta kalmaya devam edeceğim," dedi. "Hala arkadaş olabiliriz" dedi. *Facebook'taki gönderilerini beğeneceğim ama mesajlarına günler sonrasına kadar cevap vermeyeceğim...* Tamam, bunu söylemedi ama yaptı.

Sonunda bana geri mesaj attığında, "Hey, üzgünüm, çok meşguldüm. Umarım hayat sana iyi davranıyordur."

Evet, ben hala kırgınım. Bana iyi davrandığın için buna ne dersin? "Alo?"

"Hey, Marty."

Yataktan fırladım. O sesi tanıyorum. İki aydır o sesi duymak istiyordum. O gittikten hemen sonra.

"İrtibata geçmediğimi biliyorum ve bu beni bir pislik yapabilir."

"Kocaman bir sik."

Luce gülüyor. "Kahretsin, alaycılığını özlemişim. Burada olmamak için iyi bir sebebim var. Söz veriyorum."

"Dinliyorum..."

"Bu albüm için çok çalıştığım, grubun sosyal medyası için takipçi kazanmaya çalıştığım ve daha önce hiç yapmadığım bir işe atladığım için size milyonlarca bahane sunabilirim ama ... bebeğim, başardım. *Biz başardık*. Grup başardı."

"Ne yaptın?"

"Biz bir numarayız. Bana gösterdiğin şarkıyla." "'Hat Trick Heartbreak'? Yok artık."

"Yol. Ve dinle... Bazı ipleri çekiyorum..." "Teller mi?"

Luce tereddüt ediyor ve "Bir yıl ara vermek hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda güvensizliğini duyabiliyorum.

"A ..." Ağzım açık kaldı. "Bir boşluk yılı..."

"On beş yaşından beri doktora yapmak için çalıştığınızı kendiniz söylediniz. Liseden hızlandırılmış lisans ve yüksek lisansa geçtiniz ve sadece yirmi üç yaşındasınız."

"Yirmi dört oldu, çok teşekkür ederim. Doğum günümü kaçırdınız."

"Özür dilerim. Umarım bu seni affettirir. Size hayatta bir kez karşınıza çıkabilecek bir fırsat sunuyorum ve bunu değerlendirmenizi istiyorum."

"Neyi alayım? Ne teklif ediyorsun?"

"Tur için bir asistana ihtiyacım var. Zaten bir tane var.

L.A.'de rezervasyon yaptırmam gereken her şeyin yolunda gittiğinden ve her şeyin plana sadık kaldığından emin olmak için, ancak plak şirketini turnede de yanımda birine ihtiyacım olduğuna ikna ettim. Bana ve gruba kahve getirecek biri. Unuttuğum her şeyi getirecek biri. Yanımdan ayrılmayan biri..."

"Ve bunu benim yapmamı mı istiyorsun?"

"En sevdiğiniz grubu hak ettiğiniz şekilde deneyimlemenizi istiyorum. Sahne arkasında benimle olmanı istiyorum. Ama en önemlisi, aylar önce başladığımız şeyi keşfetmek istiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Ben... Seni özledim."

"O zaman benim telefonum neredeydi, pislik?" "Aramak istedim. I ..."

"Sen ne?"

"Kendime Radyoaktif *senin* için başarılı kılmam gerektiğini söylüyordum. Bizden ayrılmanın bu işi yürütmem gerektiği anlamına geldiğini düşündüm. Ve şimdi yaptım, *seninle birlikte* yapmak istiyorum. Şirket maaşını ödeyecek, para konusunda endişelenmene gerek kalmayacak ve önümüzdeki yılı birbirimizi doğru dürüst tanıyarak geçirebiliriz."

"Ya oraya gittiğimde birbirimizden nefret edersek?"

"O zaman seni kovarım. Ya da istifa edersin. Ben sadece... bunun bizim için olmasını istiyorum." "Tanrım, baskı yok."

Luce iç geçirir. "Mükemmel bir plan değil. Ama gerçekten, burada en kötü senaryo nedir? İşler yolunda gitmez, tekrar eve döner ve tezinize geri dönersiniz. En iyi senaryo? Radyoaktif ile dünyayı gezersin ve belki, umarım, aşık olursun. Kendimle açıklığa kavuşturmalıyım. Jay'e değil."

Gülüyorum.

Kulağa gerçek olamayacak kadar harika geliyor. Yani, bunu kim yapar ki? Anneme nasıl açıklardım, "Birkaç ay önce tanıştığım adam var ya? Bana lanet bir rock turnesinde asistanlık işi buldu..." Hmm, pop turu. *Eleven*'la birlikte. Bekle.

İnledim. "Her gece *Eleven*'ı dinlemeye katlanmak zorunda mıyım? Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Jay'in onlara şarkılarından birini vereceğini bile bile mi?" Canlanıyorum. "Öyle mi? Aman Tanrım, eminim harikadır."

"Peki, gelecek misin? Tur birkaç hafta içinde başlıyor. Benim için yaptıkları gibi *senin* için de acele bir vize başvurusu yapmamız gerekecek."

"I ..." Bunu yapamam, değil mi? Bu delilik. Yazmam gereken bir tez var. Tamamlamam gereken bir araştırma var.

"Bana şu anda bir cevap verememeni anlıyorum, ama lütfen bunu bir düşün. Ve hızlıca."

"Yaşımı belli edeceğim ama annemle konuşmam gerek." Luce gülüyor.

"Hey, annelerimize başvurmak için asla çok yaşı değiliz. Hayalimdeki işi kabul etmekte tereddüt ederken beni kim ikna etti sanıyorsunuz? tanıştığım seksi bir moleküler mühendisi sayesinde mi?"

"Yani seni özlediği için anneni mi suçlayabilirim?"

"Ah-ha, demek beni özlüyorsun."

"Evet... İstiyorum."

"Hadi ama. Bunu benim için yapmasan bile kendin için yap. Herkes boş bir yılı hak eder."

"Ben... Ben seni sonra ararım."

"Bekliyor olacağım. Kutlama içkileri için dışarı çıkacağız ama telefonum yanımda olacak. Bu arada bu benim ABD numaram, yani Aus numaramı değil bunu ara. Yakında konuşuruz."

"Hey, Luce?" O aramayı bitiremeden ben ağzımdan kaçırdım. "Evet?"

"Bir numaraya ulaştığın için tebrikler."

"Sen olmasaydın, onlar gerçekten orada olmazlardı."

Telefon kapandı ve gerçekler ortaya çıktı.

Onlarla turneye çıkmamı istiyorlar. Radyoaktif.

Vay anasını.

Bu nasıl benim hayatım olabilir? Cidden. Ne oluyor lan?

Annemin benimle lojistik olarak konuşmak için gerçek ebeveynlik yapmadan önce heyecanla çığlık atması tam beş dakika sürdü. Kabul etmem için beni cesaretlendirdi. Bu hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat ve bir daha asla doktorama geri dönemeyecek değilim.

Ve işte bu şekilde kendimi burada, birinci sınıf bir koltukta, Radioactive'i dünyanın dört bir yanında takip etmek için Amerika'ya giderken buldum.

Derin nefes al Marty.

Hangisi beni daha çok geriyor bilmiyorum. Tur mu yoksa Luce'u tekrar görmek mi?

Geleceğimi söylediğimde çok sevinmişti ama onu görmeyeli birkaç ay oldu ve onu tekrar gördüğümde hatırladığım Luce'ye hiç benzemiyorsa ne olacak?

Ya o kıvılcım orada değilse?

Yani, teknik olarak, o benim patronum. Yine de bunu *iş* için yapmıyorum. İş, bunu yapmam için sadece bir araç.

LAX'e indiğimde yorgundum, uçağım üzerimdeydi ve tek istediğim uyumaktı. Görünüşe göre birinci sınıfta uyumak da o kadar kolay değil. Ya da belki de uyumak için fazla gerginim.

İşte bu kadar.

Luce dışarıda beni bekliyor olmalı.

Derin bir nefes alıyorum. Ve sonra bir tane daha. Ciğerlerime oksijen gitmesine yardımcı olmuyor.

Normal bir insan gibi nefes almayı hızlıca öğrensem iyi olur yoksa gümrük kışımından uyuşturucu kaçırdığımı düşünecek ve Luce'nin parmakları olmadığı sürece kimsenin parmaklarını orada istemiyorum.

İşaretleri ve sığır gibi güdülen insanları takip ederek göçmen ve gümrük masasına gidiyorum.

Ona ulaştığımda tezgâhın arkasındaki adam ciddi bir ifade takınıyor ve göçmenlik ajanı olmak için yüzünüzde kalıcı bir "az önce ekşi bir şey tattım" ifadesine sahip olmanın bir ön koşul olup olmadığını merak ediyorum.

"Gergin görünüyorsun,"
diyor. "Ben ... eh ... umm ..."

Kaşını bana doğru eğdi.

"Biriyle buluşacağım," diye geveledim. "Erkek arkadaşım."

Tanrım, sakın ona eşcinsel olduğunu söyleme, salak. Yine de buranın
Los Angeles olduğunu biliyorsun, cahil, İncil vaaz eden bir kasaba değil.

"Dur tahmin edeyim. İnternette mi tanıştınız?"

Görünüşe göre, artık onun için eğleneliyim.

"Evet," diye yalan söyledim. Çünkü şu anda durumu açıklayacak kadar
umurumda değil.

Vize bilgilerine bakıyor, pasaportumu damgalıyor ve bana gülümsüyor.
"Amerika Birleşik Devletleri'ne hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve yeterince hızlı
uzaklaşamıyorum. Kendime yavaşlamamı söylemek zorundayım. Çıplak
arama hâlâ bir olasılık.

Bagaj alımında beklemek daha da sinir bozucu çünkü çantalarım geldiği
anda beni Luce'den ayıran tek şeyin iki cam kapı olacağını biliyorum.

O an geldiğinde, kendimi çıkışın yanında durmuş ve nefesimi tutarken
buluyorum.

Sonra biri yanımdan geçerek kendi hazırlığımı mahvediyor. Kapılar
kayarak açılıyor.

Ve sonra orada, karşılama bölümünün sonunda beni bekliyor ve
tamamen harika görünüyor. Hâlâ çok ateşli ve ağzımı kurutuyor.

Sonra Luce gülümsüyor. Muhtemelen çıkışta ayağımın dibinde durdu.

Bacaklarım nihayet hareket edip beni ona doğru taşıırken hafif kahkahalar
yüzünden omuzları titriyor.

"Şu anda daha da genç görünmen nasıl mümkün olabilir?" ilk söylediği
şeydir.

"Siktir git."

Luce katıla katıla gülüyor ve beni kocaman bir kucakla sarıyor. "Senin o ağzını özlemişim."

Geri çekilip başımı eğiyorum ama kollarımız birbirimize sarılı kalıyor. Kendini beğenmiş suratıyla bana bakarken, Luce'un sözlerindeki çift anlamı anlamadığını tahmin ediyorum. Ya da belki de o şekilde söylemek istedi ve bu yüzden bu kadar kendini beğenmiş görünüyor.

Ben de aynı derecede iğrenç bir karşılık veremedim Luce eğilip beni öpüyor.

Yumuşak ve sıcak ve *aylardır* bu dudakları düşünüyordum.

Tadının nasıl olduğunu, nasıl hissettirdiğini ve dünyamı nasıl alt üst ettiğini hatırlamaya çalışıyorum ama hiçbir anı, hiçbir fantezi bunun yerini tutamaz.

Luce ben hazır olmadan çok önce geri çekiliyor. "Nane gibi tadın var, uzun bir uçuştan sonra bu şaşırtıcı."

"Uçakta bize ücretsiz seyahat diş fırçası ve diş macunu verdiler. Hatırladığım kadar sıcak olmanız ihtimaline karşı iyi bir şekilde kullanabileceğimi düşündüm."

"Öyle miyim?" Başını bir o yana bir bu yana çeviriyor.

"Hep böyle gri miydin?" Uzanıp bir elimi saçlarında gezdiriyorum.

"Öyle olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum, ama dalga geçmek eğlenceli."

Luce valizimin sapını benden aldı. "Hadi seni eve götürelim."

"Bu konuda. Buradayken nerede kalacağım?"

Muhteşem dudakları seğiriyor. "Radioactive'in turnesinin ilk ayağı için yola çıkmak üzereyiz, bu yüzden kendi otel odan olacak, ama bu iki gün daha sürmeyecek."

"Peki o zamana kadar?"

Luce boğazını temizler. "Benimle kalacağımı umuyordum." Umursamaz davranmaya çalışıyorum ama tüm yüzümün aydınlandığını biliyorum.

Şok edici. İnek laboratuvar faresi hayatını kurtaracak kadar bile havalı davranamıyor.

Cevap vermeme bile gerek yok.

"O zaman anlaştık," diyor ve elimi tutuyor.

"Evet. Anlaştık."

Marty, hatırladığım kadar karizmatik, özür dilemeden iğneleyici ve yakışıklı.

Kabul ediyorum, sadece birkaç ay oldu ama bundan çok daha uzunmuş gibi geliyor.

Arabama doğru giderken, ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Geldiğine inanamıyorum. Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum.

Aramızdaki ilişkinin yürüyüp yürümeyeceğini görmek için okuluna ve doktorasına bir yıl ara vermesini istemek çok zordu ama onunla tanıştığım andan beri bu adamı düşünmeden edemiyorum.

Onun yüzünden buradayım.

Radioactive'in onun sayesinde platin single'ı var.

Ve evet, herhangi bir üniversite öğrencisi ya da yüksek lisans öğrencisi bu şansı kaçırmazdı çünkü kim en sevdiği grupla dünya turuna çıkmak istemez ki? Ama Marty için işi çok önemli. On beş yaşından beri çalışıyor.

Yine de, o hala

burada. Benimle

birlikte.

Bize gerçek bir şans veriyor.

Batı Hollywood'daki küçük dairemin yarısına gelene kadar o yüksekliğe çıktım.

Orta düzey bir şirket yöneticiliğinden grup yöneticiliğine geçtim, ki bu da daha önce aldığım maaşın iki kademe altına denk geliyor. Çok fazla param yok ve L.A. gülünç derecede pahalı, ancak grubu yönetmeye başladığımdan beri geçen birkaç ay içinde, onları geçen yıl olduklarından on kat daha karlı hale getirdim. Bu şekilde devam edersek yakında kendi malikanemi satın alacağım.

"Peki, sen... şey gibi-"

Sırıtıyorum. "Bana her şeyi sorabilirsin Marty."

"Oh. Tamam. Umm, o zamandan beri kimseyi gördün mü ..." Benimle onun arasında bir parmak sallıyor.

Tamam, bunun dışında her şeyi sorabilir.

Başımı salladım. "Hayır." Ama lanet olsun, aslında her şey çok masumken ses tonumdaki suçluluk duygusunu ben bile duyuyorum.

Los Angeles'a geldiğimden beri milyonlarca teklif aldım. Grup konser verdiğinde ve insanlar onları sahne arkasına götürebileceğinizi fark ettiğinde? Evet, insanlar kendilerini sana atıyorlar. Hatta bir kız vardı, ona eşcinsel olduğumu söylediğimde erkek arkadaşına döndü ve gelip bana sakso çekmesini teklif etti.

Hiçbiri beni cezbetmedi. Ama bir adam vardı.

İç çekiyorum. "Tamam, tam açıklama. Hayır, Avustralya'dan ayrıldığımdan beri başka biriyle birlikte olmadım ama burada Joystar şirketinde çalışan bir adam vardı. Bir kişiden diğerine geçen asistanlardan biri. Bir çeşit kalıcı geçici eleman gibi mi? Nerede ihtiyaç varsa oraya gidiyor."

Marty'ye bakıyorum ve gözlerinde hayal kırıklığı görüyorum.

"Bitirmeme izin ver, tamam mı? Aramızda hiçbir şey olmadı ama neredeyse oluyordu." "Onu öptün mü?"

Dudaklarımı büzüyorum.

"Luce, sorun yok. Sen gittikten sonra birlikte değildik. Beni hayalete çevirdin. Son birkaç ayda bir sürü adamla yattım."

Ellerim direksiyonu sıkıca kavıyor ve dişlerimi sıkarak konuşuyorum.
"Gerçekten mi?"

"Hayır, pek sayılmaz, seni sık kafalı. Çalışıyorum ve aklımı *senden* uzaklaştırmaya çalışıyorum."

"Ben de bunu söylemeye çalışıyorum. Bu asistan. Rory. Bana seni hatırlattı. Aynı renk saçları, aynı sevimli yüz hatları var. Gülümsediğinde, senin alaycı sırıtişını düşündüm. İlişkimizin bittiğini ve geri dönemeyeceğimi düşünmüştüm. Uzun mesafenin işe yaramayacağını ve iletişimde kalmamızın bize sadece zarar vereceğini düşündüm. Ama olay şu ki, bu adam beni öpmeye çalıştığında? Sen değildin. Aklım sen olmadığını biliyordu ve kalbim de kesinlikle sen olmadığını biliyordu. Bu yüzden şirketten senin pozisyonunu yaratmasını ve sana teklif etmesini istedim."

Derin bir nefes aldım. Rory'nin dudakları tam bir saniye bile üzerimde kalmadı, sonra geri çekildim ve ilgilenmediğimi, çünkü evde birine takıldığımı söyledim. Marty'yle birlikte olmasak da, o saniyenin yarısı, belki de dörtte üçü, hayatım boyunca yaptığım her şeyden daha suçlu hissetmeme neden oldu; bana Lucifer dediği için anneme işkence etmekten bile.

"Onu öpmedin mi?" Marty umutlu bir ses tonuyla sorar.

Başımı salladım. "Beni öpmeye çalıştı ve ben durdurdum. Sana bunu anlatıyorum çünkü neden Los Angeles'a gelmeni ve gereğinden fazla nitelikli olduğun bir işi kabul etmeni istediğimi bilmeni istiyorum. İlişkimize doğru şekilde başlamak istiyorum."

Marty rahatlamış görünüyor ama sonra başını koltuk başlığına yaslıyor.
"Bu çılgınlık, Luce. Buraya nasıl geldim ben?"

"Uçak. Duh."

"Kim bir adamı ve bir grubu dünya çapında takip etmek için gerçek hayatından bir yılını ayırır ki?"

"Yaparsın. Yine, duh. O koca beyninle bu cevapları bildiğini sanırsın."

Marty'nin sesi düşer. "Ya yürümezse?"

"Joystar'la olan sözleşmenizden istediğiniz zaman ayrılabilirsiniz ve burada mutlu değilseniz, sizi kalmaya zorlamak istemiyorum. Sadece on iki ay. Tur sekiz ay sürecek. Ne istediğimizi, bir çift olarak ve işlerimizde nasıl çalıştığımızı ve bunun ikimizin de istediği bir şey olup olmadığını anlamak için bolca zamanımız var. Eğer yürümezse, yürümez. Bu senin seçtiğin meslek bile değil, yani kariyerini riske atmıyorsun. İkimizin de riske attığı tek şey kırık kalpler."

"Kırık bir kalp istemiyorum."

"Ben de istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

Aylar sonra yüz yüze yaptığımız ilk sohbet oldukça hızlı bir şekilde karardı, ancak Marty tekrar gülümseyerek havayı bozdu.

"Yani on iki ay veriyoruz."

Başımı salladım. "On iki ay."

I Beyinsiz bir işin bu kadar yorucu olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ayrıca bu işte bu kadar iyi olacağımı da hayal edemezdim. Ya da seveceğimi.

Saçma sapan bir iş olduğu için sadece Luce'un değil tüm grubun yarı kişisel asistanı oldum. Birinin orospu çocuğu olacağımı ya da bundan bu kadar keyif alacağımı hiç düşünmemiştim.

Radioactive'i her gece sahnede izlemek yeterli bir ödeme olacaktır.

Bu ve günlerimi Luce'un yanında, gecelerimi de ona sarılarak geçirmek.

Bu işi kabul ettiğimde Luce hakkındaki şüphelerim yersizdi ve turnede geçirdiğimiz bu son altı ay Melbourne'da sahip olduklarımızı daha da güçlendirdi.

Her gün daha da artıyor ve ben ona çok aşığım. Bunu ona söyleyebilir miyim?

Hayır.

Çok korktum.

Çünkü bu her şeyi değiştirebilir.

Radioactive'in soyunma odasına girdiğimde Benji, Freya ve Luce'u buldum. Jay yok.

Luce telefonunda gezinirken Benji ve Freya'nın birbirlerine attıkları kaş çatma mesajlarına dikkat etmez. Kavga günü olmalı. Birbirlerine aşık olmak ve tartışmak arasında gidip geliyorlar. Jay birbirleri için mükemmel olduklarını söylüyor. Birbirlerini öldürmeden ya da grubu terk etmeden bu kadar uzun süre dayanmış olmalarına şaşırdım doğrusu.

Ama biz karışmıyoruz. Bu onların işi.

İçimde Jay'in nerede olduğunu bildiğime dair bir his var ve eğer haklıysam dünyadaki tüm genç kızlar ondan nefret edecek. "Jay nerede?"

"Pepsi almaya gitti."

Kola dolu soğutulmuş kovayı gösterdim. "Binicisinin kola istediğini düşününce bunun garip olduğunu düşünmedin mi?" Bilmem gerekirdi. Mekânın listedeki her maddeyi doğru yaptığından emin olmak benim sorumluluğum.

Luce bakışlarını telefonundan kaldırıyor ve her ne kadar budala bir aptal olsa da muhteşem, budala bir aptal ve o benim. "Belki de farklı bir şey hissetmiştir?"

"Gidip onu bulacağım."

Koridora çıkıyorum ve nerede olabileceğini düşünmeye çalışıyorum. Kiminle olduğunu bildiğime dair bir his var içimde, ama nerede ...

Jay önümde belirdi, Pepsi'siz. "N'aber?"

Onu tepeden tırnağa süzüyorum. "Pepsi'ni bul tamam mı? Biliyorsun, bunu binicinden isteyebilirsin, böylece kendin yapmak zorunda kalmazsın."

Jay ve ben son birkaç aydır iyi arkadaş olduk ama son iki aydır onda bir değişim görüyorum. Şovlardan önce ketum davranıyor ve ortadan kayboluyor. Onu otel odasında kontrol etmeye gittiğimde beni içeri almadı.

Jay'in alametifarikası olan gülümsemesiyle gülümsüyor. "Kendi başının çaresine bakamayan o ünlülerden biri olmayacağım."

Dudaklarımı büzüyorum. Belki onun hakkında yanılıyorumdur. Belki de.

Jay beni geçmeye çalışıyor, ama ben onun önüne geçiyorum.

"Sadece dikkatli ol. Pepsi ile. Dikkatli olmazsanız, ortalığı karıştırabilir." Jay gözlerini kısar. "Pepsi hakkında ne biliyorsun ki?"

"Hiçbir şey. Bence böylesi daha iyi olacak. Luce'ye yalan söylemek zorunda kalmak istemiyorum."

"Pepsi hakkında mı?"

Başımı salladım. "Pepsi hakkında."

Sessizce durup birbirimize bakıyoruz. "Marty?"

"Ne?"

"Sen tanıdığım en tuhaf insansın ve bu çok şey ifade ediyor, çünkü kardeşlerimin etraflarında takıldıkları çılgın bir eşcinsel tugayı var."

Sırıtiyorum. "Teşekkürler. Tam bir iltifat."

Luce soyunma odasının kapısını açar. "Güzel, onu bulmuşsun. Sahnede olman gerek."

"Ben hazırım," diyor Jay.

Benji yanımızdan geçti. "Biz de öyle."

Grup ortalığı kasıp kavuruyor. Altın albüm. Platin single. Böyle devam ederlerse gelecek yıl kendi turnelerine çıkacaklar. Grubun adını söylediğinizde pek çok insanın hala kimi kastettiğinizi bilmeyeceği bir şöhret seviyesindeler, ancak "Hat Trick Heartbreak" in birkaç ölçüsünü mırıldandığınızda tüm nüfus size katılacaktır. Ya da radyoda ölümüne çalındığı ve listelerde üst sıralarda kaldığı için size çenenizi kapamanızı söylerler

Aylardır.

Luce elimi tutuyor ve bizi genellikle bandoyu kenardan izlediğimiz yere götürüyor.

Her gece aynı şarkıları dinlemekten, aynı rutini izlemekten bıkacağımı düşünürsünüz ve sanatçılar asla favori şehirleri veya izleyicileri olduğunu söylemeyecek olsalar da, gerçek şu ki her şehir farklıdır.

Değişen kalabalıklarla birlikte atmosfer farklı bir enerjiyle doluyor.
Hiçbir gösteri aynı değildir.

Ve Jay her şarkı söylediğinde hala büyüleniyorum.

Luce kollarını arkamdan sararak beni hazırlıksız yakalıyor.

Ekipteki herkes birlikte olduğumuzu biliyor ama yine de toplum içinde profesyonel olmaya özen gösteriyoruz.

Grup sahnede "He's Mine" şarkısını söylüyor ama Luce başını eğip dudaklarını kulağıma değdirene kadar bunun anlamını kavrayamıyorum.

"Bizi bir araya getiren şarkı bu."

Bu şarkı tüm hayatımı değiştirdi. Altı ay sonra ne olur bilmiyorum ama plak şirketi ve Luce kalmamı isterse kalırım. Hikayenin sonu. Şüphem yok, pişmanlığım yok ve yakın zamanda eve dönüp doktoramı almak gibi bir isteğim de yok.

Belki bir gün.

"Seni seviyorum," diyor Luce.

Kollarında donup kalıyorum, sadece başımı çevirip ona bakabiliyorum. Ya söylemesini istediğim bir şey duydum ya da gerçekten beni sevdiğini söyledi.

"Sana aşık oldum."

Yine ağzı hareket ediyor. Kelimeleri duyuyorum. Ama- "Sana çok aşığım," diye geveliyorum.

Radioactive şarkımızı çalarken Luce beni öpüyor ve bu şimdiye kadarki en mükemmel an olabilir.

I Nefesimi tuttum ve kendimi epik boyutlarda bir tıslama krizine girmeye hazırladım. Az önce plak şirketinden Radioactive yerine Hak ettikleri gibi kendi stadyum turlarının başını çekecekler, Eleven ile ikinci bir tur yapacaklar. Açılış grubu olarak.

Jay, Benji ve Freya bu albüm için çok çalıştılar, Eleven ile son turnede çok çalıştılar ve yine de plak şirketi için yeterince iyi olmadı.

Jay'in hazır olmadığı ve grup için zaten harika şeyler yapmış olan Eleven'la bağlantılı olarak teşhir edilmeye ihtiyaç duyduğu hakkında bir şeyler söylediler. Bu iyi ve doğru olabilir, ancak Radioactive bir açılış gösterisinden çok daha iyi. Arenalar yerine konser salonlarında bile olsa headliner olmayı hak ediyorlar.

Mükemmelliğin eşiğindeler ve tekrar boyband ile turneye çıkmalarının kaderlerini belirleyeceğinden endişeleniyorum. Her zaman nedime, asla assolist ... ya da onun gibi bir şey.

Grubun Hollywood Hills'teki malikânesinin önünde duruyorum ve ilk büyük telif çekleri gelir gelmez grup olarak satın aldıkları bu malikânenin önünde duruyorum ve umarım bu haberi iyi karşılarlar.

Oh, kimi kandırıyorum. Jay çıldıracak.

Sadece bu da değil, kendi headlining turnelerini yaparlarsa Marty'nin benimle kalması için geçerli bir argümanım olacağını umuyordum. İşinde harika olduğuna şüphe yok. Grubun ya da benim herhangi bir zamanda neye ihtiyacımız olduğunu hissediyor gibi görünüyor ve iki adım önde, ama bundan bir şey kazandığından emin değilim. Ödüllendirici bir iş değil.

Bir yıl vereceğimizi söylemiştik. Şimdi on bir ay oldu. Hayatımın en anlamlı on bir ayı oldu. Her sabah şüphesiz tanıdığım en muhteşem adamın yanında uyanmak tüm bu deneyimi on milyon kat daha iyi hale getirdi.

Ayrıca bugün aldığım bir habere göre şirket bir yıllık kontratını uzatmayı teklif etmiş ama bu Marty'ye kalmış.

Bir yıl ara verdi. Bitti. Geri dönmesi gereken bir doktorası var.

Eğer geri dönerse, birlikte çalışmamızın bir yolunu bulmak istiyorum, çünkü onun gibi biriyle hiç birlikte olmadım.

Bana meydan okuyan biri.

Etrafında olması eğlenceli biri.

Hayatımı tamamlayan biri.

Ugh. Önce tur sorununu halletmeliyim. Sonra da aşk hayatımla.

Ön kapıyı iterek açıyorum ve doğruca alt kattaki ana yaşam ve eğlence alanına iniyorum.

Arka tarafta tepelere bakan bir güverte var ve hepsi orada ellerinde biralarıyla uzanmış, öğleden sonra güneşinin vadiye turuncu bir renk vermesini izliyorlar.

Marty girişteki şezlongunda oturuyor ve bana gülümsemesi göğsümde özlem yaratıyor. Bu sabah onu yatağımızda bıraktım ve şimdiden onun için yanıp tutuşuyorum.

Avustralya'ya dönmeye karar verirse nasıl olacağını hayal bile edemiyorum.

Öne doğru kayıyor, böylece ben arkasına sıkışabiliyorum ve o da bacaklarımın arasına uzanıp başını göğsüme yaslayabiliyor.

Jay, Benji ve Freya bana bakıp bekliyorlar.

"Peki, ne yapıyoruz?" Jay soruyor. "Yeni albüm, turne... Ne?"

Marty gerildiğimi hissetmiş olmalı ki oturduğu yerden kalkıp bana doğru döndü. "Ne oldu? Neyin var?"

Jay dudağını ısırıyor.

Yığıldım kaldım. "Bir tur." Gülümsemeler yüzlerini kaplamaya başladı, bu yüzden bunu hızlıca durdurmak zorundayım. "Eleven ile."

Benji kaşlarını çatır. "Dostum, o geçen seneydi. Takvime yanlış mı baktın?"

"Yine onların destekçisi olacaksın. İlk turne harika bir tanıtımdı ve-"

Benji ayağa kalkar. "Ne oluyor lan? Hayır. Biz ... hayır. Bu bizim anımızdı. Eğer bize bir turne vermeyeceklerse, en azından bir albüm daha vermeliler."

"Bu turdan sonra olacak," diyorum.

Marty'nin bakışları ben ve Jay arasında gidip geliyor. "Jay?"

Jay omuz silkiyor. "Etiketle aynı bok, farklı gün. Bu konuda kızmanın bir anlamı yok."

Eve sönük bir şekilde giriyor, ki bunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Bir sürü sızlanma ve kavga bekliyordum. Yenilgiyi kabul etmesini değil.

Diğerlerine dönüyorum. "Bu sefer kendi jetimizin olması iyi bir şey. Artık sıkışık tur otobüsü yok."

Benji daha az sinirlenir ama yine de mutlu değildir. Jay'i takip eder ve Freya teslimiyet içinde iç çeker.

Bir saniye sonra, o da gitti.

Yanımızdaki masada duran Marty'nin birasını alıp bir yudum içiyorum. İşte o zaman bakışlarındaki endişeyi fark ediyorum. "Neyin var?"

"Benim hakkımda bir şey söylediler mi?"

Bir yudum daha alıyorum ve gülümsememi bastırmaya çalışıyorum çünkü onun kararını etkilemek istemiyorum. Kalmasını istiyorum ama suçluluk duygusuyla değil. "Teklif ettiler

ama onlara yeni bir model istediğimi söyledim." Beni itti.

"Söylemedin. Söylemesen iyi olur."

Başımı eğiyorum. "Öyle mi? Nedenmiş o? Bir ay içinde eve ve laboratuvarına döneceğini sanıyordum."

"Hayatta olmaz. Sana tamamen aşık olmasaydım bile, bu turun nasıl gittiğini görmek için kalmak zorunda kalırdım."

Bu sefer gülümsemesini kesinlikle durduramıyor. "Bana tamamen aşıksın, ha?"

Marty gözlerini devirir. "Sanki bunu daha önce birbirimize söylememişiz gibi."

"Birbirimize aşık olmamız, Avustralya'ya geri dönmek istersen bu işi yürütemeyeceğimiz anlamına gelmez."

Marty başını sallar. "Sen neredeysen ben de orada olmak istiyorum. Ne yaparsan yap. Bana ve şımarıklığıma takılıp kaldın."

"Küstahlığın mı yoksa *kıçın* mı?" "İkisi de."

"Söz mü?"

"Sana hiç yalan söyler miyim?"

Dudaklarım büzüldü. "Peki ya sen ve Jay'in setten önce bir bara gittiğiniz, geç kaldığınız ve ben orada durup telefonda şirket yöneticilerinden azar işitirken, bana boğaların doğaçlama koşusu olduğunu ve sokakların çok tehlikeli olduğunu, bu yüzden barda sıkışıp kaldığınızı söylemeye çalıştığın zamana ne demeli?"

"İspanya'daydık. Doğru olabilirdi."

Güldüm ve başımı salladım. Tam bir Marty cevabı. Eğilip onu öpüyorum. "Yani, kalıyor musun?"

"Bu yolculuk sıkıcı hale gelene kadar kalıyorum ve henüz öyle bir şey olmadı. Elli yaşıma geldiğimde doktoramı alabilirim, şu an umurumda bile değil."

"Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin."

Eli, takım elbise pantolonumun hapsettiği sikime uzanıyor. "Bir fikrim olabilir." Üstümde sürünecek şekilde kayıyor, beni öpüyor ve ben daha fazlası için nefes nefese kalana kadar elini sertleşen aletimin üzerinde gezdiriyor.

"Şezlonglarda sikişmek yok!" Jay evin içinde bir yerden bağırıyor.

"Bu çok ürkütücü," diyorum. "Belki de eve gitmeliyiz?"

Marty başıyla onaylıyor ve kucağımdan inerek diğerlerine "Çıktık" diye bağırıyor.

Arabaya biner binmez ona döndüm. "Hey, bana aşık olmasan bile bir sonraki tur için kalmak zorundasın derken ne demek istedin?"

Bana yan gözle bakıyor ve aniden bir şey sakladığını hissediyorum.

"Ne oldu?" Sadece biraz panikliyorum.

"Jay'in erkek grubuyla tekrar turneye çıkmak zorunda kalmasına verdiği tepkinin... kayıtsızlıktan daha az olduğunu düşünmediniz mi?"

"Beklediğime kıyasla biraz abartıszdı." "Lütfen, hepimiz

Eleven'ın şarkıları için orada olmadığımızı biliyoruz."

"Seni onların şarkısını söylerken duydum... neydi o? 'I Like You' mu?"

"Yani? Şarkıları çok akılda kalıcı. Yengeçler gibi. Yakalamak istemezsiniz ama bazen yakalarsınız."

Gülüyorum. "Hiç yengeç

yedin mi?" "Yakın zamanda

değil."

Şimdi kahkahalarla inliyorum. "Seni çok seviyorum."

"Biliyorum, değil mi? Ben lanet bir zevkim. Ama gerçekten. Jay. Bence kesinlikle Eleven çocuklarından birini beceriyor. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmem gerek."

Kahretsin. "Lütfen bana bunun sadece bir önsezi olduğunu ve yanılabileceğini düşündüğünü söyle."

"Şey, bu sadece bir önsezi ama yanıldığımı sanmıyorum. Neden?"

"Eleven'in sözleşmesinde cinselliklerini kamuoyuna açıklayamayacakları yazıyor. Eğer onlardan biriyle birlikteyse, bunu şimdi görebiliyorum. Bu sadece

kalp acısıyla biter."

"Lanet olsun. Neden sözleşmelerinde böyle bir şey var?"

"Hedef kitleleri hakkında nasıl konuştuğumuzu hatırlıyor musunuz? Genç kızlar, erkeklerle birlikte olma fantezisi kurabiliyorlarsa albüm satın alma olasılıkları daha yüksektir."

Marty bir an için kafası karışmış gibi görünüyor. "Genç kızların homofobik dangalaklar olduğunu fark etmemiştim."

"Etmeyecekler. Sadece onlardan bir parça alamadıkları için nefret edecekler." "Hala dangalakça davranışlar."

Yine güldüm. "Marty?"

"Evet?"

"Asla değişme. Lütfen."

"Asla değişmeyi düşünmüyorum."

"Güzel."

THANK YOU!

Sahte Erkek Arkadaş Kaçamakları'nı okuduğunuz için teşekkür ederiz: Bir kısa öykü koleksiyonu.

Açıkçası, *Sahte Erkek Arkadaş* serisini yazmaya başladığımda, tüm seri için sahte erkek arkadaş mecazını kullanmak niyetindeydim. Ancak yazım sürecinde birçok yan karakter bunu kabul etmedi. Ya da sadece üç kitap olacağını. Planlarım büyük ölçüde değişti, ki bu şaşırtıcı değil. Planlama konusunda berbatım.

Asla yazmayı düşünmediğim bir çift olan Max ve Ash'in kitabını yazmam için beni sıkıştıran okuyucularıma teşekkür ederim. Sadece kafamda ne olduğunu bilmek yerine onların hikayesini kelimelere dökme şansını yakaladığım için çok mutluyum.

Eden Finley haberleri, yeni çıkan kitaplar ve daha fazlasını takip etmek istiyorsanız, katılmak benim okuyucu Grup burada: <https://www.facebook.com/groups/absolutelyeden/>

Alternatif olarak, haber bültenime buradan katılabilirsiniz: <http://eepurl.com/gln68n>

Beta okuyucularıma, editörlerim One Love Editing'den Sandra Dee ve Xterraweb'dan Kelly Hartigan'a, kapak tasarımcım Book Cover by Design'dan Kellie'ye ve koleksiyonun kapağını hazırlayan Crystal Lacy'ye teşekkür etmek istiyorum. I

Ayrıca bunu dünyaya duyurmamda bana yardımcı olan ekibimin her bir üyesine teşekkür etmek istiyorum.

EDEN FINLEY BOOKS

SAHTE ERKEK ARKADAŞ SERİSİ

Fake Out

Trick Play

Deke

Blindsided

Hat Trick

STEELE KARDEŞLER

Yazılmamış Yasa

Söylenmemiş Yemin

KRALİYET YÜKÜMLÜLÜĞÜ

Unprincely (MMF)

BİR GECE SERİSİ

Hemsworth ile Bir Gece (MF)

Calvin ile Bir Gece (MF) Fate

ile Bir Gece (MF)

Rhodes ile Bir Gece (MM)

Onunla Bir Gece (MF)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.